

Huề Thủ Thiên Nhai

Contents

Huề Thủ Thiên Nhai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	54
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	71
24. Chương 24	76

Huề Thủ Thiên Nhai

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ cổ trang, giang hồ, cường công cường thụ, 1×1, HE. Cp: Cổ Tiểu Mộc x Bách Lý Mạc Nhiên. Y vốn dĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hue-thu-thien-nhai>

1. Chương 1

Cổ Tiểu Mộc lấy tay gãi gãi đầu, miệng thì liên tục than vãn. Chưa từ bỏ ý định tỉ mỉ xem xét túi tiền từ trong ra ngoài đến những năm lần. Mở bàn tay to hữu lực đầy vết chai ra, đếm đi đếm lại tài sản còn sót lại trên tay một lần nữa.

Một, hai, ba, bốn, năm.

Năm!

Ngây ngốc trừng mắt nhìn mấy đồng tiền vuông (đồng tiền hình tròn, ở giữa có lỗ hình vuông) trên tay, Cổ Tiểu Mộc chết lặng. Sau nhiều lần xác định, cuối cùng hắn cũng nhận ra, giờ mà so hắn với kẻ nghèo nàn cùng cực thì khác biệt nhau chỉ có nửa cái bánh nướng.

Nếu đổi bánh nướng thành bánh bao, chắc cũng được hơn một cái nhỉ? Có lẽ được những hai cái luôn ấy chứ...

Thoắt cái Cổ Tiểu Mộc đã quăng hẳn chuyện bản thân sắp trở thành kẻ nghèo kiết xác ra khỏi não, nuốt một ngụm nước miếng, bắt đầu tìm tiệm bán bánh bao.

Đói quá!... Bánh bao, bánh bao tuyết trắng ơi, bánh bao lớn toả hương thơm cắn một miếng là có thể no bụng kia ơi! Bánh bao, bánh bao, bánh bao đại ca, huynh ở đâu rồi?

A! Kia rồi!

Với vóc dáng hơn người của mình, hắn nhanh chóng phát hiện ra cách năm trăm mét có một cửa hàng treo một lồng hấp.

Được cứu rồi! Xoa xoa cái bụng đã xẹp quắt queo từ ba canh giờ trước, Cổ Tiểu Mộc hưng phấn lao một đường như bay về phía mục tiêu.

Sửa sang lại quần áo, ho khan vài tiếng, vốn định lấy cây quạt ra hươ hươ mấy cái, nhưng thò tay vào trong tay áo mới nhớ đã mang cây quạt đàn hương kia đổi lấy tiền mua hai mươi cái bánh bao thịt để có thể sống vật vờ trong ba ngày nay. Bất đắc dĩ, đành phải cúi đầu trưng ra bộ dáng văn nhược phong nhã của người đọc sách.

“Khách quan, mời ngài vào trong!” Tiểu nhị ca chạy bàn có lẽ cũng kiêm luôn chủ tiệm, mắt thấy một thư sinh đứng ngoài cửa thì vội vàng ra đón, tươi cười khả súc mời Cổ Tiểu Mộc vào.

“Đa tạ tiểu nhị ca, tại hạ chẳng qua chỉ muốn mua hai cái bánh bao thôi... Ha ha!” Cổ Tiểu Mộc chấp tay mỉm cười nhã nhặn.

“À! Không thành vấn đề! Khách quan ngài mua hai cái thôi có đủ không? Đây, của ngài, hai cái bánh bao sáu văn tiền. Nếu ngon thì lần sau lại ghé nữa nhé!” Tiểu nhị ca tay chân lanh lẹ, thoăn thoắt mấy cái đã đưa bánh bao trắng tròn mềm mại cho khách. Tay kia thì xoè ra chờ thư sinh trả tiền.

“Sáu văn!? Chẳng nhẽ lúc nào bánh bao cũng đắt như vậy sao?” Khuôn mặt tươi cười của Cổ Tiểu Mộc nháy mắt biến thành mặt khổ qua. Còn nữa, bánh bao gì mà bé tí vậy chứ! Ăn mười cái cũng chẳng đủ nhét kẻ răng!

“Khách quan ngài nói gì vậy! Tiệm này của tôi đã mở được năm năm nhưng chưa một lần tăng giá, những người ở gần đây đều biết tiệm tôi làm ăn trung thực, hương vị lại ngon. Này! Từ lúc làm ăn đến tận giờ cũng chỉ có mình ngài nói bánh bao tiệm tôi đắt đấy!” Tiểu nhị ca đánh giá Cổ Tiểu Mộc từ trên xuống dưới vài lần. Ừm, người này có tướng mạo cực kỳ cao lớn, nhưng nhìn bố sam màu lam đã bạc sắp thành màu trắng kia, còn có đôi hài bằng vải dệt suýt chút nữa đã lộ ngón ra ngoài, lại thêm bộ dáng tay nhét mãi trong tay áo, có sáu văn tiền cũng luyến tiếc không chịu móc ra, tám phần là thư sinh vào kinh đi thi!

“Tiểu ca này, huynh vào thành thi đúng không? Tôi cũng không làm khó huynh. Thế này đi, thu huynh bốn văn tiền vốn thôi. Chỉ có bốn văn, ha ha, chờ tiểu ca huynh đỗ rồi trở lại đây giúp ta viết một biển hiệu, thế nào? Tiệm đà cho ta kè tí văn nhã luôn.” Tiểu nhị ca cười vô cùng hào sảng.

“A, ha ha! Đúng vậy! Tại hạ đúng là muốn vào kinh thi, ha ha, vào kinh thi. Tạ ơn tiểu nhị ca, chờ đến lúc đỗ rồi nhất định sẽ giúp huynh giới thiệu tiệm này một cách hoành tráng! Ha ha ha!” Cổ Tiểu Mộc hí hửng chìa bàn tay đưa bốn văn tiền lấy bánh bao. Há há, bánh bao tuy nhỏ, cơ mà mùi hương đúng là rù quén! Tiểu nhị ca, chờ khi tôi có tiền, nhất định sẽ quay lại đây ủng hộ việc làm ăn của huynh phát triển lớn mạnh. Nhưng nếu huynh muốn chờ tôi đỗ cao, e rằng cha mẹ tôi phải quen biết với Đường kim Hoàng thượng thì còn họa may.

Ăn ngay thì tiếc, Cổ Tiểu Mộc cắt bánh bao vào trong ngực áo, chuẩn bị cho tuyến đường năm dặm của mình, vào một quán trà vừa xây trên đường lớn, vừa được uống nước miễn phí vừa ăn hai cái bánh bao trắng mềm thơm ngon. Thật thì bánh bao cũng không nhỏ lắm, có khi còn lớn hơn bánh bao chỗ khác một chút ấy chứ.

Ôi, mà tại sao mấy người thuyết thư đến tận giờ lại chưa từng kể các anh hùng hảo hán trên giang hồ kiếm sống bằng cách nào nhỉ? Còn hai lão phụ mẫu vô trách nhiệm kia nữa, nói nuôi không nổi, rồi đuổi mình đi, kiếm tiền thế nào cũng chẳng dạy! Chẳng lẽ họ nghĩ mình đột nhiên thông minh biết cách đi gặt tiền người khác chắc? Hay cho rằng mình may mắn giống tên Trần Đại Phú trăm năm trước tìm được một quặng mỏ ngọc thạch trong lúc đang đại tiện à?

Hầy, nếu không còn cách nào khác, mình cũng chỉ có thể học tập chiêu thường dùng nhất của các đại hiệp từ xưa đến nay – ướp của người giàu chia cho người nghèo! Tự mình đi cướp, tự chia cho mình.

Ừm, tiếp cận một gia đình thanh danh không tốt, trong nhà không có chó, bảo hộ không nhiều lại có võ công không cao... Chủ đất là chuẩn! Tốt nhất là tường vây nhà bọn họ không quá cao. Nếu có thể dâng luôn chỗ cất tiền luôn thể thì... ví như có nguyên bảo trước cửa gì đó chẳng hạn.

Nếu thật sự không tìm được nơi cất tiền, thì tính sao đây? Ừm... Hy vọng nhà bọn họ có tiểu thư, vậy thì mình có thể sử dụng chiêu tiên nhân khiêu (nhảy) giống đại hiệp vạn lý phiêu hương năm đó đi ngắt “hương” luôn...

Á! Trời ơi! Sao nhiều người vậy! Chả đủ nước trà cho mình uống rồi! Ế! Chừa lại chút cho ta nữa chứ!

Lo lắng nước trà bị người khác uống hết, Cổ Tiểu Mộc dứt khoát quẳng ngay kế hoạch cướp của người giàu chia cho người nghèo đang dần hình thành trong đầu, ôm chặt hai cái bánh bao như bảo bối chạy vội lại quán trà cách đó không xa.

Tới trước quán, hần mới nhận ra một vấn đề cực nan giải, không có chỗ đi vào!

Có ba con ngựa to đứng chắn trước lối vào duy nhất của quán, đầu hướng vào trong, mông thì hướng ra ngoài, che kín mít cái cửa ra vào.

Trong lòng nung chín ba con ngựa kia, Cổ Tiểu Mộc luẩn quẩn bên ngoài vài vòng, cuối cùng cũng quyết định, tìm một chỗ không có người ngồi trước rồi hầy chen vào sau.

Hai tay đặt lên rào chắn, chân phải nâng lên, mới vừa cong chân lên, chợt nghe: “Ê! Tên oắt người đang làm gì đó?”

Vẫn duy trì tư thế trước mắt, ngẩng đầu để lộ khuôn mặt tươi cười: “Vị huynh đài này, thứ tại hạ thất lễ.” Nói xong, tiếp tục động tác đang làm dở – bật người nhảy qua.

“Con mẹ nó! Ông đây hỏi người đang làm gì đó!/? Không phải nói chuyện phiếm với người! Người lẩn xuống ngay cho ta! Nếu không ông chém đứt chân người!”

Không phải chứ! Chẳng qua mình chỉ muốn uống trà miễn phí thôi mà, có cần phải làm dữ vậy không? Con bà nó, hắc lão huynh này đúng là vô lý gớm!

Lòng can đảm trỗi dậy, không đếm xỉa đến uy hiếp của đối phương, Cổ Tiểu Mộc lấy tốc độ nhanh hơn, bay vào trong. Há há! Vào được rồi! Chà chà tay, thẳng một mạch về phía thùng trà.

Một chiếc roi ngựa chặn trước mặt. “Oắt con muốn uống nước à? Thế sao không hỏi đại gia ta đã đồng ý chưa? Hả!?” Một người đàn ông trắng niên mặc một bộ y sam viền hoa đầy khí thế có đính hồng ngọc lớn như trứng ngỗng, mặt rỗ kiêu ngạo, khinh miệt hỏi.

Một đại hán mặt đen, một tên đàn ông lấy hồng ngọc làm vật trang sức, người còn lại là một gã vẻ ngoài đầy âm hiểm... Thảm! Sao lại đụng tới ba gã này cơ chứ! Việc lão phụ mẫu liên tục nhồi nhét nào là danh nhân giang hồ vào đầu giờ lại phát huy tác dụng, Cổ Tiểu Mộc lục lọi không đến một khắc đã đoán được ngay ba tên có bề ngoài đặc thù trước mặt này là ai.

Xem ra, không biết bị con quỷ nào ám mà lại khiến cho ba con sói tham lam này nhìn trúng. Ủầy, sao mình xui xẻo thế không biết? Chẳng qua muốn uống miếng nước thôi, vậy mà cũng đụng chạm đến việc buôn

bán của người khác, hôm nay trôi qua không suôn sẻ ỏi...

“E hèm! Vị huynh đài này, tại hạ đi con đường này cũng đã vài lần, nhưng không biết quán trà quan nhân từ bao giờ đã trở thành quán tư nhân. Trong luật hoàng triều Đại Á, vật của quan không thể chiếm hữu, nếu như vi phạm thì xem xét mức độ nặng nhẹ mà...”

“Ha ha ha! Đại ca nghe đi, tên oắt này mang cả vương pháp ra nói chuyện với chúng ta kìa! Mẹ nó tên nghèo rớt mồng tơi kia! Lại đây, con trai của ta, gọi ta một tiếng đại gia rồi dập đầu hai cái, nếu đại gia ta thấy thoải mái thì sẽ cho người uống nước chung với ngựa của chúng ta! Ha ha ha!” Đại hán mặt đen lúc này chặn đường Cổ Tiểu Mộc giờ giờ ngón tay cười bỉ nói.

“Ê, lão Thẩm, sao đệ lại chẳng có lòng tốt thế chứ, nước trong thùng cũng sắp cạn cả rồi. Vậy cứ cho thằng con ngoan của chúng ta uống hết luôn đi!” Người thoát nhìn như sư gia (thư ký) ngồi ở góc ngoài âm hiểm cười gian vài tiếng, nói xen vào.

“Mẹ nó! Ai cho huynh nhiều chuyện! Huynh nói vậy thì tên nghèo kiết xác này chẳng phải sẽ không dập đầu với ta nữa à! Thiệt tình, hôm nay chán muốn chết, vừa mới tìm được một tên oắt để đùa, huynh đã dập mất hưng trí của đệ!” Đại hán mặt đen cau có.

“Hai người câm hết cho ta! Không đến nửa canh giờ nữa là tới thời điểm quan trọng rồi. Lão Thẩm, xem thử tên oắt này có phải chỉ là người qua đường không, mặc kệ có phải hay không cũng...” Làm động tác ‘chém’, rõ ràng gã đàn ông kiêu ngạo đứng đầu trong ba người đang ám chỉ đại hán mặt đen giải quyết gọn Cổ Tiểu Mộc.

Trông thấy động tác kia của lão đại, đại hán mặt đen xoa mũi, xóc xóc đai lưng, nắm chặt kiếm, vừa cười âm hiểm vừa tới gần Cổ Tiểu Mộc: “Chậc chậc! Oắt à, đại gia vốn đang muốn chơi đùa ngươi một chút, đáng tiếc nửa canh giờ lão đại cũng ngại cho ngươi sống, nên ngươi cũng đành phải đầu thai sớm thôi! Nhớ kỹ, lần sau chuyển thế, nếu gặp phải ba đại gia chúng ta thì sớm lĩnh xa một chút!”

Cổ Tiểu Mộc lui từng bước về sau, vẻ mặt phát hoảng: “Các, các người muốn làm gì? Giữa thanh thiên bạch nhật không lẽ lại muốn giết người! Các người... còn biết vương pháp không kia chứ? Tôi đã đắc tội gì với các người? Các, các người dừng lại gần! Đây là đường lớn đâu đâu cũng có người đi kẻ lại, tôi, tôi không muốn uống nước nữa, tôi sẽ đi khỏi đây, đừng đến gần!”

“Khà khà khà! Con trai ngoan đừng chạy, giờ mới muốn đi thì trễ quá rồi! Lúc này không cho ngươi vào, ngươi chết sống đòi vào, vất vả lắm mới vào được, nước còn chưa uống đã muốn đi, làm vậy chẳng phải làm vậy nói rõ đại gia ta không có đạo đãi khách sao? Nào nào nào, đại gia ta tặng ngươi một kiếm, bảo đảm sau này ngươi sẽ không gặp phiền toái khi muốn uống nước như vậy nữa!” Đại hán mặt đen như đang đùa giỡn với Cổ Tiểu Mộc, cực kì thông dong bước từng bước tới gần hắn.

“Đợi đã! Cho dù các người muốn tôi chết, cũng phải cho tôi biết vì sao lại chết chứ? Nếu không, diêm vương gia hỏi tôi lý do chết, ta không thể trả lời vậy chẳng phải đã chọc lão nổi giận ư, nếu lão dậy tôi xuống tận mười tám tầng địa ngục thì phải làm thế nào!?... Tại sao các người muốn giết tôi?”

“Không tại sao cả! Lão Thẩm, nhanh động thủ! Không được đùa nữa!” Tên đàn ông ngạo khí quát lớn.

“Dạ, lão đại.” Đại hán mặt đen vừa được gọi là lão Thẩm nghiêm mặt, mặt mày trở nên khát máu, cổ tay vừa lật kiếm đã bắn tới.

Trông mắt Cổ Tiểu Mộc đảo loạn, liều mạng nghĩ đến phương pháp chạy là thượng sách. Làm sao đây? Chạy hay không...

“Đợi đã! Đại ca, hình như có người đến.” Gã đàn ông trung niên ngồi bên cạnh mới lúc này còn đang xem diễn chột quất to ngăn lại lão Thẩm, đứng lên lộ đầu ra ngoài nhìn.

Trên đường lớn cách chừng một dặm xuất hiện cát bay mù mịt, dần dần thấy rõ một con ngựa đang chạy về phía này.

“Đơn thân độc mã. Không phải mục tiêu của chúng ta. Cứ để hắn đi qua đi, không cần gây chú ý.” Kẻ đứng đầu ba người dặn dò đơn giản.

Đầu chợt lóe, tận dụng thời cơ khó có được! Cổ Tiểu Mộc đột nhiên hét to: “Đại ca! Cẩn thận! Có người muốn cướp tiền của huynh! Đừng cho ngựa dừng lại! Ngàn vạn lần không được dừng!” Vừa hét xong còn sợ đối phương không nghe thấy, hắn liên tục nhảy lên liều mạng phát tay muốn cho người kia lập tức chú ý đến.

2. Chương 2

Xuyên qua mũ vải, Bách Lý Mạc Nhiên có thể trông thấy người trong quán trà, thúc ngựa chạy vội lại gần thì nghe được tiếng gào thét vang vọng. Lúc đầu cứ ngỡ đối phương nhận nhầm người, nhưng thấy tên đàn ông cao to kia vừa nhảy vừa liều mạng phát tay với y, bấy giờ mới xác định được đúng là đối phương đang gọi mình thật.

Ngó vài lần, sau khi nhận ra đối phương là người lạ, biết ngay tên thư sinh to xác này rất có thể vì cầu cứu mới hét to kêu y là ‘đại ca’ như vậy, Mạc Nhiên cho ngựa tiếp tục đường ta ta đi, căn bản lười xen vào chuyện sống chết của một tên đại ngốc.

Thư sinh nghèo cao to bị lợi kiếm đột ngột phóng tới mà phát hoảng, nhanh nhẩu trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Thấm đại ca, huynh nhìn xem, đại ca tôi vì tiền mà huynh đệ cũng chẳng màng. Ha ha, bây giờ người ta chỉ biết đến tiền, ngay cả tình huynh đệ cũng vứt hết cả! Uống công tại hạ còn đặc biệt gào thét vì y như vậy.”

Đại hán mặt đen nheo mắt lại, đánh giá thư sinh nghèo trước mặt từ trên xuống dưới lần nữa. Nom thể nào đối phương cũng chẳng giống người xuất thân từ gia đình luyện võ! Giọng nói tuy rất lớn, đáng tiếc khí thể không uy áp; dáng người thoát nhìn thì trắng kiện, nhưng cước bộ lại khá yếu ớt; ánh mắt không khác đám người thường không biết võ công là mấy; hai bên huyệt thái dương cũng chẳng gồ lên; nếu tiểu tử này biết võ thì chắc chỉ được vài chiêu cơ bản; trên người tuyệt đối không thể có tuyệt thế võ công. Thật sự chỉ giống mấy tiểu tử làm chân chạy vặt cho kẻ khác.

“Hừ! Ta chỉ biết ngươi là kẻ trong tâm có trá, nếu không thì sao nơi nào không chui lại chọn cái quán này mà chui vào! Quả nhiên là người được phái đến hồng dò la tin tức! Đại ca, huynh nói xem...”

“Chặn con ngựa kia lại! Thật hay giả, chặn lại rồi nói sau!” Gã đàn ông ngạo khí đứng lên đi ra ngoài.

“Thế thằng nhãi này sao đây?”

“Cứ để đó trước. Lão Thảm, đi ra chặn y lại.”

“Dạ! Tên nhãi ngươi mạng lớn, ta cho ngươi sống lâu thêm chút nữa!” Lão Thảm vừa thu kiếm đã xoay người nhảy ra ngoài.

Phù! Tạm thời bảo vệ được mạng nhỏ! Cổ Tiểu Mộc ần ần hai cái bánh bao trong lòng ngực thở hắt một hơi. Sau đó thoát cái bắt mẫn, lão huynh cười ngựa kia sao không có nhân tính thể cơ chứ! Rõ ràng gặp người dân lương thiện bị chĩa kiếm vào người, vậy mà cũng chả có chút biểu hiện “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ” gì cả!? Đúng là tên vô tình biến thái không có thiện tâm!

Tạm thời không nói đến thằng ngốc Cổ Tiểu Mộc trong lòng đang liều mạng mắng nhiếc người nào đó. Trước tiên cứ quay về người nào đó tự dưng vô cớ bị chặn đường kia đi.

Ngoại trừ gã đàn ông có dáng vẻ sư gia đang ở bên ngoài, hai người còn lại đã phóng ra khỏi quán đứng chặn giữa đường. Bộ dạng lão Thảm trong tay cầm bảo kiếm hoàn toàn chẳng mấy may ý tốt nào.

“Vị huynh đài này, xin dừng bước! Tại hạ Bảo Sơn Tam Tài tam huynh đệ có chút chuyện muốn thỉnh giáo.” Lão đại Bảo Sơn Tam Tài không biết rõ lai lịch của đối phương nên giọng điệu cũng có vài phần lễ độ. Chẳng qua lời nói tuy có lễ độ cũng không thể giấu được sự âm độc.

“Chẳng hay huynh đài là người nơi nào? Có thể báo danh tính không? Vừa hay khiến ba huynh đệ ta kính ngưỡng một phen.” Lão đại Bảo Sơn Tam Tài thấy đối phương chẳng những dùng mũ vải che khuất khuôn mặt, mà ngay cả sau khi mình nói ra danh tính cũng chẳng phản ứng gì, trong đầu không khỏi âm thầm phẫn nộ. Tên khốn mi giỏi lắm! Dám xem thường Bảo Sơn Tam Tài chúng ta! Mặc kệ trong người mi có mang châu báu không, hôm nay mi cũng dừng hồng rồi khỏi đây mà không mấy may thương tích!

“Cút ngay!” Giọng nói lạnh tựa băng, ngắn gọn mà sắc bén.

Bảo Sơn Tam Tài chưa kịp phản ứng lại với thái độ khinh miệt hoàn toàn không xem bọn học ra gì của đối phương, thì tên gốc thành thật Cổ Tiểu Mộc đáng lý đang trong quán trà kia lại đột nhiên xuất hiện bên ngoài.

“Đại ca! Huynh tới rồi! Làm tiểu đệ sốt ruột muốn chết! Mau dẫn đệ rời khỏi đây đi! Bọn người kia muốn giết đệ đó!” Cổ Tiểu Mộc không biết sống chết hấp tấp chạy tới chỗ ngựa của Mạc Nhiên. Phù phù, mặc kệ tiểu tử này có phải người có nhân tính hay không, trước tiên cứ để y mang mình rời khỏi đây, có gì nói sau! Mình cũng không muốn chết thành ma đói!

Lão nhị trong Bảo Sơn Tam Tài cũng sốt, không ngờ tên nghèo này lại có thể thoát khỏi mắt mình mà chuồn mất, vội vàng đuổi theo.

Không đợi Cổ Tiểu Mộc đến gần, Mạc Nhiên đã duỗi thẳng chân đạp té tên đại gốc đang sấp vào mình.

“Á! Đau quá! Sao đại ca ác vậy! Ui da...” Cổ Tiểu Mộc ôm bụng lăn lộn quằn quại trên mặt đất. Tiểu tử thôi! Tiểu tử khôn! Đồ vô nhân tính! Đồ biến thái! Không cứu ta còn chưa nói, đằng này... đá ta! Mẹ ời!

Đồ nghèo nản! Mạc Nhiên chẳng thèm đếm xỉa đến Cổ Tiểu Mộc đang lăn lộn dưới đất có phải đau thật hay giả vỡ kia nữa, chuyển tầm nhìn về nơi xa.

Tuy rất muốn biết rõ mối quan hệ giữa Cổ Tiểu Mộc và Mạc Nhiên là gì, Bảo Sơn Tam Tài vẫn im lặng quan sát hai người. Đặc biệt sự lãnh đạm vô lễ của Mạc Nhiên càng khiến cho ba kẻ từ trước đến nay mang danh hung ác tàn nhẫn để tâm hơn.

“Khà khà khà! Xem ra nhân huynh đang khinh thường Bảo Sơn Tam Tài chúng ta nhỉ! Một khi đã vậy thì đừng trách ba huynh đệ chúng ta không nói đến chữ tình, để lại món đồ đó cho các ông, họa may còn có thể trở thành một cái xác nguyên vẹn!” Thấm lão tam hung tợn nói.

Món đồ đó? Đồ gì? Hay là...

Mạc Nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ba người đang đứng trước ngựa lần nữa: “Đồ gì?”

“Người đừng vội vội! Người phải tên nghèo mặt kia đến để dò la chẳng phải sao? Thằng nhãi đó còn gào to không cho người dừng ngựa để bảo vệ món đồ ấy còn gì?” Lão Thấm bắt đầu mất bình tĩnh.

“Hắn là ai vậy?” Giọng Mạc Nhiên ngày càng lạnh. Chỉ vì tên nhãi vô vị này gào xằng gào bậy mà ba kẻ các người chạy ra chặn đường ta? Một lũ heo!

“Người không biết hắn? Hắn gọi người là đại ca mà!” Lão đại Bảo Sơn Tam Tài cười lạnh nói.

Không đợi Mạc Nhiên lên tiếng, Cổ Tiểu Mộc này giờ đang nằm ôm bụng trên đất không biết đã ngồi dậy từ bao giờ, thờ ơ với sự việc đang diễn ra trước mắt, lấy bánh bao từ lồng ngực ra bắt đầu nhai, vừa nhai nhồm nhoàm vừa lầm bầm nói: “Đại ca, huynh không thể vô lương tâm như vậy! Tiểu đệ vì huynh... không tiếc mạng mà gào rú thông báo, bây giờ huynh đâu thể vì của cải rồi vứt mất tình nghĩa huynh đệ được!” Nói xong, quý trọng ngắm nghía cái bánh bao giờ chỉ còn thừa lại một miếng nhỏ trong tay, ngó nửa ngày mới mở miệng ra a ưm cắn nốt.

Vừa ăn vừa nghĩ: đại ca băng lãnh vô lương tâm ời, cứu người hơn xây bảy tháp chùa, huynh cứu Cổ Tiểu Mộc ta đi! Nếu huynh làm lơ, mấy kẻ gọi Bảo Sơn Tam Tài gì kia chắc chắn sẽ giết chết ta! Ồi! Cũng chỉ vì một chút nước uống! Có phải tranh nhau cướp đoạt châu báu gì với chúng đâu, sao lại muốn mạng ta chứ! Đúng thật là người nghèo muốn uống nước cũng chẳng yên thân!

“Quả thật là đám người hồ đồ! Ngay cả lời nói của một tên khổ rách áo ôm thể mà cũng tin!?” Mạc Nhiên bĩu môi, khê quát: “Cút! Ta không có nhiều thời gian để lãng nhăng với các người!”

Hức hức! Quả nhiên là đồ vô lương tâm! Cổ Tiểu Mộc muốn khóc lóc ầm lên.

“Má nó! Mẹ kiếp người tưởng mình là thần thánh tôn quý lắm chắc! Dám mở mồm quát tháo chúng ta! Ngay cả mấy tên trọc Thiều Lâm tự kia trước mặt chúng ta còn không dám...” Lão Thấm nói chưa dứt đã chợt thấy tai phải lạnh lẽo, sau đó là một cơn đau đớn! Đưa tay lên sờ, xòe ra thì thấy tay dính đầy máu!

“Người!” Lão Thẩm hét lớn một tiếng, không biết y động thủ khi nào, thế nhưng im hơi lặng tiếng chém đứt một bên tai gã.

“Nhìn kỹ năng của huynh đài đây, chắc mắt cũng có danh tiếng trên giang hồ, nếu có thì hãy báo danh tính! Hôm nay mặc kệ trên người ngươi có châu báu mà bọn ta cần hay không, thù này Bảo Sơn Tam Tài chúng ta nhất định không quên!” Tên đàn ông thân là lão đại thấy huynh đệ mình bị thương, ngữ khí biến đổi, âm trầm nói.

“Nói mau! Đồ rùa rút cổ! Dám bắt nạt ám hại ông người! Ta địch mười tám đời tổ tông nhà ngươi! Mẹ nó chứ, có gan thì đừng giấu đầu che mặt như thế! Có phải mẹ ngươi biết ngươi xấu xí mới cho ngươi mang theo thứ khăn lụa của đàn bà để che đậy không?” Lão Thẩm vừa đau vừa hận quát ầm cả lên, vốn đầu nghĩ được chuyện đối phương có thể lạng lẹ chém mất một tai của gã, tức nhiên, muốn lấy cái mạng già này đi cũng dễ như trở bàn tay!

“Thế thôi mà cũng gọi là lang sói? Hừ! Không, xứng, đáng!” Trong lòng Mạc Nhiên nổi lên sát ý.

Giọng điệu kia ngoài khinh bỉ thì cũng chỉ tràn ngập khinh bỉ, khiến ba tên lang sói hoàn toàn tức giận!

Thoắt cái, ba kẻ gian ác hình thành một vòng cung đứng chắn phía trước.

“Huynh đài không nên ăn nói ngông cuồng như vậy! Cũng mời người đầy bản lĩnh như ngươi giúp huynh đệ chúng ta mở rộng tầm mắt! Không cần phải bắt nạt đả thương người khác!” Gã đàn ông ngạo khí xem ra chẳng còn nhìn được nữa.

“Đại ca, đừng nhiều lời vô nghĩa với tên nhãi mất dạy đó! Trực tiếp chém nó! Mẹ kiếp! Dùng mạng nó bồi thường cho cái tai của đại gia đệ!” Tùy tiện móc từ hà bao vắt bên hông ra kim sang được trị thương, rắc qua loa lên miệng vết thương, mắt lão Thẩm đỏ ngầu như sắp chảy máu nhìn chòng chọc Mạc Nhiên.

Thuận tiện vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lông ngựa, xuyên qua mũ vải Mạc Nhiên thông dong phun ra: “Thẩm lão hắc, ngươi là kẻ đầu tiên.”

“Kẻ đầu tiên gì? Kẻ đầu tiên muốn mạng ngươi hả!”

Lời còn chưa dứt, một đường hào quang như ánh chiều tà sáng lên, thoáng chốc đã biến mất. Trên mặt đất chỉ còn lại thi thể bị chém đôi của lão tam Bảo Sơn Tam Tài, thậm chí một tiếng kêu cũng không kịp để lại, mạng già của lão Thẩm cứ vậy mà biến mất khỏi nhân thế.

“Á á! Chết người rồi!” Cổ Tiểu Mộc hét toáng một tiếng, che mắt lại không dám nhìn. Ư ư, chẳng những máu me bết, ruột cũng phòi ra, tởm quá! Còn đâu khẩu vị để tối nay ăn thịt heo đây!

“Tên khốn người giỏi lắm! Con mẹ nó! Ta liều mạng với ngươi!” Thấy lão Thẩm đệ đệ mình cứ vậy mà xuống Hoàng Tuyền. Tam Sài lão đại kích động tột cùng, ánh mắt đỏ ngầu bước về phía trước.

Tay áo bị giữ chặt, quay đầu lại thì phát hiện người cơ trí nhất trong ba người – lão nhị: “Lão nhị, đệ làm cái gì vậy!? Còn không mau buông tay ra! Để ta giết chết tên tiểu tử vô liêm sỉ kia báo thù cho lão tam!”

Sống chết không chịu buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn: “Huyết... Hồn!”

“Đệ nói gì?!”

“Là Huyết Hồn! Đại ca, là Huyết Hồn!” Lão nhị bẻ ngoài ra dáng sư gia kia cố gắng kiềm chế không cho giọng mình lạc đi.

Lão đại vừa rồi đáng vẻ còn bệ vệ kiêu ngạo, sau khi nghe được lời nói của lão nhị, hành động bắt đầu trở nên chậm chạp, ánh mắt dao động không dám tin. Không phải! Tuyệt đối không phải oan gia đó! Chúng ta sẽ không bị gì cả! Chúng ta làm sao có thể gặp được Huyết... Hồn tà ma cơ chứ! Nhưng mà... ngựa đen, mũ vải, bình khí có hào quang như màu của nắng chiều... Y...! Chẳng lẽ chúng ta phải chết tại đây sao?

“Người là Huyết Hồn?” Cố lấy dũng khí, Tam Sài lão nhị hỏi chàng trai thần bí có vẻ đang cực kì nhàm chán kia.

“Phải thì sao? Không phải thì sao?” Giọng nói thản nhiên.

“Nếu ngài là Huyết... Hồn, cho dù hôm nay ba huynh đệ chúng tôi có mắt không trông mạo phạm ngài, hiện tại, tam đệ tôi cũng đã chết trong tay ngài rồi, chỉ còn lại hai huynh đệ chúng tôi. Cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ cho chúng tôi một con đường sống...” Nén xuống nhục nhã, Tam Sài lão nhị nhẹ giọng nói. Đâu còn cách nào khác! Nếu so với Huyết Hồn trên giang hồ, Bảo Sơn Tam Tài bọn họ là cái thá gì? Xách giầy cho người ta còn chửi xức! Nghe nói đụng vào Huyết Hồn thì chỉ có chết, vậy mà ba người bọn họ lại một mực tìm tới vị ôn thần này, hôm nay chọc điên y, chỉ sợ ba huynh đệ bọn họ đồng loạt biến thành xác chết!

Nhớ tới nguyên nhân chạm mặt Huyết Hồn, Tam Sài lão nhị không nhận được hung tợn trừng mắt tên đầu sỏ Cổ Tiểu Mộc gây chuyện. Mé nó tên nghèo mạt chết tiệt! Người nhớ cho đại gia ta, nếu hai huynh đệ chúng ta hôm nay có thể sống sót, dù đi khắp chân trời góc biển cũng không bao giờ buông tha cho người, tên nhãi ranh khốn kiếp!

Gã trai bị đôi mắt đầy oán hận nhìn chằm chằm, trên người nổi lên tầng tầng da gà. Cổ Tiểu Mộc nhìn bên ngoài qua kẽ tay, sau khi xác định đã an toàn, mới mở miệng bảo: “Tôi nói nè lão huynh, sao các người lại đầu voi đuôi chuột (ở đây ý chỉ lúc đầu thì hùng hổ, sau lại sợ sệt chết nhất) thế không biết? Vừa rồi còn muốn lấy châu báu của người ta, giờ nghe nói người ta là Huyết Hồn gì đó thì trở nên yếu đuối ngay tắp lự! Thậm chí huynh đệ bị người ta giết, chẳng những không báo thù còn cầu xin người ta tha mạng. Chối ôi! Sao lại có loại người thế không biết!” Một bên vừa nói vừa than thở, bên khác lại xoa xoa cổ tay tỏ vẻ thương tiếc.

Than thở nửa ngày, bấy giờ mới giống như nhớ ra điều gì, hần không đứng lên mà vẫn ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn người đội mũ vải kia: “Vị đại ca Huyết Hồn này, ta thấy hai huynh đệ sai lang gì ấy tám phần là tính toán nếu qua được hôm nay, ngày sau nhất định sẽ hãm hại huynh. Tục ngữ nói đúng quá mà, mình thương dễ tránh ám hiểm khó phòng (quang minh chính đại mà đánh thì còn dễ tránh, nhưng thâm lên sau lưng thì hiển nhiên khó phòng). Nếu hôm nay huynh có thiện tâm thả bọn họ đi, khó bảo đảm sau này họ không tìm cơ hội bất ngờ cho huynh một nhát! Huynh nói xem đúng không?” Chớ có trách ta, Tam Sài huynh đệ. Muốn trách thì trách các người lúc trước giết người quá nhiều, chẳng những cướp của mà còn giết người, tiền gian hậu sát, hiện giờ là báo ứng cho tội nghiệt mà các người gây ra, chuẩn bị nhận đi!

Cực độ hối hận tại làm sao ngay từ đầu không chặt tên nghèo mạt này thành hai khúc, Tam Sài lão nhị hấp tấp nói với chàng trai: “Xin ngài yên tâm, hai huynh đệ chúng tôi tuyệt đối không có lá gan lớn như vậy. Cầu ngài giơ cao đánh khẽ...”

Lập tức một kiếm chỉ vào người được gọi là Huyết Hồn: “Lão nhị, đừng nói nữa! Dưới tay Huyết Hồn không ai có thể sống, đệ thỉnh cầu cũng vô dụng! Huống chi Bảo Sơn Tam Tài chúng ta tuy không là gì khi so với Huyết Hồn, nhưng ít ra trên giang hồ vẫn có danh tiếng. Hôm nay hai người chúng ta quyết chết với y một trận, nếu thắng thì xem như báo thù được cho tam đệ, nếu bại thì xem như ba huynh đệ chúng ta đã hoàn thành lời thề khi xưa. Huyết Hồn! Tới đây!” Nét mặt ngạo khí lúc trước của Tam Sài lão đại đã không còn nữa, hiện giờ chỉ còn lại vẻ mặt đầy bi thương.

“Đại... ca!” Bất đắc dĩ, Tam Sài lão nhị đành phải rút ra binh khí trên người chuẩn bị nhào vô.

“Lão nhị, ta đếm từ một đến ba thì cùng động thủ. Một, hai, CHẠY!”

Vốn hai người đang làm rất chuẩn tư thế liều mạng chiến đấu đột nhiên phân tán hai hướng nhảy lên, cùng nhau chạy trốn chết.

Mạc Nhiên lộ ra nụ cười khinh bỉ sau lớp vải.

Cổ Tiểu Mộc chỉ cảm thấy người nọ thoát cái đã biến mất, sau đó khoé mắt tựa hồ cảm nhận được một ánh sáng như ánh chiều buông loé lên. Vậy mà khi hần chăm chú nhìn sang, Mạc Nhiên đã ngồi lại trên lưng ngựa. Điều duy nhất có thể chứng minh y từng rời khỏi ngựa, chính là trên con đường hoang dã mà đôi huynh đệ lúc nãy chạy trốn chết xuất hiện hai thi thể.

Nhìn sắc trời, giật cương ngựa, Mạc Nhiên nhân lúc trời chưa tối phi ngựa đến trần nhô phía trước để nghỉ trọ.

“Bóp bóp bóp!” Tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên: “Thật là lợi hại! Quá lợi hại! Không hổ là đại ca của đệ! Đại ca, huynh muốn đi đâu đó? Mang tiểu đệ theo luôn được không? Chao ôi, nơi này thật sự rất kinh khủng, trời lại sắp tối, ha ha, khắp nơi thì toàn là người chết, đệ thật sự rất sợ! Đại ca, xin huynh thương

xót mang đệ đi cùng nhé!” Cẩn thận né đi thi thể cách mình năm thước, Cổ Tiểu Mộc mang theo biểu cảm sùng kính xen lẫn chút sợ hãi bước về phía Mạc Nhiên.

3. Chương 3

Nghiêng người nhìn tên thư sinh nghèo liếc mắt một cái, gia hỏa da mặt dày! Không có giết người liền coi là may rồi, còn vọng tưởng để ta mang người rời đi? Hừ!

Mạc Nhiên kéo cương ngựa, khẽ quát một tiếng, ngựa lập tức tung bốn võ phi nước đại mà đi. Cổ Tiểu Mộc bị lưu lại một mình đứng dưới trời chiều, ánh nắng khẽ chiếu lên những đoạn thi thể. Phối hợp với biểu tình giống như bị người ta vứt bỏ của y, thật là hảo một bức tranh thảm thương cô độc a.

Rất xa truyền lại tiếng vó ngựa của người đi đường, Cổ Tiểu Mộc lúc này mới kịp phản ứng hẳn là nên chạy nhanh rời khỏi hiện trường sát nhân này, nếu không vào quan phủ dù có miệng nói cũng không rõ được!

May mắn quan đạo nào bởi vì mới xây cho nên người biết được không nhiều, lượng thông hành cũng không lớn, Cổ Tiểu Mộc thừa dịp không có người thấy được y lúc trước chạy đến trà đình kia, tháo ra dây cương của ba con ngựa, xoay người trèo lên trên một con, vui vui vẻ vẻ giật giật cương ngựa, “Mã nhi, mã nhi, ngoan ngoan, hiện giờ các người đều là của ta rồi! Ha ha, đợi đến trấn phía trước ta sẽ giúp các người tìm hảo chủ nhân, như vậy các người cũng có chỗ an thân, ta cũng có thể tạm giải quyết vấn đề khẩn cấp. Hắc hắc! Xem ra vận khí của ta còn chưa tính là quá xấu nha!”

Vừa mới bắt đầu, Cổ Tiểu Mộc vì chưa từng thử qua cưỡi ba con ngựa, khiến y tay trái thì dắt một con tay phải kéo một con, còn chú ý một con phía dưới, bận tới mảy tới mạt. Lê chậm chậm nửa ngày cũng không cách phía trước bao nhiêu, thẳng đến khi y mệt quá đành ném đi dây cương một bên, mới phát hiện ba con ngựa đều được huấn luyện khá nghiêm chỉnh, dù không ai dắt thì cũng như thường đi theo con ngựa hai bên sẽ không có nơi nơi chạy loạn.

“Các người sao lại không sớm nói cho ta! Hại ta mệt thành như vậy!” Quệt quệt mồ hôi trên đầu, đại nghèo kiệt hủ lậu cảm giận nói.

Con ngựa bên trái phun ra khí tức, mở mã miệng, một cái biểu tình “Bởi vì người nhu nhược!” [mã hiểu tiếng người nha. đến ngựa mà cũng nói anh ngu nhược đấy]

Tiếng vó ngựa phía sau càng ngày càng rõ ràng, không lâu sau còn có năm con ngựa vượt qua Cổ Tiểu Mộc chạy vội về phía trước, chỉ để lại một cỗ bụi mù.

Bịt miệng mũi về mặt khó chịu trừng trừng đám ngựa phía trước! Ân, trên mông ngựa có in ký hiệu đặc biệt của thông vận tiêu cục, xem ra Bảo Sơn Tam Tài muốn cướp đồ quý giá hẳn là ở chỗ mấy người này. Thấy bọn họ vội vàng như thế, đại khái cũng nhìn thấy thi thể của tam sài lang nên biết được ám tiêu cũng đã bị tiết lộ. Ngô, mong lão thiên phù hộ cho các người có thể sớm đỡ hàng an toàn trở về nhà. Bất quá, không để ý người đi đường mà chạy nhanh như vậy, không may liền có thể đưa tới tai họa gì đấy cũng không chừng!

Cổ Tiểu Mộc một đường miên man suy nghĩ chạy tới Đông trấn, đúng lúc gặp được tới phiên văn thị (chợ chiều). Bằng với giá cả thấp hơn rất nhiều bán đi ba con ngựa, đổi lấy một trăm hai mươi lượng bạc. Cất đi ngân lượng vào trong ngực, Tiểu Mộc nhanh chân chạy tới khách ***, chạy ba bước mới nhớ thư sinh nên có sự nhã nhặn, cố nén đói khát, tận lực bảo trì từng bước, bộ dạng như người có trí thức hướng khách *** cách không xa phía trước.

Bách Lý Mạc Nhiên nâng chén rượu nhỏ nếm một chút, từ cửa sổ lầu hai xuyên qua phố chợ lảng lảng quan sát một tên đại ngốc đang hướng về phía bên này lắc lư đi tới. Xem cái bộ dạng gật gù đắc ý, người không biết còn tưởng rằng y đang suy tư cái gì thập phần thiên cổ danh ngôn gì đi! Đáng tiếc hành động một bên vừa đi vừa sờ sờ bụng tiết lộ y trong đầu đang suy nghĩ cái gì.

Nếu ta đoán không lầm, tiểu tử này tám phần là đang nghĩ buổi tối ăn cái gì, hiện tại trong đầu y đại khái không phải là măn hán toàn tịch () cũng là gà vịt thịt bò chất đầy bàn.

()Mãn Hán Toàn Tịch: hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Đột nhiên nhớ tới vừa rồi bộ dáng ngốc tử này cắn bánh bao, Mạc Nhiên nhin không được hơi hơi nhấc lên khóe miệng, sau một lúc lâu mới nhắc nhở chính mình sao lại đối với một người lần đầu quen biết lại không có cảnh giác như thế! Nếu như đối phương là...

Thu hồi ánh mắt, không đến thời gian chớp mắt liền đem tên nghèo kiết hủ lậu gốc kia thật sự ném ra sau não.

Thật vất vả mới lên được lầu hai khách *** này đại sảnh lầu một đã ngồi hết sạch. Tiểu Mộc ngẩng đầu tìm kiếm chỗ trống thì phát hiện trừ bỏ một vị trí gần cửa sổ, những cái bàn khác đều đã ngồi đầy khách nhân.

Di? Đây không phải là...

“Đại ca!” Tiểu Mộc giống như thật phần khởi, lớn giọng kêu, lập tức hướng vị trí gần cửa sổ chạy tới.

“Đại ca hảo khéo a! Vừa rồi ta còn nghĩ sau này có thể hay không gặp lại người nha! Ai, thật làm tiểu đệ ta nghĩ không còn cơ hội rồi! Đại ca hôm nay ăn gì đều tính vào trưởng thượng (sổ sách) của tiểu đệ đi! Tiểu nhị ca, làm phiền cho gọi món ăn!”

Không đợi Mạc Nhiên có bất kỳ biểu hiện gì, đại khối đầu (to con) đã kiếm được cái vị trí gần hần nhất đặt móng ngồi xuống. Một ben hô to gọi món ăn một bên hướng Mạc Nhiên vui cười.

“Đại ca, ha ha, hôm nay đã làm phiền người, nếu như không có người tiểu đệ ta thật sự không biết phải làm thế nào. Đại ca, người đã cứu tiểu đệ một mạng a! Đợi lát nữa phải nhường tiểu đệ hảo hảo mời người mấy chén đây.”

Mạc Nhiên bắt đầu cân nhắc có nên hay không đem tiểu tử này từ cửa sổ lầu hai ném xuống.

“Đại ca, người sao ăn cơm cũng mang mũ vậy? Kia thật bất tiện nha! Tục ngữ nói, đệ không chê huynh xấu. Vô luận đại ca người lớn lên khó coi như thế nào, tiểu đệ ta cũng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ người! Cho nên, người yên tâm đem mũ tháo xuống mà ăn cơm đi!”

Mạc Nhiên bắt đầu nổi lên sát ý.

Khách nhân các bàn khác không biết có phải hay không cảm giác được trên người Mạc Nhiên truyền ra khí tức lãnh liệt, nguyên là cùng bằng hữu gia nhân thanh âm đang cao đàm khoát luận (bàn luận viển vông) đột nhiên trở nên thấp dần.

Nhưng hiển nhiên Cổ Tiểu Mộc thần kinh so với người khác thô hơn mấy lần cũng không có cảm giác được quanh thân Bách Lý Mạc Nhiên phát ra sát ý, có lẽ y cũng cảm thấy, nhưng là giả bộ hồ đồ không chừng. Tóm lại, mấy cái bàn gần cửa sổ chỉ nghe thấy thanh âm y tối đại, cũng không quản “Đại ca” trong miệng y đối với y hờ hững, một người cao hứng phần chần nói chuyện không ngừng.

“Đại ca, người đây là muốn đi chỗ nào a? Nếu tiện, cũng không thể mang tiểu đệ theo cùng sao? Người xem, tiểu đệ ta là phần tử tri thức điển hình, tuy rằng đây bụng kinh luân trên thông thiên văn dưới rành địa lý, nhưng cũng không biết tại sao một khi ra khỏi cửa lại bắt đầu phân không rõ Đông Tây Nam Bắc. Trên đường vẫn là đụng phải cường đạo chặn đường... Ha ha” gãi gãi đầu, ngáy ngô cười hai tiếng. “Cho nên, Đại ca... Người liền mang ta cùng đi đi. Hơn nữa hai người cười cười nói nói cũng sẽ không tịch mịch, người nói phải... Oa a! Đại ca người làm cái gì thế?!”

Cổ Tiểu Mộc bị dọa ra một đầu mồ hôi lạnh, y cảm thấy có cái gì đó thô sấp đang đặt trên vị trí chết người nhất của y. Trộm cúi đầu xuống dưới bàn nhìn, ô ô, đây là vỏ đao huyết hồn trong truyền thuyết sao? Ngược lại trông rất đẹp nha, chính là nó hiện tại đang để ở vị trí... “Ngô..., Đại... ca, người đây là làm cái gì? Chuyện gì cũng từ từ thôi! Hắc...” [“vị trí”... cười nham hiểm]

“Cút!”

“...Ta còn chưa ăn cơm...”

Mạc Nhiên trong tay tăng sức, đang định buộc y cút đi. Liền nghe thấy tiếng gọi, *** tiểu nhị đang ở bàn khác vội chạy tới.

“Khách quan, để ngài đợi lâu. Ngài muốn gọi những gì nha?”

Mạc Nhiên mở to hai mắt dùng sức trừng cái tên đại ngục đầu ứa mồ hôi lạnh, muốn để y dừng làm càn, nhanh cút đi đừng làm phiền hần ăn cơm. Hần đã quên mình đang mang theo mũ sa, trừng hết sức, Cổ Tiểu Mộc cũng nhìn không thấy mà cảm thụ được sự uy hiếp từ hai mắt hần.

Mạnh mẽ kéo ra một khuôn mặt tươi cười, không sợ chết mà bắt đầu gọi món ăn, “Ha ha, Tiểu nhị ca, phiền toái người trước tiên đưa lên hai đĩa rau trộn, rồi cho ta một khay bạch trâm kê (1), lại đưa một đĩa sườn xào chua ngọt, một con cá trích hấp, một con vịt quay Bát bảo (2), một tô đậu hủ Ma Bà (3), phải bỏ nhiều cay một chút! Một đĩa phần ti thịt nướng (4), còn có hai cái móng heo, ruột heo kho tàu (5), ách, ruột heo hay là thôi đi, hôm nay không may cũng đã nhìn nguyên bản bộ ruột là cái hình dáng gì. Nếu có bún thịt cũng đem tới một tô, rồi một bát đồ phở thang (6)...”

“Khách quan, có phải hay không đợi lát nữa còn có vài vị khách quan khác tới?” Tiểu nhị ca ngượng ngùng cắt đứt Cổ Tiểu Mộc gọi món, hỏi.

“Không có. Chỉ có hai huynh đệ ta thôi. Sao vậy? Các người chỗ này gọi món ăn còn có hạn chế?” Tiểu Mộc khó hiểu.

“Không có, đương nhiên không có. Ngài xem có phải là gọi như thế hơi nhiều, đợi lát nữa nếu không đủ thì lại tiếp tục gọi là được rồi. Ha ha!” Tiểu nhị ca ngó đáng người vị thư sinh nghèo này, ân, xem bộ dáng chắc có thể nhét xuống nhiều như thế, nhưng không biết y có thể trả tiền được không. A, không lo, y trả không được thì có thể để vị đại ca kia trả đi.

Do dự trong chốc lát, “Được rồi. Kia chờ ta ăn xong rồi thì sẽ gọi người. Tiểu nhị ca, phiền người thúc giục đầu bếp để hần đem lên nhanh một chút nha, cảm tạ!”

“Ai! Ngài chờ một lát!” Hầm hử nhắc bình trà rót cho Cổ Tiểu Mộc, buông bình trà, Tiểu nhị ca xoay người đi vào phòng bếp truyền đồ ăn.

Điểm tiểu nhị mới vừa rời đi, Cổ Tiểu Mộc trong lỗ tai truyền đến âm thanh băng lãnh của Mạc Nhiên, “Ta không phải nói người lập tức cút đi sao?! Người thật to gan!”

Về mặt than khóc thảm thiết, “Đại ca, ta thật đói! Từ đêm qua đến bây giờ cũng chỉ ăn được hai cái bánh bao nho nhỏ mà thôi. Thật vất vả mới có thể ăn một bữa no, người cũng đừng đuổi ta đi được không?... Đại ca, tay người hảo đẹp nha!” Nhịn không được đưa tay sờ sờ.

“Oa! Đau!” Tiểu Mộc bưng lấy tay trái nháy mắt đã sưng đỏ lên khom người xuống. Hô! Cuối cùng đem mối nguy đến sinh mệnh giải trừ!... Nhưng tay ta đau quá! Quả nhiên là bằng lương đại ca, tử không lương tâm!

Tiểu tử này thế nhưng thật sự không biết võ công?!

Hừ! Tướng ta có phần cao nhưng đầu óc lại không dài, phản ứng cũng trì hoãn muốn chết! Nói không chừng y thật sự chỉ là một tên thư sinh nghèo kiệt hủ lậu, xem bộ dạng ngơ ngác ngây ngốc kia, nói chuyện cũng là thiếu đầu óc! Biết ta là Huyết Hồn còn dám nói với ta như vậy, đại khái cũng chỉ có một mình y. Nếu y là người giang hồ, tuyệt đối không có khả năng dùng loại thái độ này đối với ta, còn một mực kêu ta một tà ma thành cái gì đại ca!

Sau khi nghĩ thông suốt một chút, Bách Lý Mạc Nhiên thoáng đem thái độ buông lỏng một ít, dù sao hần được xưng là tà ma nhưng cũng không đến mức khi dễ một kẻ bình thường không có võ công.

Rất nhanh, thức ăn được đưa lên bàn.

Cổ Tiểu Mộc vừa mới còn ôm chặt mu bàn tay không ngừng hô đau nhìn thấy đồ ăn trông chờ đã lâu cuối cùng cũng được đưa lên, rốt cuộc không thêm chú ý gì nữa, dùng một tay cầm lấy đũa mà bắt đầu phong quyền tàn bạo. (gió cuốn mây tan => ăn như vũ bão ấy mà ^^)

Vừa liều mạng nhét vào miệng, vẫn không quên quan tâm vị Bách Lý đại ca đang có điểm khó chịu, “...Ngô, Đại ca, người ăn đi,... Đừng khách khí!”

Đừng nói Mạc Nhiên trước khi y tới đã ăn tám bát no nê, cho dù hẳn hiện tại thật sự đói bụng, thấy cái tướng ăn tổn hao mất sự nhã nhặn kia của y, hứng trí dùng cơm có lẽ cũng đã biến mất bảy tám phần!

“Đừng gọi ta là Đại ca! Còn có đừng có đem đồ ăn rắc lên trên bàn!” Mạc Nhiên tự mình nâng chén rượu rót đầy, nhả lại mày quát.

“...A? Đại ca người nói cái gì? Oa a! Gà, gà đến rồi! Hắc hắc hắc! Đại ca, đùi gà này cho người!”

Không đợi Mạc Nhiên nói không cần, Cổ Tiểu Mộc đã niềm nở đem đùi gà đưa đến cho hắn.

“Cho người, người cũng tiện nhắm rượu. Uống rượu mà không ăn gì có thể tổn hại thân thể, xuất môn bên ngoài thân thể chính là tiền vốn na!” Mặt cười hì hì.

“Không cần!” Bách Lý Mạc Nhiên lần đầu phát hiện sức chịu đựng của mình thể nhưng cũng có thể tốt như vậy! Mà kỳ quái nhất chính là, hẳn lại không có bởi vì chịu đựng không nổi gốc tử này mà phát tay áo bỏ đi!

“Đại ca..., gà này hương vị thật không tệ! Người nếm thử đi!”

“Ta đã ăn no!” Nhắc đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ. Gặp quỷ, ta tại sao phải cùng tiểu tử này một đáp một xứng chứ?

“Đại ca, người có là sắt thì cơm cũng là bổ thép, người nên ăn nhiều hơn một chút nữa, sẽ không thấy mệt...,”

Thanh âm đột nhiên tiêu thất, Mạc Nhiên mặc danh kỳ diệu quay đầu nhìn về phía tên đại ngốc, thấy y nhìn chòng chọc hướng khác, liền cũng thuận theo ánh mắt của y mà nhìn.

“Đại ca, người xem!” Cổ Tiểu Mộc dùng tay trái sừng đỏ giật nhẹ tay áo Mạc Nhiên, “Khách nhân bàn kia lại khi dễ nữ tử hát rong! A... Gã thể nhưng đi sờ mặt người ta! Thật tệ quá!” Đại nam nhân vọt một cái đứng lên.

Ăn no, có khí lực tức giận sao? Đầu đất! Muốn đứng lên còn giữ chặt tay áo của ta! Mạc Nhiên nhìn tay trái sừng đỏ kia, phải nhẫn nhịn lắm mới không có đem nó gỡ ra!

chú thích mấy cái món ăn một chút ^^ hảo đói bụng nha. ta còn chưa ăn cơm >”< (1)bạch=”” trăm=”” kê=”” (2)”” vịt=”” quay=”” bát=”” bảo=”” (3)”” đậu=”” hũ=”” ma=”” bà=”” (4)”” ruột=”” heo=”” kho=”” tàu=”” (5)”” phần=”” ti=”” thịt=”” nướng:miến=”” thịt=”” (6)”” đồ=”” phở=”” thang:=”” món=”” canh=””>

4. Chương 4

“Buông ra!”

“Cái gì?”

“Ta nói người đem tay thả ra!” Mạc Nhiên sắc mặt ngày càng khó coi, thanh âm cũng ngày càng lạnh.

“A! Nga,” Tiểu Mộc ngưng ngừng cười cười, vội vàng buông tay.

Mạc Nhiên đứng dậy cũng không quay đầu lại ly khai lầu hai phòng ăn, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

“Đại ca? Người đi đâu vậy? Bên kia...”

Tai bỏ qua như không nghe thấy.

Cổ Tiểu Mộc thấy thân ảnh Mạc Nhiên ở chỗ rẽ thang lầu thì biến mất, gãi gãi đầu bất đắc dĩ thở dài. Ai, trông cậy vào đại tà ma Huyết Hồn này cứu nguy giúp đỡ người nghèo xem ra là quá khó khăn rồi.

Nói thầm vài câu, đành phải một mình hướng cái bàn kia đang có tên ác bá cường hào trêu chọc dân nữ...

Bách Lý Mạc Nhiên trở lại trong phòng, gọi *** tiểu nhị gánh đến nước tắm, sau khi thân thể hoàn toàn sạch sẽ mới ngồi xuống trên giường.

Đã đi cũng mười hai ngày, thu khí nổi lồng thân chậm rãi nằm xuống, kéo qua chăn bông một bên phủ lên, che lại thân thể rồi mới nhắm mắt lại.

Một lát sau đôi mắt thâm thúy sáng ngời kia lại mở ra.

Tên đại ngọc kia hiện tại thế nào? Y là sau khi ta rời đi, cơm nước xong xuôi rồi mới dâng hoàng trở về phòng ngủ? Hay là ngọc ghéech chạy tới bệnh vực kẻ yếu? Bệnh vực kẻ yếu... Hừ! Hành vi quá mức nhảm chán!

Ta sao lại phải lo lắng cho tiểu tử đó chứ! Y thế nào lại trở thành chuyện mà ta phải quản chứ?! Chuyện của ta cũng còn...

...

Hai năm, ta điều tra hai năm! Cuối cùng đã có một ít manh mối! Cha, nương, các người nhìn, nhìn hài nhi...

Sáng sớm hôm sau, Mạc Nhiên dậy thật sớm rửa mặt xong rồi đi vào đại sảnh tính tiền, thuận tiện gọi *** tiểu nhị đem ngựa của hắn dắt tới.

Tính toán xong, đi đến trước khách *** tiếp nhận dây cương trong tay tiểu nhị liền muốn xoay người lên ngựa.

Đột nhiên trong hành lang truyền ra thanh âm, “Đại ca, Đại ca! Người chờ ta một chút, chúng ta cùng đi.”

Theo âm thanh, một thân ảnh cao lớn khập khiễng từ trong đại sảnh chạy ra.

Tên đại ngọc này! Thế nhưng thật sự...! Hừ! Quản y đi chết! Không có võ công còn muốn bệnh vực kẻ yếu, đáng đời bị người đánh!

Căn bản không để cho tên ngọc tử nghèo kiết hủ lậu kia có cơ hội đuổi theo, Mạc Nhiên giật cương ngựa chạy như bay mà đi.

Tháng chín, Thiệu Hưng phủ.

Khi đã gần buổi tối.

“Oa, thật náo nhiệt a! Không hổ là tiệc mừng thọ sáu mươi của Kinh Thiên Trụ Ngô lão hiệp đại danh lừng lẫy bên hai bờ Trường Giang. Người đến thật đúng là đông! Hi hi! Không biết bọn họ có mở tiệc lưu động hay không?” Y đi tìm đại ca Huyết Hồn trong lòng suốt đại giang nam bắc hai tháng, một trăm hai mươi lượng bạc bán ngựa mà có được cũng bị y xài hết không còn một chút. Từ ngày hôm qua bắt đầu liên tính toán, Cổ Tiểu Mộc lại nghe được Thiệu Hưng phủ Kinh Thiên Trụ Ngô lão hiệp hai ngày này vừa lúc chuẩn bị tiệc mừng thọ, lập tức cực kỳ hưng phấn chạy tới, chuẩn bị kiểm cơm ăn.

“Vị thiếu hiệp này, phiền người có thể đem thiệp mời lấy ra được không?” Hạ nhân trong phủ phụ trách đứng cửa đón khách đưa tay ngăn Tiểu Mộc dáng người cao lớn khách khí hỏi.

“Ách,... Thiệp mời? Các người chỗ này không phải không mở tiệc lưu động sao?”

“Không có. Vị tiểu ca này, nếu người không có thiệp mời thì xin rời đi.” Sau khi biết đối phương là thư sinh nghèo hèn ăn hờn uống (chực ăn chực uống), hạ nhân tiếp khách ngữ khí cũng tự nhiên thay đổi, thiếu hiệp liền biến thành tiểu ca.

“Đừng như vậy nha, vị huynh đài này xin thương xót, để cho ta vào đi a. Tốt xấu gì ta cũng là thành tâm đến chúc thọ nha! Nghe nói Kinh Thiên Trụ Ngô lão hiệp hiếu khách giống như Mạnh Thường () cho nên chắc sẽ không có đem hậu sinh ngưỡng mộ lão hiệp từ chối đi? Hắc hắc!” Tiểu Mộc còn chưa từ bỏ ý định, di chuyển lên ba bậc, miệng lưỡi không nhao muốn thuyết phục người trông cửa để y đi vào ăn uống chùa.

() Nhà nghĩa hiệp Mạnh Thường Quân, người nước Tề, đời Chiến quốc, tên là Điền Văn. Mạnh Thường Quân nổi tiếng về tính hiếu khách ông chiêu hiền đãi sĩ, vẫn cũng như vô lúc nào trong nhà cũng có ba, bốn nghìn khách ăn, đủ các hạng người trong xã hội.

Hạ nhân phụ trách tiếp đãi không biết nên quyết định như thế nào, quay đầu nhìn về phía thanh niên một thân trường sam bạch sắc. Tiểu Mộc cũng thuận theo ánh mắt của hắn nhìn tới. Ngô ngô, nếu ta đoán đúng, thanh niên này có thể chính là Tam đệ tử của Ngô lão đầu sánh với cả Phan An tên là Phan Trường Sinh, chẳng thể trách được người xưng là sánh với Phan An, nguyên lai lớn lên quả thật không tồi. Nhưng so với ta tiêu sái anh tuấn khoảng cách vẫn là kém hơn một đoạn nha. Thứ nhất vóc dáng hắn cũng không cao hơn ta! Hắc!

Lúc y đang đánh giá người khác, thì người khác cũng đã đánh giá y. Xác định đối phương chín phần là một thư sinh bình thường, Phan Trường Sinh vừa chấp tay, “Huynh đài nói không sai, sư phó lão nhân gia thái độ làm người hào sảng bản tính hiếu khách, ta tin ông cũng quả thật không để ý có người không có thiệp mời đến tiệc ăn uống, huynh đài bên trong mời.”

Lời nói của Phan Trường Sinh âm thầm mang ý châm chọc cũng không có khiến Cổ Tiểu Mộc da mặt còn dày hơn tường thành muốn lùi bước, vừa nghe đối phương đáp ứng để y vào, lập tức vui vẻ chấp tay nhắc chân lên liền bước qua đại môn.

Bỗng nhiên, từ bên trái một cổ ám kính (lực ngầm) hướng bắp chân y đánh tới, dưới chân bị vấp, Tiểu Mộc thuận thế ngã vào. Khi ngã vẫn không quên phối hợp kêu vài tiếng, “A! Dát!”

Xoa xoa mông, vỗ vỗ tro bụi, nửa ngày mới từ trên mặt đất đứng lên.

“Ha ha, vị tiểu ca này đi đường xin cẩn thận.” Thanh âm của Phan Trường Sinh.

“Nha! Người này xảy ra chuyện gì thế? Một người to lớn như thế bước qua cửa còn bị vấp, khanh khách! Thực ngốc!” Phía sau truyền lại tiếng cười nhạo của nữ tử trẻ tuổi.

“A, Dẫn sư muội, Đang mong chờ muội tới! Mau mời, mau vào bên trong! Tiểu Bính, còn không đưa ngựa của Dẫn tiểu thư dắt vào! Sững sờ đó làm gì!”

Ai nha! Thanh âm hảo ân cần a! Có thể làm cho Phan Trường Sinh tự cho là phong lưu anh tuấn thể hiện cái loại thái độ này với nữ tử, không biết là đẹp thế nào a?

Cổ Tiểu Mộc nhin không được tò mò, đỡ lấy thất lưng vặn người nhìn về phía sau.

Dẫn Phượng chỉ thấy hai mắt sáng ngời, hảo một nam tử anh vĩ (anh tuấn to cao)! Ngũ quan kia sinh ra thật tốt! Nhưng tiếp tục nhìn kỹ, không biết sao, vừa liếc mắt một cái thì ánh sáng kia giống như đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, trừ bỏ bộ mặt đoan chính ra, một thân lam sam đã bị giặt đến bạc màu, lão bố hài (giày vải thủ công) để xem chừng sắp thủng, nhìn sao cũng là nghèo kiết hủ lậu! Rất nhanh, Dẫn Phượng liền đối với Tiểu Mộc cao lớn anh tuấn mất đi hứng thú. Quay đầu đi cùng Phan Trường Sinh vừa nói vừa cười.

“Huynh đài, nhìn cách ăn mặc của ngươi cũng là một phần tử tri thức, sao lại nhìn nữ tử như vậy! Không khỏi rất không lễ mạo đi!” Bắt đầu hời hợt để tên nghèo kiết hủ lậu này tiến vào trong phủ.

“Mỹ nhân a! Ta muốn nhìn cũng rất bình thường nha! Nàng nếu không đẹp ta còn không muốn nhìn nàng đâu!” Phát ngôn đầy tính lưu manh.

Phan Trường Sinh chau mày, liền muốn kêu người đuổi y ra ngoài.

”Quên đi, không cần cùng thư sinh ngốc này chấp nhặt! Ngươi xem cái bộ dạng ngốc kia a!” Mỹ nhân Dẫn Phượng đối với nam tử bên cạnh thản nhiên cười, hai người vượt qua Cổ Tiểu Mộc đi vào bên trong.

Một hạ nhân đi đến, đối Cổ Tiểu Mộc hết nhìn đông tới nhìn tây nói: ”Vị tiểu ca này, ngươi nếu muốn ăn tiệc lưu động đi ra Tây viên đi. Không nên ở trong phủ đi loạn! Nếu không bị người hiểu lầm xảy ra chuyện, cũng đừng trách tiểu nhân không có cảnh báo ngươi trước.”

“Tây viên ở nơi nào?”

“Bên kia!” Hạ nhân chỉ một ngón tay.

”A, tại hạ đã biết. Đa tạ tiểu ca chỉ điểm.” Cổ Tiểu Mộc hơi ôm quyền tỏ vẻ nho nhã, đi theo phương hướng đối phương.

Còn chưa đi đến Tây viên, cũng đã nghe được tiếng cười nói ầm ĩ.

Ánh theo ngọn đèn, nhìn trên đỉnh đầu tường viện có khắc hai chữ “Tây Viên”, Tiểu Mộc thò đầu hướng phía trong nhìn.

Ồ! Thật nhiều người!

Phủ trông khá là lụp xụp! Còn có vài người trang phục hạ nhân xen lẫn trong đó. Một lát sau, Tiểu Mộc liền minh bạch, Tây viên này đại khái là dùng để chiêu đãi khách nhân không cần thiếp mời mà đến, cũng là chỗ của hạ nhân. Những người y phục rách nát kia chắc là một vị chức cao trong Cái Bang mang theo huynh đệ ăn cơm miễn phí.

Cười cười, Tiểu Mộc chẳng hề để ý liền lẫn vào trong đó.

Một bên không quan tâm ánh mắt của người khác mà chỉ chuyên tâm vào thịt, một bên vênh tai nghe đệ tử Cái Bang nói chuyện.

“...Này! Ta nói huynh đệ, người nói Kinh Thiên Trụ Ngô lão nhân tổ chức tiệc mừng thọ này tại sao phải đem danh nhân khắp Đại Giang Nam Bắc mời đến? Hơn nữa người không biết là lần này tới... Hắc hắc, muội muội xinh đẹp đặc biệt nhiều?”

“Hắc hắc, ta nghe người ta nói, Ngô lão nhân còn đặc biệt ở trên thiếp mời ghi chú rõ thỉnh khách nhân mang theo nữ nhi hoặc nữ đệ tử tới, ta thấy... tám phần là Ngô lão nhân đến tư xuân, muốn tìm một người nghênh đón vào cửa!”

“Người nói bừa cái gì! Ngô lão nhân dù sao cũng là đại hiệp nổi danh trên giang hồ, hần sao có thể đã già mà lại coi nhẹ danh dự làm ra loại sự tình này! Theo ta được biết, hần lần này chuẩn bị tiệc mừng thọ, dường như là muốn đồng thời giúp ba vị đệ tử dưới quyền tìm lão bà đi.”

“Hừ! Ba đệ tử kia không phải lớn lên đều là nhân mô nhân dạng (?), còn cần phải để cho hần giúp tìm sao?”

“Ha ha, người này cũng không biết, nghe nói ba đệ tử kia đều coi trọng cùng một nữ tử, vì không muốn khiến bọn họ đánh nhau...”

Nghe xong nửa ngày, không có nghe thấy tin tức mình muốn nghe, Cổ Tiểu Mộc bắt đầu chán nản. Đại ca bằng lương của ta người rút cuộc chạy đi đâu? Tiểu đệ ta chính là đối với người nhất kiến chung tình, tái kiến khuyên tâm, sau khi người bỏ rơi ta một mình chạy đi, làm hại ta ngày đêm tương tư, lập tức gầy mất mấy cân nha! Không có lương tâm! [làm như Mạc Mạc phụ tình anh không bằng ấy]

“Các người không cảm thấy là tiệc mừng thọ của Ngô lão đầu có điểm kỳ quái sao? Kiểm tra ngoài cửa lại chặt chẽ như vậy! Tại một đại phủ đệ nổi danh như thế này, tổ chức đại thọ thế nhưng không làm tiệc lưu động khoản đãi người đồng hương, thật sự là mọi thứ đều cổ quái!”

“Có gì kỳ quái! Người không có nghe nói Trang chủ Bạch Châu trang cách đây không xa đã bị Huyết Hồn giết rồi sao?”

Đến rồi! Cổ Tiểu Mộc *** thần khê rung, thẩu thẩu thẩu (tiến sát), lại gần cái bàn kia.

“Không có nghe nói! Đúng hay sai vậy? Còn có, Huyết Hồn giết Bạch Lão Chu, quan hệ cái rắm gì với Ngô lão đầu? Khẩn trương làm gì?”

“Không biết. Bất quá, hần tám phần là thật. Nghe nói, thời gian Bạch Lão Chu chết, Huyết Hồn giống như cũng đúng lúc xuất hiện ở cùng vùng. Hắc y, sa mào, hắc mã!”

“Huyết Hồn đang yên đang lành sao phải giết hần?” Cổ Tiểu Mộc nhin không được chen vào nói.

Bất mãn đối phương cắt ngang chuyện của mình, liền liếc tên nghèo kiết hủ lặn trước mắt một cái, tên khát cái trung niên gầy ốm dùng tay áo chà chà nước mũi, nói: “Đây còn không phải là tùy hần cao hứng! Huyết Hồn lão nhân gia hần cần giết một người còn phải có lý do sao?!” [...lão nhân gia...]

Nghe người khác gọi Huyết Hồn là lão nhân gia, Cổ Tiểu Mộc thiếu chút nữa muốn bị canh rau xanh đậu hủ làm cho sặc. Đại ca của ta hần niên kỷ đã lớn như thế sao? Gãi gãi yết hầu, Tiểu Mộc quyết định lần sau nhìn thấy Huyết Hồn nhất định phải đem sa mào của hần lấy xuống!

Nhiên ca mà nghe người ta gọi mình là lão nhân gia thật không biết sẽ có loại biểu tình gì nha ==))

5. Chương 5

Tiệc mừng thọ kết thúc, Ngô Sùng Đức cùng ba đệ tử ở tiểu sảnh cùng uống rượu, vừa định hỏi bọn họ tại trong khách nhân lần này có trúng ý nữ tử nào không,

“Lão gia, vừa rồi trước cửa có một hắc y nhân đến đây, nói tiểu nhân đem tín này chuyển cho lão gia.” Hạ nhân phụ trách tiếp đãi khách nhân ở ngoài cửa đi đến bên cạnh Kinh Thiên Trụ Ngô Sùng Đức, trình lên thư tín trong tay.

“Là ai? Có lưu lại tên không?” Ngô Sùng Đức đang cùng đệ tử đàm tiếu trên mặt hiện lên một vẻ khẩn trương, cũng không đưa tay tiếp nhận thư tín, chỉ dò hỏi.

“Không có. Hắc nói lão gia xem tín thì tự biết.” Hạ nhân lắc đầu, kỳ quái, lão gia sao lại không tiếp nhận thư tín.

Trước mặt hạ nhân, đột nhiên có một cánh tay chìa ra đoạt đi thư tín trong tay hắn.

“Tối nay canh ba lãng Đại Vũ. Huyết Hồn.” Đại đệ tử Dương Phi Phàm của Ngô Sùng Đức mở thư tín trong tay, nhẹ giọng đọc lên. Đọc đến đoạn là Huyết Hồn thì hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía sư phụ,

“Sư phụ! Là... Huyết Hồn!”

Ngô Sùng Đức hai mắt tròn to!

“Sư phụ? Xảy ra chuyện gì? Tà ma Huyết Hồn kia sao lại tìm tới sư phụ?” Nhị đệ tử Tần Liệt kinh ngạc nói.

Ba đệ tử cùng nhau nhìn về phía Kinh Thiên Trụ Ngô Sùng Đức.

Lắc đầu, “Ta tự nhận tuyệt đối không có đắc tội tà ma kia, cũng không rõ hắn vì sao đang yên lành lại đưa ta một cái bái thiếp (thiếp gặp mặt) như thế...”

“Hừ! Huyết Hồn kia thật sự quá hung hăng càn quấy! Biết rõ sư phụ mừng thọ thể nhưng lại hẹn gặp mặt ở lãng Đại Vũ! Sư phụ, theo đệ tử thấy Huyết Hồn lần này hẹn tuyệt không có hảo tâm, thay vì để sư phụ gặp nguy hiểm, bằng không để đệ tử thay mặt sư phụ đi một chuyến. Khẩn cầu sư phụ cho phép!” Dương Phi Phàm chấp tay khom người chờ lệnh.

“Đúng a, sư phụ. Huyết Hồn không biết vì cái gì tìm người, cũng không có ở trên thiếp nói rõ ràng, giống như chuyện này hoàn toàn không cần để ý. Nếu hắn có chuyện quan trọng tìm người, liền để hắn đến phủ thì tốt hơn!” Nhị đệ tử Tần Liệt bản tính có điểm lỗ mãng cũng lớn tiếng nói ra ý kiến của mình.

Thấy hai vị sư huynh đều đã phát biểu, tam đệ tử Phan Trường Sinh cũng đang chuẩn bị tỏ ý thì Ngô Sùng Đức như có điều suy nghĩ liền nói: “Không cần nói thêm nữa. Huyết Hồn công khai hạ bái thiếp, nếu ta không đi trái lại còn khiến giang hồ chê cười. Tối nay ai cũng không cần đi theo, một mình ta đến đó là được.”

“Sư phụ, kia quá nguy hiểm...”

“Sao vậy? Các người cho rằng sư phụ của các người Kinh Thiên Trụ không phải là đối thủ của Huyết Hồn sao?”

“Đương nhiên không phải! Sư phụ người công cao tự hải (kỹ thuật cao như biển), đệ tử muôn vàn khó khăn cũng chỉ là bóng lưng của người. Đệ tử tin tưởng Huyết Hồn kia mới chỉ xuất đạo hai năm tuyệt đối không phải là đối thủ của người!” Thật không dễ dàng bắt được cơ hội, Phan Trường Sinh vội vàng nịnh hót.

“Hừ! Giang hồ đồn đãi từ trước đến nay nhưng thật ra hay phóng đại, vừa lúc ta cũng đã sớm muốn gặp qua Huyết Hồn được xưng là tà ma này, nếu lần này thuận lợi cũng coi như giải trừ một đại hại cho giang hồ. Nếu...” Ngô Sùng Đức đột nhiên cảm giác được chính mình tựa hồ đem lời nói quá vụn toàn, nếu Huyết Hồn thật sự lợi hại như giang hồ đồn đãi...

“Đệ tử chờ tin sư phụ nhất định sẽ vô sự trở về!”

Nghe đệ tử vừa nói như thế, Ngô Sùng Đức lúc này mới hơi chút ổn định quyết tâm.

Trước ngày Ngô Sùng Đức đến chỗ hẹn, tam đệ tử Phan Trường Sinh càng nghĩ càng cảm thấy được kỳ quái.

Sư phụ lão nhân gia sao nhận được bái thiếp của Huyết Hồn lại có loại biểu hiện như vậy? Người sao không để ba người chúng ta cùng đi? Người thật sự có nắm chắc mười phần, hay là có bí mật gì không muốn để chúng ta biết? Huyết Hồn tại sao lại tìm tới sư phụ vốn không nhận thức? Sư phụ chuyển này đi...

Càng nghĩ, cảm giác hành vi của sư phụ thật kỳ lạ nên Phan Trường Sinh quyết định theo đuôi phía sau sư phụ đi thăm dò tường tận!

Loan nguyệt (trăng rằm), toái *** (...ít sao?), vài vệt mây nhỏ.

Hắc y, hắc mã, người đứng trên lưng Đại Hối.

Đánh giá Hắc y nhân cách đó không xa vài lần, kỳ quái, trong đêm đen thế này đối phương vẫn mang hắc sa mạo. Đây là Huyết Hồn trong truyền thuyết? Cái chết của Bạch Lão Chu rốt cuộc cùng hắc có quan hệ gì hay không?

“Huyết Hồn?” Ngô Sùng Đức xuống ngựa hỏi.

“Ngô Sùng Đức, vật kia đâu?” Không có bất kỳ báo trước, thân ảnh hắc y thon dài đột nhiên lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Vật? Vật gì?!” Ngô Sùng Đức chấn động hướng phía sau lui từng bước.

“Không muốn nói cho ta, ngươi đã quên. Bạch Lão Chu trước khi chết thực không cam lòng nói, hắc tuy rằng cũng tham gia, chính là cái gì cũng không lấy được. Nhưng ngươi bất đồng, ngươi luôn tham dự toàn bộ quá trình truy sát.”

“Ngươi là ai?! Ngươi rốt cuộc là ai?!”

“Huyết Hồn.”

“Ta không biết Bạch Lão Chu nói với ngươi cái gì! Nhưng hắc nhất định nói bậy! Tham gia cái gì mà quá trình truy sát! Ta không biết ngươi đang ở đây nói cái gì!”

“Ngươi sao biết hắc đang nói bậy? Hắc thật ra có chứng cứ vô cùng xác thực.” Thanh âm không có chút tình cảm nào.

“Chứng cứ gì? Ngươi không nên vô duyên vô cớ vu tội lão phu!”

Kéo lên khóe miệng, lộ ra tia cười lạnh. Lão thất phu, bản thân ta muốn nhìn ngươi cuối cùng có thể mạnh mẽ đến khi nào!

“Những lời nói của một người trước khi chết so với người bình thường chân thật hơn nhiều, nhất là tâm hắc có lòng oán hận.”

“hừm hừ!” Ngô Sùng Đức khinh thường hừ lạnh.

Hai tay nắm chặt, Huyết Hồn hơi ngẩng đầu xuyên qua hắc sa nhìn về phía thiên không, ai cũng không biết hắc lúc này có biểu tình như thế nào.

“Đêm đó, ánh trăng cùng tối nay cũng không sai biệt lắm đúng không? Nhiều người tham gia như vậy vây giết chẳng qua chỉ vì một tấm tàng bảo đồ bộ phong tróc ảnh (tin đồn thất thực không căn cứ)! Các người chiếm được lại có thể thế nào? Nhưng lại vì thế mà đi...”

Ngô Sùng Đức không hiểu sao cảm thấy lạnh cả người.

Ánh mắt như kiếm xuyên thấu qua hắc sa bắn tới trên người Ngô Sùng Đức, trong ánh mắt có một cỗ hận không nói nên lời!

“Toàn bộ mọi người tham dự thay đổi binh khí mình thường dùng, hơn nữa còn che mặt. Nhưng là thân hữu quen thuộc còn có thể theo một vài động tác nhỏ cùng chiêu thức võ công để phân biệt ra được chân diện mục của người tham dự. Bạch Lão Chu nhận ra người, khi hắn gặp nguy từng gọi tiểu danh (nhũ danh) người, hướng người cầu cứu. Chính là người khi đó trong mắt trừ bỏ tàng bảo đồ ra, đã sớm chứa không được những điều khác. Huống chi, rời khỏi, người tử vong càng nhiều, cuối cùng lưu lại phần sẽ càng nhiều. Người hám lợi đen lòng không để ý sông chết của bằng hữu, khiến Bạch Lão Chu mất đi cánh tay phải. Vì thế, hắn đối với người ô mị hận đến nay, mười một năm chưa cùng người có bất kỳ lui tới. Ta, không có vụ tội cho người chứ?”

“Người là ai? Hãy xưng tên ra! Người cùng sự tình mười một năm trước có quan hệ như thế nào? Còn với ma đầu kia...” Ngô Sùng Đức vẻ mặt sơ hãi im miệng! Thần tình khiếp sợ nhìn hướng Huyết Hồn quanh thân nổi lên sương trắng. Đây... Chẳng lẽ là?!

“Ta cuối cùng hỏi người, năm đó chuyện tàng bảo đồ người làm thế nào biết được? Là ai thông tri các người? Ai là chủ mưu vây giết năm đó?!” Thanh âm mang theo lãnh liệt biến thành kịch liệt.

“Người... Rốt cuộc là ai?” Ngô Sùng Đức hướng sau lui từng bước. Toàn thân nổi lên sương mù, đây không phải là dấu hiệu của ma đầu kia vì vận công đến trình độ cao nhất sao?! Chẳng lẽ bọn họ chưa chết? Không! Không có khả năng! Ta chính mắt nhìn thấy bọn họ bị loạn đao phân thân! Chẳng lẽ là truyền nhân của bọn họ? Nhưng là hắn không phải nói đã đem tất cả hậu hoạn đều thu thập sạch sẽ rồi sao? Thế nào lại lưu lại một truyền nhân?!

“Ngô Sùng Đức, không cần giấu diếm. Nếu người không muốn chết thống khổ!” Ngừng lại một chút, “Người có muốn hay không ném thử thủ đoạn bức cung của ta? Nói, chủ mưu là ai? Là ai tụ họp các người?” Huyết Hồn bắt đầu dần dần mất đi tính nhẫn nại.

“Ta sẽ không nói cho người biết bất cứ chuyện gì! Người đừng hòng từ trong miệng ta lấy được bất cứ tin tức nào!” Cười giảo hoạt, bỗng nhiên, Ngô Sùng Đức ngừng đầu nhìn hướng đại thụ bên cạnh Huyết Hồn, cao giọng quát một tiếng: “Ai?!”

Huyết Hồn chau mày, ta tại sao không có cảm thấy có ai ở gần đây? Chẳng lẽ lão tặc này công lực so với ta cao hơn?

Không khí sản sinh một tia dao động.

Hừ! Hảo Ngô lão nhân người! Dám dùng loại kỹ năng không hợp thời này!

Hào quang chợt lóe, leng keng một tiếng, một phi tiêu bị cắt thành hai nửa rơi xuống đất.

“Ngô lão nhân, người chưa đến Hoàng hà thì chưa cam lòng, như vậy ta sẽ thanh toán cho người!”

Chưa đợi Huyết Hồn xuất đao, Kinh Thiên Kiếm Ngô Sùng Đức thừa lúc hắn phân tâm rút ra binh khí ngăn cản ám khí, vô thanh vô tức đánh tới. [Ồ, trên là Kinh Thiên Trụ, giờ là Kinh Thiên Kiếm... ta xem lại thấy bản gốc nó như thế nên... thôi thì cứ như thế đi ==]

Một kiếm một đao, trong chớp mắt đã là ba hiệp.

Huyết Hồn cười lạnh một tiếng, đột nhiên, giữa đất trống ánh sáng chợt nháy. Chỉ thấy Ngô Sùng Đức kêu lên một tiếng đau đớn, lão đảo vài bước cuối cùng chống đỡ không nổi ngã xuống đất.

“Công lực người sao lại... sao lại cao... như thế? Khụ khụ! Năm đó với... ma đầu kia cũng không được như vậy...! Người! Người!” Ngô Sùng Đức che miệng vết thương ở bụng không ngừng ho khan, trong lòng biết phế bộ (phổi) có thể đã bị thương tổn nặng.

Nhân ảnh hắc sắc đứng ở trước người hắn, tránh đi vấn đề hắn đưa ra, thản nhiên nói: “Người có thể lựa chọn cứ như vậy chết đi, cũng có thể chọn sau khi phân cân thác mạch (tách gân sai mạch) xé ruột xe gan tróc xương rồi chết. Nói cho ta biết, chủ mưu là ai?”

“Người đừng hòng...” Còn chưa nói xong, xương vai bị nắm, nghiền ra. Lập tức, xuôi theo lưng, mấy đại huyết bị điểm.

“Ách... Ngô!” Vừa mới bắt đầu còn muốn kiềm chế, Ngô Sùng Đức rất nhanh đã bị phân tâm thác mạch, các đốt ngón tay lại bị tháo gỡ thống khổ lan khắp toàn thân. Không đến trong chốc lát, liền đau đến lăn lộn trên đất.

Huyết Hồn lẳng lặng đứng thẳng, yên lặng nhìn hắc thống khổ.

Ngô Sùng Đức bắt đầu cạn khí, hiển nhiên hắc đang lần qua lần lại, vừa rồi lại trọng thương phế bộ, xem ra không thể sống được bao lâu.

Vươn mũi chân, liên tục đá vào Ngô lão nhân hơn mấy cái.

Lăn lộn đình chỉ, tiếng hít khí cùng tiếng rên rỉ không ngừng truyền đến.

“Người vẫn không chịu nói sao? Ta sẽ không để người chết đơn giản như thế. Thẳng đến khi người nói ra chủ mưu là ai, ta sẽ đem cái mạng già của người kéo trên ba ngày!”

Run rẩy bầy, ngay tức thì bị ai công lực chính mình khổ luyện nửa giáp (30 năm) lại không chịu được năm chiêu của người ta, còn bị thanh âm của Huyết Hồn băng lãnh như cổ tinh bất ba (giếng nước cổ không dao động) bị dọa cho khiếp sợ. Ba ngày...! Quả nhiên không hổ là truyền nhân của lão ma đầu kia, ngay cả thủ đoạn tra tấn người cũng không kém hơn!

Lộ ra tia cười thâm, Ngô Sùng Đức ngẩng đầu, cố hết sức nhìn về tà ma trước mặt, dứt quăng nói: “Người... sẽ không tra ra được cái gì... sự tình! Ha ha, người giết ta, nhân sĩ chính nghĩa trong thiên hạ... tuyệt không bỏ qua cho người! Vì bảo trụ mọi thứ hiện giờ, hắc nhất định... sẽ phái người giải quyết... người! Người sẽ chết... so với cái chết của ma đầu kia mười một năm trước còn muốn... thê thảm hơn! Ha ha... Hô...”

“Hắc, là, ai?!”

“Hô...”

Mạc Nhiên chỉnh chỉnh y sam, chuẩn bị rời đi lẳng Đại Vũ.

Thay đổi vài loại hình trách (hình thức chất vấn) không có người chịu được, cuối cùng chỉ tại nơi miệng của lão tắc kia lấy được một chút tin. Chính là, như trước vẫn không biết được “Hắc” ở trong miệng hắc rốt cuộc là ai! Lão tắc trong miệng lặp đi lặp lại một chữ “Hắc”!

Bất quá cuối cùng lại có chút manh mối.

Một bên ở trong đầu tự hỏi kế hoạch báo thù sau này, một bên đi tới miếu Đại Vũ. Ngựa của hắc tạm thời thả ở đây.

Có người! Ai?

Mạc Nhiên bắt đầu cảnh giác. Vận khởi công lực hộ trụ toàn thân một chương đẩy cửa miếu ra.

...

Hơi thở an tường, ngẫu nhiên trở mình một cái. Cổ Tiểu Mộc đang ở trên bàn ngủ đến ngon lành!

Cái này cũng trùng hợp ghê nha! Lúc nào Mạc Mạc có chuyện thì lại thấy Tiểu Mộc. haha...hai người hữu duyên ni!

6. Chương 6

Cổ ý dẫn mạnh chân đi đến trước bàn miếu, Cổ Tiểu Mộc vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trong lòng không kìm được nảy lên hoài nghi. Y tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Y rốt cuộc là người thế nào? Tại sao năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt ta? Tất cả chuyện này thực sự chỉ là trùng hợp?

Vươn tay, dừng ở trước mặt của y. Nhìn khuôn mặt ngủ say của y giống như hài đồng, cái dây cung nào đó trong ngực không chút dự báo bỗng nhiên phát ra âm rung. [ô ô... đã bắt đầu rung động]

Trên khuôn mặt ngủ đến ngây thơ vô tà kia liền vẽ “Bá tháp bá tháp” (âm vẽ vào mặt) mấy cái.

“Ngô..., ai?... Đại ca! Là người?” Tiểu Mộc mơ mơ màng màng dụi mắt tỉnh lại. Vốn còn đang buồn ngủ thì y nhận ra người trước mắt chính là đại ca trong lòng mà y ngàn tìm vạn tìm không thấy tung tích, hai mắt nhất thời mở to! Hưng phấn mà lập tức đứng dậy liền bổ nhào tới.

Mạc Nhiên sao có thể để y lại gần, trước khi Tiểu Mộc chưa có chạm đến góc áo hắn thì liền một cước đạp ra. Trong lòng không khỏi hối hận vừa rồi mấy cái vỗ kia đánh còn quá nhẹ đi!

“Oái! Đại ca của ta nha, người sao vừa thấy lại tặng tiểu đệ quà gặp mặt như thế a! Đau quá! Đau quá!” Tiểu Mộc liền thanh kêu la rồi còn xoa xoa lấy cái mũi, thần tình ai oán nhìn đại ca nhẩn tâm.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Không đếm xỉa ánh mắt nhìn mình của y, Mạc Nhiên lạnh lùng hỏi.

“Còn không phải bởi vì người!” Vừa nghe Mạc Nhiên hỏi y tại sao xuất hiện ở trong này, Tiểu Mộc mấy ngày nay tích tụ trong lòng, bây giờ liền tuôn trào vừa ủy khuất vừa oán trách hét lên:

“Nếu không phải vì tìm người, ta sao lại chạy khắp đại giang nam bắc đem bạc trên người đều tiêu hết chứ?! Làm hại ta một phần tử tri thức ngay cả tiền ngủ tại khách *** đại thông phò (giường chung) cũng không có, đành phải không để ý mặt mũi Khổng Thánh đi ngủ ở vùng hoang vu, may mắn tìm được khu miếu này.”

Tìm ta? Người làm gì đi tìm ta? Mạc Nhiên vạn phần khó hiểu.

“Vốn đang nghĩ không có tiền sau này phải làm sao đi tìm người, kết quả Đại ca chính người tự đến cửa! Ha ha! Đại ca, xem ra chúng ta thật đúng là có duyên! Bất quá, người thế nào lại vừa đến liền dùng chân đạp người như thế! Hoàn hảo tiểu đệ ta rắn chắc, nếu đổi lại văn nhược một chút không phải bị người đạp tan rồi sao?” Vừa nghĩ tới cuối cùng đã tìm được Huyết Hồn, Tiểu Mộc nhin không được vui vẻ nhếch môi cười, nhưng lại bởi vì mũi đau nên thỉnh thoảng mặt nhăn nhú, kết quả làm biểu hiện trên khuôn mặt có vẻ thập phần quái dị.

Nhìn tên đại ngốc nghèo kiết hủ lậu một bên cười một bên nhú mày làm ra một bộ dạng quái lạ, khuôn mặt Mạc Nhiên ở dưới sa mào không khỏi gọi lên nụ cười. Ta lại không có thực sự ra sức đạp người, nếu không người sao còn có thể đứng ở chỗ này hô to gọi nhỏ!

Phát giác bản thân buông lỏng cảnh giác, Mạc Nhiên thu hồi ý cười. Còn không biết lai lịch của người này, ta sao vậy liền...

“Đại ca, đừng đứng vậy, đến, ngồi đây đi.” Tiểu Mộc ân cần dùng tay áo phất phất tro bụi trên bàn, muốn mời Mạc Nhiên ngồi xuống.

“Ta phải đi.” Sau khi nói ra, Mạc Nhiên mới phát hiện mình căn bản không có cần phải nói rõ ràng với y như vậy.

“Đại ca..., người định đi đâu? Mang tiểu đệ cùng đi được không?” Đại nam nhân cực kỳ hứng thú liền hỏi.

Lặng yên trong chốc lát, “Người đi đường người, ta đi đường ta.” Mạc Nhiên nói.

Lặng đi một chút, trí óc liền xoay vòng vòng, Tiểu Mộc buột miệng nói ra: “Đại ca, người liền mang ta đi đi! Ta thực hữu hiệu a! Nếu người muốn có người giúp người hỏi thăm sự tình gì, ta có thể giúp người nha! Ta hỏi thăm tin tức là sở trường đấy, dã vị (món ăn dân dã) nướng có thể cho người cảm nhận được dư vị vô tận, y phục người rách ta có thể giúp người may, tịch tịch ta có thể bồi người nói chuyện, tức giận ta có thể khiến người nguôi giận, buổi tối ngủ không được ta có thể kể chuyện xưa cho người nghe, mùa đông lạnh ta có thể giúp người ấm áp...” [...anh xem Mạc Mạc là tiểu hài tử à?]

Nghe y càng nói càng lạ lùng, giống như là nói sau này nếu không có y thì hắn liền cái gì cũng không làm được. Mạc Nhiên vừa định bỏ lại nam nhân nói nhiều này xoay người muốn đi, đột nhiên nghe thấy y nói: “...Đại ca, người như ta vô luận dạng tin tức gì cũng có thể nghe được tốt lắm, nhất là một vài tin tức lưu truyền ở hạ tầng (nghĩa là tầng lớp dưới, nhưng ta thấy khó hiểu quá ==) ta đi nghe ngóng nếu so với người tiện hơn. Người một bộ dạng lạnh như băng vậy vừa đi ra ngoài cũng có thể dọa người rồi, còn muốn hỏi người khác...”

Mạc Nhiên xoay người, đưa ánh mắt ném lên trên người trước mắt: “Người sao lại biết ta đi hỏi thăm tin tức?!” Huyết Hồn kiềm chế sát khí trong lòng hỏi.

“Đương nhiên biết a,” Biểu tình của Cổ Tiểu Mộc ngây ngô, không giấu diếm nói: “Ta một đường theo tin tức của người ở phía sau tìm người, từ những chuyện của người ta thu thập được, người ở ngoài mặt giống như tùy ý hành tẩu giang hồ chẳng có mục đích gì, chính là từng nghe nói người bị người giết trong lúc đó có điểm liên hệ. Ta cảm giác người với tìm hiểu tin tức giống nhau! Cho nên, lấy sự thông tuệ của ta dĩ nhiên là biết được người đang điều tra manh mối gì đó. Mà người muốn tìm cái gì, ta dĩ nhiên là thuận tiện hơn nhiều nha! Hắc hắc.” Nói xong, về mặt dương dương đắc ý nhìn Mạc Nhiên, chờ đợi hắc khích lệ.

Đi đến trước bàn miếu tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Mạc Nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo hoài nghi, “Người tại sao muốn theo ta? Người có biết ta là ai không?”

“Biết a, người là tà tôn Huyết Hồn các hạ đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ!” Thấy Mạc Nhiên ngồi xuống, Tiểu Mộc cũng liền vội tiến đến bên cạnh hắc cẩn thận ngồi xuống không có biện pháp, bàn tọa còn đau! Không dám xằng bậy.

Hướng Mạc Nhiên cười sáng lạn, Tiểu Mộc lộ ra răng trắng như tuyết, “Còn ta tại sao lại đuổi theo người? Đương nhiên là vì ta thích người a! Cũng không biết sao, ta vừa thấy người liền cảm thấy quen thuộc cực kỳ! Sau khi cùng người nói chuyện, lại càng muốn cùng người một chỗ. Võ công của người cao như thế, lại có nhiều tiền, nếu người chịu làm Đại ca của ta, ta đây chẳng phải là cái gì cũng không cần lo sao? Nếu người khác biết ta là đệ đệ Huyết Hồn, đi đường nói chuyện còn có thể lớn tiếng một chút! Hi hi, Đại ca, thấy ta đây sùng bái người nhiều như vậy, người liền mang ta đi nha!”

Nhân tình Mạc Nhiên như nhìn vật kỳ quái, “Người có biết ta là tà ma giang hồ thịnh truyền, còn muốn ta làm đại ca người? Người không sợ theo ta sẽ làm hỏng thanh danh sao? Bị người suốt ngày kêu đánh kêu giết sao? Khổng Thánh nhân của người cũng học vậy hả? Thế nhưng lại muốn cùng tà ma ngoại đạo xen cùng một chỗ?! Hừ!”

Nhún nhún vai, Cổ Tiểu Mộc vẻ mặt không sao cả, “Ai là tà ma ai là ngoại đạo, ta tự mình biết. Huống chi ta thích người, không quản người là đại ma đầu Huyết Hồn gì đó! Ta mặc dù là phần tử tri thức, cũng không phải là tên độc tử thư (độc sách đến chết), nếu không ta cũng sẽ không chạy đi vân du thiên hạ. Đại ca, người có đói bụng không?”

Nói xong, Tiểu Mộc đột nhiên từ trong ngực lấy ra hai cái bánh bao, ở giữa còn kẹp thịt.

Đưa tới trước mặt Mạc Nhiên, Tiểu Mộc ngây ngốc cười: “Đại ca, cho người.”

“Ta không đói bụng.” Tâm tình Mạc Nhiên rất là phức tạp nhìn bánh bao kẹp thịt cùng người đưa bánh trước mắt, đối với lời nói của người này thật đã tin bảy tám phần. Hỏi hắc tại sao sẽ như thế đơn giản liền tin tưởng lời y, kỳ thật chỉ vì Mạc Nhiên với Tiểu Mộc cũng là đồng dạng cảm giác. Hắc cũng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Mộc đều có một loại cảm giác quái dị không nói nên lời, không phải chán ghét cũng không phải cự tuyệt, mà là một loại gì đó càng sâu, càng đậm!

“Đại ca, người...có phải hay không lo ta sẽ hại người?” Đại nam nhân suy sụp, khuôn mặt đáng thương nhìn hắc.

“Ta lo sợ? Chỉ bằng người? Người tên gốc này muốn hại ta ít nhất còn phải đợi thêm ba trăm năm nữa!” Mạc Nhiên một phen lấy đi bánh bao trên tay nam nhân, bỏ vào trong lòng bàn tay bắt đầu vận công, rất nhanh, mùi bánh bao nướng liền tràn ngập trong gian miếu thờ.

Không nghĩ tới đại tà ma Huyết Hồn trong miệng người khác thế nhưng không chịu nổi kích động, Cổ Tiểu Mộc nhin không được nâng khóe miệng lộ ra một mặt mỉm cười yêu thương. Lập tức, y đã nghĩ sau này nếu Huyết Hồn không nghe lời, không ngại sử dụng thủ đoạn này nhiều một chút.

Mắt thèm thuồng nhìn bánh bao kẹp thịt thơm ngào ngạt trong tay Mạc Nhiên, Tiểu Mộc nuốt nước miếng, tuy rằng rất muốn ăn nhưng vì để kế hoạch được thuận lợi thực hiện, đành phải mạnh mẽ tự mình nhin xuống cơn đói, nhìn chòng chọc xem hắc đem bánh từng miếng từng miếng ăn vào bụng.

“Đại ca, ăn ngon không?”

Sa mạo ngăn cách, nhìn ngốc tử vẻ mặt trông mà thèm, Mạc Nhiên cố ý ăn thật chậm rãi, gật gật đầu, tỏ vẻ hương vị thật khá.

Thấy hai cái bánh bao đều bị hấn ăn hết. Tiểu Mộc lúc này mới há mồm nói: “Đại ca, đây là quà gặp mặt của tiểu đệ. Người ăn rồi, liền giống như nói người sẽ là đại ca của ta, sau này, người cũng không thể tiếp tục tùy tiện bỏ ta lại!”

Mạc Nhiên ngậy người. Rốt cuộc không nghĩ tới ngốc tử này sẽ nói vậy! Chẳng lẽ mình sau này thật sự phải dẫn y theo sao?... Không! Không thể! Y sẽ chỉ làm vướng chân vướng tay! Y lại không có võ công phòng thân, nếu cừu gia tìm tới...

Đứng lên, Mạc Nhiên lần này thật sự muốn ly khai.

Một bàn tay thô to giữ chặt lấy ống tay áo của hấn, “Đại ca..., người đi lần này, tiểu đệ chỉ có thể chờ chết. Hai cái bánh bao kại ta vốn là chuẩn bị chia ra để ăn từ từ, cần một ngụm làm cơm sáng, cần hai ngụm làm cơm chiều, cơm trưa nếu giảm được đại khái có thể ăn khoảng hai ngày. Nhưng là vì cấp Đại ca quà gặp mặt, tiểu đệ đành phải nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, hiện giờ người ăn xong sạch sẽ liền vỗ mông muốn đi, bỏ lại tiểu đệ chỉ có một đường chết đói! Đại ca...” Thanh âm hảo bị thương a.

Bất đắc dĩ, lấy ra một tấm ngân phiếu, xoay người muốn đưa cho nam nhân muốn khóc không khóc được.

Không nghĩ tới một tên đại ngốc vừa thấy hấn lấy ra ngân phiếu, rõ ràng đã thôi giọng lại bắt đầu than khóc, “Ồ ô! Đại ca, người cho ta là cái gì! Ăn của ta chẳng những không tiếp nhận ta, còn muốn dùng tiền đuổi ta! Oa a! Người ta cũng không phải tên khát cái! Ô ô..., ta thật đáng thương nha! Bị cha mẹ không lương tâm ném ra khỏi cửa, xuất môn còn gặp phải cường đạo bị cướp tiền, thật vất vả nhận thức Đại ca, người ta lại đem ta như đồ bỏ đi, ô ô! Đáng thương ta một hảo nam nhân như thế mà không ai muốn a!...”

Tay Mạc Nhiên không biết nên thu hồi lại không, hay là trực tiếp nhét vào tay đối phương, liền nhất thời do dự.

Thấy Mạc Nhiên không phản ứng, Tiểu Mộc bất chấp tất cả, một bên tiến vào trong lòng nam nhân, vừa khóc vừa trộm lau nước mũi. Ôm chặt Mạc Nhiên không chịu buông tay!

Mạc Nhiên vì chính mình đối với tên đại ngốc này cứ thế mà không đề phòng liền chấn động!

Ta thế nhưng để một người không rõ lai lịch nhào vào trong ngực mình lại không có động thủ giết y?! Ta... sao lại cho phép y tiếp cận mình...?

Nga tâm a tâm a động a động a

7. Chương 7

Rơi vào đường cùng, Mạc Nhiên đành phải tạm thời mang theo Cổ Tiểu Mộc cùng nhau trở lại khách ***.

Sáng ngày thứ hai, lúc Cổ Tiểu Mộc mở to mắt thì âm thầm quát to một tiếng “Nguy rồi!”. Chính mình thế nhưng thật sự mơ mơ màng màng đi ngủ, Huyết Hồn hấn...

Không ngoài sở liệu, y nhìn thấy ba tờ ngân phiếu trăm lượng bên cạnh gối đầu.

Hai cái bánh bao ba trăm lượng bạc, Huyết Hồn này cũng thật sự ra tay hào phóng! Hừ lạnh một tiếng, Cổ Tiểu Mộc ta nếu quán lấy người, dĩ nhiên là không sẽ khinh địch như vậy để người chạy thoát!

Mạc Nhiên kỳ mã đi đến Thiệu Hưng Đông Hồ, chậm chậm cước bộ cưỡi ngựa, xuôi theo bờ hồ tìm Tiên Đào động. Hấn là đến thưởng phong cảnh sao? Đường nhiên không phải. Hấn đi khắp đại nam giang bắc chỉ vì tìm kiếm tin tức cừu nhân, nào có rảnh rỗi đi thưởng phong hoa tuyết nguyệt. Vậy hấn tại sao lại tìm Tiên Đào động?

Tìm được một chu tử (người lái đò), lên tiếng hỏi phương hướng của Tiên Đào động, Mạc Nhiên thúc ngựa mà đi.

Đem ngựa buộc ở trên bờ biển Lão Liễu, Mạc Nhiên liền tiến vào Tiên Đào động.

Hai canh giờ sau, hấn từ trong động đi ra. Nhịp bước tựa hồ so với lúc vừa tiến vào động trầm trọng hơn nhiều.

“Huyết Hồn, người ác ma! Trả mạng cho sư phụ ta!”

Ngẩng đầu, nhìn quét bốn phía một chút. Mặc Nhiên lộ ra một tia cười lạnh. Xem ra thọ yển Ngô lão nhân đã mời không ít người lợi hại, dường như hôm nay đều đến đây. Hơn nữa môn hạ đệ tử của hắn, ước chừng có hai mươi người đi!

Hình thành vòng vây, vây quanh nhân vật nghi ngờ chính là Huyết Hồn, không thể để hắn đào thoát. Thấy trong truyền thuyết cách ăn mặc của Huyết Hồn trông giống với người từ trong Tiền Đào động đi ra, một lão giả trong đám người bước ra.

“Lão phu hỏi người, người chính là Huyết Hồn?” Lão giả áo xám râu đen dài hướng Mặc Nhiên hỏi.

“Đúng thì sao, không đúng thì sao.” Thanh âm như cũ thản nhiên.

Lão giả kia chau mày, “Nếu đúng, người giết người phải đền mạng! Không đúng, nhân sĩ chính đạo bọn ta cũng sẽ không làm khó người, chỉ cần người tháo sa mào xuống, nói rõ thân thế gia cư, xác định người không phải Huyết Hồn thì ta sẽ cho người rời đi.”

“Người tính là cái gì! Muốn ta tháo sa mào xuống? Nếu muốn thấy chân diện mục của ta, người không ngại tự mình lại đây động thủ thử xem.”

“Hảo một kẻ tà ma! Dẫn lão tiên bối đức cao vọng trọng không muốn giết người vô tội, lúc này mới cùng người hảo nói chuyện. Người thế nhưng còn xuất ngôn vũ nhục!” Nhị đệ tử Tần Liệt của Ngô Sùng Đức quay đầu đối với Duẫn Sơn Trọng nói: “Dẫn tiên bối, không cần tiếp tục cùng tà ma nhiều lời! Xem cách ăn mặc cùng ngữ khí nói chuyện kia, nhất định là tà ma kia không thể nghi ngờ! Nhiều người cùng tiến lên, bắt hắn lại! Báo thù cho sư phụ!”

“Nhị sư đệ! Người đang ở đây nói cái gì vậy! Cái gì mà nhiều người cùng tiến lên? Người muốn các vị tiên bối không thoải mái sao?” Dương Phi Phàm âm thầm lôi kéo ống tay áo Tần Liệt, thì thầm nói.

“Nhưng là, tà ma này lợi hại...”

“Khụ khụ! Dẫn tiên bối, Nhị sư huynh báo thù sốt ruột, nói chuyện có chút mất đi chừng mực, mong rằng các vị tiên bối đừng để ở trong lòng. Việc hôm nay, thỉnh Dẫn tiên bối giúp ba sư huynh đệ chúng ta quyết định.” Phan Trường Sinh đối Duẫn Sơn Trọng chấp tay, thái độ cực kỳ khiêm tốn.

“Ba người các người trước mắt mang mối hận giết sư, nói chuyện có sơ suất cũng là bình thường. Ta tất nhiên không để trong lòng. Bất quá, thái độ nói chuyện kiêu ngạo này! Xem ra tám chín phần chính là ma đầu Huyết Hồn kia!” Duẫn Sơn Trọng tay đỡ bội kiếm, nói:

“Huyết Hồn, lão phu lại hỏi người, Kinh Thiên Kiếm Ngô Sùng Đức đại hiệp cùng người có oán thù gì, lại khiến người hạ độc thủ như thế, khiến hắn nhận hết tra tấn mà chết! Muốn giết người cũng nên cấp thống khoái! Thủ đoạn người cay độc như vậy chẳng lẽ không sợ làm cho bạch đạo cảm phần sao!”

“Loại người như hắn chỉ xứng chết như vậy! Khiến cho bạch đạo cảm phần? Thì đã sao!” Cách nói hảo tuyệt ngạo (cực tuyệt cao ngạo)!

“Người! Huyết Hồn, không nghĩ tới người thế nhưng lại muốn cùng bạch đạo là địch! Xem ra hôm nay ở đây không đem người trừ đi, ngày sau nói không chừng người liền sẽ gây họa cho giang hồ! Đến đây đi! Ra tay xem, để lão phu nhìn coi Huyết Hồn người rốt cuộc là lợi hại như thế nào!” Duẫn Sơn Trọng ở bạch đạo đức cao vọng trọng được xưng là “An Khánh công”, chưa từng có người dám cùng hắn nói chuyện như vậy, ngay cả Trang chủ Thiên Nhất Trang hiện tại đứng đầu bạch đạo nhìn thấy hắn cũng phải xưng hắn một tiếng Duẫn lão. Lần đầu bị người khinh thị, nhất thời khó có thể tiếp nhận, ngay lúc tức giận liền hướng Huyết Hồn ra tay.

“Gia gia, người chớ tức giận. Huyết Hồn kia dù lợi hại cũng không đáng được lão nhân gia ngài xuất thủ! Vả lại để tôn nữ (cháu gái) trước cùng ma đầu kia thử có bao nhiêu lợi hại, lại dám đại ngôn bất tâm (nói khoác mà không biết ngượng) như thế!” Một trong tam mỹ nữ Kim Phượng Hoàng của võ lâm Duẫn Phượng lúc nhìn thấy Huyết Hồn xuất hiện đã nóng lòng muốn thử sức. Hiện giờ vừa lúc cho nàng một cơ hội động thủ. [hừ...nữ nhân cao ngạo ngu ngốc]

Duẩn Sơn Trọng hơi tự hỏi một phen, cảm thấy lời tôn nữ có lý. Chính mình cả đời xây dựng thanh danh không dễ, thật không ngại để tôn nữ Tiểu Phượng ra tay trước ước lượng nội tình của đối phương nặng nhẹ thế nào, nếu nàng không địch lại mình ra tay cũng không muộn. Gật gật đầu, thắm nói một tiếng: “Cẩn thận!”, liền thối lui sang một bên, nhường tôn nữ nâng kiếm xuất thủ.

Ba đệ tử Ngô Sùng Đức thấy Duẩn Phượng không biết trời cao đất rộng một mình lên đấu với Huyết Hồn, không khỏi vừa lo lắng vừa tức giận. Ba người cùng nghĩ, với công lực của sư phụ ta còn không phải đối thủ của Huyết Hồn, một tiểu cô nương mới xuất đạo không lâu thế nào lại là đối thủ của ma đầu kia! Vốn muốn An Khánh Công xuất thủ đối phó Huyết Hồn, không nghĩ Duẩn Sơn Trọng cứ nhiên đồng ý nhường tôn nữ mạo hiểm, muốn mở miệng nói rõ, lại sợ đắc tội An Khánh Công cùng người trong lòng. Ba người không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ dậm chân.

Kim Phượng Hoàng Duẩn Phượng rút ra bội kiếm kim sắc (màu vàng), hướng Huyết Hồn trong truyền thuyết tới gần.

Mạc Nhiên lạnh lùng nhìn nữ tử bộ mặt mỹ lệ trước mắt, trong lòng không có cảm xúc nửa điểm thương tiếc. Với hắn mà nói, ai lên trước đều giống nhau, dù sao đều là muốn chết! Chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

“Các người đối Đại ca ta làm cái gì thế!” Theo một trận hô to gọi nhỏ, một đại khối đầu (to con) ăn mặc như thư sinh thân cao bảy tám thước đột nhiên lộ mãng xông vào vòng vây.

Các vị đại hiệp bạch đạo không biết y là người phương nào, một ý nghĩa chợt lóe lên trong lúc đó, y cũng đã kiên quyết chen vào trong vòng vây.

“Đại ca, người hảo nhân tâm! Đã nói cho người đừng tùy tiện vứt bỏ ta, người thế nào lại có thể bỏ lại bạc rồi bỏ chạy!” Hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Nhiên vài cái, người đến Cổ Tiểu Mộc vẻ mặt bất mãn hết sức, “Muốn đánh nhau cũng không gọi ta một tiếng, chuyện náo nhiệt hảo ngoạn như thế sao lại không cho ta tham gia chứ?”

Mạc Nhiên đại nhú mày, ngốc tử này sao lại lúc này chạy tới?! Nhưng ta hiện tại...!

“Người là ai? Ta không biết người! Huyết Hồn ta sao lại có huynh đệ? Người còn không cút cho ta!” Phát tay áo một cái, Mạc Nhiên muốn dùng ám kinh đem y đẩy ra ngoài vòng vây.

Chính là trùng hợp, Cổ Tiểu Mộc vừa mới vào lúc này lại xoay người cất bước, đi đến trước mặt Duẩn Phượng đang cầm kiếm trong tay.

Thấy thất bại, Mạc Nhiên âm thầm nóng lòng. Lúc này nếu như là một mình một người, cho dù công lực dần mất, tự tin cũng có thể tại trước khi công lực hoàn toàn tán tẫn vẫn ly khai mà lòng tóc không chút thương tổn. Nhưng mà nếu còn có một tên đại ngốc không biết võ công ở đây thì...

Tên ngốc này! Y làm gì mà ngay lúc này chạy tới chứ! Thiên sát!

Không biết Huyết Hồn ở trong lòng đang đem y mắng gần chết, Tiểu Mộc cà lơ phất phơ cao thấp đánh giá hai mắt mỹ nữ trước mặt, tấm tắc nói: “Chắc chắc chắc, một tiểu cô nương hảo như vậy, làm chi học người vũ đạo lộng kiếm, nhìn người một thân quần áo bó thật đúng là khiến cho người muốn phạm tội! Mặc thành như vậy người muốn dẫn hái hoa tặc tới sao? Ai! Thật sự là tư văn tảo địa a (trí thức không được trọng dụng???)! Cũng không biết cha mẹ người là giáo dục người thế nào! Còn cầm một thanh kim kiếm, nhà người rất có tiền sao? Có tiền sao lại để người xuất giang hồ mà chạy đi kiếm sống chứ?”

Bị Cổ Tiểu Mộc nói thành là đi giang hồ bán đồ, kim sức (trang sức vàng) trên tóc Kim Phượng Hoàng Duẩn Phượng lắc không ngừng. Cũng không quản Tiểu Mộc có hay không công phu liền giơ kiếm đâm tới!

Tiểu Mộc hô lên quái dị: “Mỹ nữ giết người a!”, liền hướng bên cạnh Mạc Nhiên chạy đến.

Kiểm thế rất nhanh nhưng không có đâm trúng mục tiêu, còn cách đối phương nửa tấc thì bị một cổ ám kinh đánh văng ra.

Duẩn Phượng không chịu nổi ám kinh công kích bất ngờ cổ tay bị chấn động rạn nứt, cầm kiếm lui ra ba bước, trong tay kim kiếm suýt nữa rời tay bay đi, vội vàng vận khởi công lực toàn thân nắm chặt bội kiếm, không muốn thêm mất mặt.

“Các người này cũng gọi là chính đạo?! Chẳng lẽ các người nhìn y ngay cả một chút công phu cũng không có! Hừ!” Mạc Nhiên âm thầm đá Cổ Tiểu Mộc một cước, ý bảo y rút đi. Nhưng là, nghèo kiết hủ lậu này hiển nhiên là không để ý tới ám hiệu của hắn. Ngược lại còn há mồm hô đau, chết sống không chịu rời khỏi Huyết Hồn.

“Chẳng thể trách ngày hôm qua chạy tới phủ ta nói muốn ăn tiệc lưu động, lúc ấy ta đã cảm thấy kỳ quái, nguyên lai tiểu tử này quả thật là đến phủ thăm dò!” Chỉ Cổ Tiểu Mộc, Phan Trường Sinh hỗn hển xác nhận.

“Người chạy đến đó làm gì?” Mạc Nhiên thấp giọng hỏi.

“Không làm gì nha, tìm chỗ không tốn tiền ăn cơm. Ta không có tiền mà!” Thanh âm đúng lý hợp tình.

“Huyết Hồn! Hôm nay người liền dừng nghỉ rời khỏi Đông Hồ! Hồ quang sơn sắc (non sông tươi đẹp) này sẽ là nơi chôn thân mà người kiếp trước đã tu luyện phúc khí! Xem kiếm!” Mắt thấy ái tôn mặc danh bị thương, Duẫn Sơn Trọng đau lòng quyết định không cần chờ đợi, sau một tiếng hô quát, rút kiếm nhảy ra.

Đẩy ra đại trùng tử (con sâu) dính bên người, Huyết Hồn ngưng khí quán (thu lại) thần chờ cơ hội một đao của địch. Hắn hôm nay không thể cùng bọn họ triển đấu, từ sáng nay liền cảm thấy thân thể không tốt, lo lắng chính mình bất cứ lúc nào cũng có thể mất công lực liền quyết tốc chiến tốc thắng!

Đang lúc hắn chờ đợi một khe hở của An Khánh Công sẽ lập tức xuất đao giết địch thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu to của Cổ Tiểu Mộc: “Oa! Người muốn làm cái gì!”

Nghĩ cũng không nghĩ, thân thể trực tiếp phản ứng, một cái xoay người, hào quang chợt lóe.

Hét thảm một tiếng, Nhị đệ tử của Ngô Sùng Đức lăn ba vòng trên mặt đất, không động dậy được nữa.

“Nhị sư huynh (Nhị sư đệ)!” Dương Phi Phàm cùng Phan Trường Sinh hai mắt đỏ bừng bị thiết một tiếng liền đánh tới.

Phía trước là Duẫn Sơn Trọng, phía sau là hai người Dương Phan. Mạc Nhiên đề khí, xoay người, chuẩn bị xuất ra công lực cao nhất giải quyết An Khánh Công, tiếp theo quay đầu thu thập hai người kia.

Kiểm thế như bài sơn đào hải (đào núi lấp biển) mà đến, trong đó An Khánh Công cũng đang sử dụng Bài Sơn Chưởng Lực nổi danh. Xem ra hắn là thi triển toàn bộ công lực chuẩn bị dồn Huyết Hồn vào chỗ chết!

Ánh sáng thái hã (ráng ngũ sắc) lần nữa sáng lên, ngay tại lúc hào quang sắp vươn đến trước ngực An Khánh Công, Duẫn Sơn Trọng mắt thấy mình tránh không được, âm thầm hô to “Vạn sự hưu hĩ!” (mọi sự đã kết thúc => Không xong rồi!)

Đúng lúc đó, hào quang đột nhiên biến mất! Trước ngực Huyết Hồn xuất hiện khe hở!

Mắt thấy tận dụng thời cơ, Duẫn Sơn Trọng vận khởi công lực toàn thân, một chưởng hướng ngực Huyết Hồn đánh tới.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi phun ra, Huyết Hồn lão đảo một cái rút lui vài bước.

Đột nhiên biến hóa, mọi người ở đây nhất thời thất thần.

Cổ Tiểu Mộc cực kỳ hoảng sợ, đây là chuyện gì?! An Khánh Công không phải là phế nhân, nhưng ta liền cho là Huyết Hồn nhất định có thể tránh được, cho nên mới...

Nga Cổ Tiểu Mộc thực sự thần bí nha

hôm nay thấy đau đầu ghê. k biết có phải tại ngủ nhiều không... nhưng mệt a. lại cộng thêm tâm trạng lại k ổn định nhìn thấy SM fam là khó chịu vậy đây

8. Chương 8

Đại ca!” Tiến lên ôm lấy Mạc Nhiên đang lung lay sắp ngã, Tiểu Mộc lo lắng.

Đưa tay đẩy ra Cổ Tiểu Mộc, bình trụ khí tức phun ra tiếng quát: “Cút!”

Ha ha... Ha ha ha! Chẳng lẽ Mạc Nhiên ta hôm nay liền bỏ mạng ở đây sao! Còn muốn... cùng cái tên thư sinh ngốc này!

“Ha ha! Huyết Hồn! Không nghĩ tới ngươi cũng có ngày hôm nay! Dẫn lão tiên bối quả nhiên lợi hại! Chính là Huyết Hồn cũng không phải đối thủ của ngươi, cuối cùng có thể thay sư huynh đệ ta báo thù cho sư phụ! Huyết Hồn! Ngươi liền để mạng lại đi!” Dương Phi Phàm đối An Khánh Công cảm kích vô cùng, quả thực liền muốn quỳ rạp xuống đất khấu đầu mấy cái.

Tuy rằng kỳ quái tại sao Huyết Hồn lại đột nhiên tạo khe hở để cho hắn một mạng sống lại có cơ hội đả thương địch thủ, nhưng hảo hán của hắn tất nhiên sẽ không đem chuyện Huyết Hồn tựa hồ đột nhiên tán công nói ra, tay xoa xoa râu dài gật gật đầu, “Xem ra lời giang hồ đồn đãi kỳ thất có điểm phóng đại, Huyết Hồn kia cũng không có gì hơn. Hiện tại, Huyết Hồn ngươi có thể nói ra vì sao phải giết Ngô đại hiệp chứ?” [với ngươi mà đòi so với Mạc Mạc! Mộng tưởng!]

Ngẩng đầu, mạnh mẽ nuốt xuống máu tươi trong yết hầu, đang chuẩn bị mở miệng nói.

Đột nhiên, bên cạnh truyền ra thanh âm của tên đại ngốc: “Bởi vì hắn đáng chết!”

Lập tức hướng Mạc Nhiên nói: “Đại ca, ngươi đừng lo, ta sẽ cứu ngươi ra khỏi đây!”

Chỉ bằng ngươi? Nghĩ tại trong hai mươi cao thủ? Mạc Nhiên thiếu chút nữa bật cười. Quyết định dùng hết một tia công lực cuối cùng trên người cũng muốn mang ngốc tử này rời đi! Hắn cũng không muốn sống bị người vũ nhục!

“Hừ! Ngươi còn muốn cứu người khác rời khỏi đây! Chỉ bằng những lời lăng mạ sư phụ ta của ngươi hôm nay cũng đừng nghĩ ly khai nơi này!” Phan Trường Sinh hừ lạnh nói.

“Sư đệ, hai người chúng ta cùng cất lấy thủ cấp của Huyết Hồn để tế cho sư phụ!” Dương Phan hai người cầm kiếm dè dặt hướng về phía Mạc Nhiên tiếp cận.

Mạc Nhiên ở trong lòng thầm tính bước chân của bọn họ, nhện xuống đau nhức, mạnh mẽ đề khởi chân khí đang yếu như dây tơ vận lực hết mức vào tay.

“Đại ca, thất lễ!” Cổ Tiểu Mộc cười hì hì áp sát Mạc Nhiên, liền ôm lấy eo hắn, tùy những người đang vây quanh tung một thứ gì đó lên hét lớn một tiếng: “Xem Cửu tử di thiên vụ của ta!” (loại bột gì đó)

Gió hạ, sương mù nổi lên! Nháy mắt chung quanh đã trắng xóa một mảnh, cái gì cũng đều không nhìn thấy!

“Oa! Mắt ta thật cay!” Có người kêu thảm thiết.

“Mọi người không nên lộn xộn! Đây là Cửu tử di thiên vụ a!” Mặc kệ thiệt hay giả, mọi người lập tức không dám tùy tiện nhúc nhích, nhắm mắt nhện thở ngay tại chỗ ngồi xếp bằng vận công chống lại độc lực của sương mù.

Mạc Nhiên nhắm mắt ở trong sương mù cảm thấy Tiểu Mộc ôm chặt hắn xoay người nhảy lên lưng ngựa, cảm giác quen thuộc kia nói cho hắn biết đây là ngựa của hắn. Lúc mọi người bạch đạo vận công hết sức kháng độc, Tiểu Mộc thúc ngựa gia tiên mang Huyết Hồn ly khai Đông Hồ.

Ngưng thần nhìn Cổ Tiểu Mộc trong chớp lát, sau khi xác định chính mình an toàn, tâm thần Huyết Hồn buông lỏng liền hôn mê trong lòng Tiểu Mộc.

Cảm thấy người trong lòng từ nóng dần biến thành lạnh, càng ngày càng lạnh, đến cuối cùng thậm chí có thể xuyên thấu qua quần áo cảm nhận được hàn khí thấu xương. Cổ Tiểu Mộc cảm thấy kinh hãi! Hắn luyện chẳng lẽ là Âm tuyệt công của đại ma đầu Huyết Sát trăm năm trước?! Hắn không muốn sống nữa sao! Nhưng khi nhìn hắn xuất thủ chiêu thức rõ ràng là chân truyền của hai vị kia mới đúng. Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bỗng nhiên, Tiểu Mộc nghĩ tới một khả năng.

Nếu Huyết Hồn cùng mình tuổi tương đương, hắn sao có thể có công lực cao như vậy, điều đó phi thường không hợp lý. Trừ phi hắn sử dụng phương pháp luyện công mà người khác không dám dùng để tăng công lực, nói cách khác, hắn rất có thể bí quá hóa liều bỏ qua nguyên bản sở học, mà đi vào tà đạo luyện âm tuyệt công của Huyết Sát kia.

Nghe cha mẹ tựa hồ cũng đề cập qua, trên đời này có thể rất nhanh tăng tiến nội công tâm pháp chỉ có hai loại, một trong số đó chính là âm tuyệt công. Nhưng bởi vì luyện pháp độc tuyệt, quá trình tu luyện giống như đang chịu khổ hình, người không có đại nghị lực căn bản luyện không được. Hơn nữa dù thành công, nếu như không có được vật phù hợp, tùy thời tùy chỗ đều có thể nguy đến tính mạng, cho nên trừ bỏ Huyết Sát trăm năm trước bởi vì nhân duyên khéo đạt được kỳ được mà luyện thành âm tuyệt công, sau này không nghe còn có ai có thể luyện thành.

Xem Huyết Hồn đột nhiên tiết công cùng tán công, quanh thân có dạng băng lãnh vô cùng, cũng giống như cha mẹ từng cùng mình nói qua đặc thù khi luyện âm tuyệt công. Hơn nữa tên của hắn kêu là “Huyết Hồn”, nghĩ đến ít nhiều gì cũng cùng Huyết Sát trăm năm trước có một chút quan hệ.

Cổ Tiểu Mộc trong lòng tràn ngập do dự. Cứu hắn hay là không cứu?

Nếu cứu hắn, cũng rất có thể khiến giang hồ lần nữa một phen *** phong huyết vũ! Nhưng là cứ như vậy thấy chết không cứu mặc kệ hắn sao? Hắn thoát nhìn làm việc cũng không phải không có nhân tính, hơn nữa vừa rồi nếu hắn không phải bận tâm ta, bằng vào công lực của hắn hoàn toàn có thể bình yên rời đi, cũng không cần chịu trọng thương như thế.

Ta rốt cuộc nên làm thế nào đây...?

Ôm Huyết Hồn lạnh băng như tuyết, Cổ Tiểu Mộc ký mã đi vào phủ sơn. Trả số tiền lớn thuê tiểu viện độc lập của một hộ nông gia. Dận chủ nhà không có chuyện gì thì không cần tới quấy rầy, sau đó mới ôm chặt Huyết Hồn đi vào trong phòng.

Nhìn giường đệm, lại nhìn Huyết Hồn trong lòng đầu vẫn đội sa mạo không có chút sinh tức nào. Tiểu Mộc vươn tay hướng đỉnh mũ sa đang che khuất chân diện mục của Huyết Hồn.

Hắn tỉnh lại sau khi biết ta đã thấy chân diện mục của hắn, sẽ giết ta hay không nha? Hắc hắc, chắc hắn cũng sẽ không tình người thế chứ, ta đây chính là vì cứu hắn mới có chút bất đắc dĩ. Nam nhân trong lòng rất đặc ý. Ta có phải là người đầu tiên nhìn thấy chân diện mục của Huyết Hồn không nhỉ?

Mang theo điểm khấn trương cùng hưng phấn bản thân cũng không rõ, Tiểu Mộc tháo xuống sa mạo kia.

“Đông!” Như là bị cái gì hung hăng va chạm vào trái tim, kịch liệt mà khác thường nhảy lên. Nam nhân nhìn ngây ngốc...

Bách Lý Mạc Nhiên chậm rãi mở hai mắt, cảm giác tựa hồ ngủ thật lâu. Ân? Bên người nóng hầm hập, là cái gì?

Muốn xoay người, lại không có cách nào nhúc nhích. Cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện trước ngực có một cánh tay trắng kiện, như là đang vây lấy vật sở hữu của mình mà gắt gao ôm chặt, thuận theo cánh tay nhìn về phía người nào đó đang ngủ say bên cạnh. Trên đầu Mạc Nhiên lại nổi gân xanh!

Muốn rống tên của y, nửa ngày đều nghĩ không ra tên đại ngốc này rốt cuộc kêu cái gì. Này hỗn tiểu tử! Suốt ngày không ngừng gọi Đại ca Đại ca, suy nghĩ cả nửa ngày ta còn không biết tên y là gì! Y cũng không tự giới thiệu sao?!

Muốn đưa chân đá y, lại phát hiện không riêng gì nửa người trên, thậm chí cả nửa người dưới đều bị đối phương quấn đến chặt! Chủ nhân của đại thối (bắp chân) đang gác ở trên đùi hắn đem chân hắn kẹp vào giữa hai chân thô to như thạch trụ không cần phải nói tất nhiên là tên gia hỏa đang ngủ giống như là tử trư (lợn chết)!

“Uy! Đầu đất! Người tỉnh lại cho ta!” Yết hầu bởi vì khô khan cùng với thời gian dài không có sử dụng qua nên có điểm thấp trầm khàn khàn. “Uy!”

“Ngô..., người đã tỉnh?” Trên mặt một tên đại ngốc xuất hiện vui sướng. Một phen nâng khuôn mặt trước mắt cao thấp hảo hảo nhìn một chút. Nửa ngày, có thể xác định người quả thật đã tỉnh lại, bộ dạng vẫn rất có *** thần ha ha, đôi mắt trong suốt tròng lên thật sự là to! Khuôn mặt tươi cười lúc này mới lộ ra khoan tâm (giải bớt phiền muộn).

Không nghĩ tới nguy cơ có khả năng phải chết, ở trên quai hàm hắn nhận không được liều lĩnh “Bẹ” hôn một cái. Cổ Tiểu Mộc trên mặt cười tươi nở như hoa.

“Người này hỗn dãn! Ta muốn giết người!” Không nghĩ được Cổ Tiểu mộc làm thế, Huyết Hồn tức giận đến thanh âm phát run ở trong phòng nhỏ vang lên.

“Người thế nhưng muốn giết ân nhân cứu mạng của mình? Ô ô, người hảo không lương tâm nga! Uống phí ta đây phải cố bao nhiêu sức lực cứu sống người, vì sợ người đông lạnh, còn dùng thân thể của mình sưởi ấm cho người! Người có biết là ôm chặt khối băng ngủ cảm giác có bao nhiêu đáng sợ không? Thiếu chút nữa không đem ta cũng bị chết cứng theo! Người rốt cuộc bị bệnh gì? Thế nào thân thể lại đông lạnh thành như vậy?” Tiểu Mộc ra vẻ tò mò hỏi han.

Mạc Nhiên nhất thời ghen lời không biết nên trả lời thế nào. Nửa ngày mới nói ra một câu: “Người gọi là gì?”

“Cái gì?”

“Ta hỏi người tên gì!” Mạc Nhiên không thể khống chế mình quát lên.

“A? Người thế nhưng không biết ta tên gọi là gì sao? Ta không nói cho người biết sao?” Tiểu Mộc cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Nhìn đôi mắt hung hăng trừng trừng của hắn, Tiểu Mộc lúc này mới xác định có lẽ là thật sự quên giới thiệu về mình.

“Hắc hắc, ngưng ngưng, mỗi lần gặp lại người đều quá kích động, đều đã quên giới thiệu bản thân. Ha ha, tại hạ họ Cổ tên Tiểu Mộc. Cổ trong cổ quái, Tiểu Mộc tức tiểu tiểu thụ mộc (cây cối nho nhỏ @>@). Năm nay mười chín tuổi, chưa thú thê. Mười bốn tuổi đậu tú tài, sau đó lại luôn thi rớt. Trong nhà có một cha một mẹ, còn có một... huynh trưởng.” Nguyên bản Tiểu Mộc cười đùa tí tưng thì nói đến huynh trưởng sắc mặt biến thành có điểm cổ quái. Nhưng lập tức liền khôi phục bình thường.

Tiểu tiểu thụ mộc? Người trông nho nhỏ sao?! Bách Lý Mạc Nhiên đối không trung bày ra xem thường.

Không nghĩ tới đại tà ma Huyết Hồn đại danh鼎鼎鼎鼎 này cũng sẽ có hành vi hai mắt trợn trắng trẻ con như vậy, Cổ Tiểu Mộc thực cao hứng.

Thừa dịp lão Đại Huyết Hồn còn chưa thể động, liền can đảm mà sờ sờ khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ càng xem càng yêu này, biểu tình có chút say mê nói: “Ta đã nói với người thân thể mình. Người có thể nói cho ta cái gì không a! Đại ca, người họ gì? Tôn tính đại danh! Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà ở nơi nào? Thú thê hay chưa? Trong nhà còn có ai khác không?”

Bị Tiểu Mộc dựa vào quá gần, hơi thở phả ở trên mặt, Mạc Nhiên vừa sinh khí vừa không quen. Từ nhỏ đến lớn hắn còn chưa từng cùng ngoại nhân thân cận quá như vậy? Trừ bỏ cha mẹ hắn yêu nhất..., nhưng đó cũng là chuyện mười một năm trước.

“Người muốn ôm đến lúc nào?!”

“Ân? Ta không có ôm người a.” Nam nhân mê mẩn Mạc Nhiên không có chút nào sợ hãi! Cười đùa cợt nhả với người trước mắt, sờ soạng một hồi, y còn bắt chợt khẽ nhéo nhéo một phen!

“Chân của người!” Muốn dùng tay đem mao thủ kia đánh rụng, nhưng tứ chi mềm nhũn căn bản không thể dùng lực.

“A! Người nói là cái này?” Cố ý cọ xát vài cái, mới từ trên người Mạc Nhiên đem đuôi chuyển đi. Nhưng thân thể vẫn là gắt gao dán lấy, không có ý rời đi.

“Đại ca, người rốt cuộc gọi gì nha? Người nói nhanh a!”

Bị thanh âm làm nũng của một tên đại ngốc làm cho nổi da gà, Mạc Nhiên đem đầu chuyển qua chỗ khác không muốn để ý y.

“Đại ca...”

Sau một lúc lâu, “Bách Lý Mạc Nhiên.” Thanh âm nhỏ vang lên.

“Hắc hắc, Bách Lý Mạc Nhiên?” Đây là thực tính danh của Huyết Hồn? Không biết trên đời này có mấy người biết được nha? Hắn họ Bách Lý, xem ra hẳn đúng là hài tử của hai vị kia.

“Bách Lý Mạc Nhiên, Mạc Nhiên, Tiểu Mạc Mạc! Đại ca của ta nguyên lai gọi là Tiểu Mạc Mạc! Tiểu Mạc Mạc ” Để cho ta sờ sờ được không? Không dám nói ra khỏi miệng, đành phải đổi thành hành động.

Sau một nén nhang, Mạc Nhiên nằm ở trên giường phát thẻ độc, chỉ cần ta có thể sử dụng chân khí, xem ta có đem người tên ngu ngốc từ thổ nhĩ gia đánh thành đầu heo hay không!!

uây... Tiểu Mộc bữa này được ăn đậu hủ kha khá đấy nhỉ, cọ quá cọ lại người ta

9. Chương 9

Ngày hôm sau, lúc thức dậy Bách Lý Mạc Nhiên đã có thể nửa nằm nửa ngồi, thấy Cổ Tiểu Mộc bưng cháo loãng tiến vào, không chút khách khí đối với y phân phó: “Uy, tên đại ngốc kia! Người giúp ta đi vào thành mua thuốc, đi nhanh về nhanh, một thứ cũng không thể thiếu!” Thuận miệng nói ra sáu vị thuốc.

Thấy đại thư sinh chỉ ngậy ngốc nhìn hắn giống như không có nghe hắn nói, không khỏi tức giận: “Người có nhớ kỹ chưa?! Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không mau cút đi!”

“Nhìn người a, dung nhan thần quang ngọc lộ cùng tôn nhau lên, Đại ca xuất môn nhất định phải mang sa cân (khăn lụa)! Nếu không tiểu đệ thực dễ dàng bởi vì tranh Đại ca mà bị đánh vỡ đầu! Hắc... A, đừng nóng giận! Ta đều ghi nhớ rồi, sẽ đi liền!” Thấy trong mắt Mạc Nhiên bắn ra hàn quang, Tiểu Mộc vẫn như cũ một thân ăn mặc như thư sinh nghèo, cổ liền co rút lại, vội vàng đem cháo bưng đến trước mặt lão Đại.

“Ta uy người ăn xong cái này liền đi vào thành mua thuốc. Nhìn không ra, người còn có thể tự mình kê đơn thuốc nha! Không hổ là Đại ca của ta, thật là lợi hại!”

Lợi hại cái đầu người! Mấy năm trôi qua, ta đều dựa vào mấy vị thuốc này áp chế âm độc trong cơ thể, công lực tụ lại rồi lại tán đi, mười sáu lần phát tác mười sáu lần điều chế thuốc, ta có thể không quen thuộc sao! Âm thầm cười nhạo mình một phen, Mạc Nhiên đối với nam nhân trước mặt ném sang một bên, đối với y nói:

“Ta không muốn ăn! Người nhanh đi mua thuốc!”

“Cái này không được! Hôm trước, hôm qua người luôn luôn hôn mê bất tỉnh, ta chỉ uy người một chút đường thủy (chè), người đến bây giờ còn chưa có gì vào bụng đâu! Chữa bệnh không thể vội vàng trong một lúc, chờ người ăn hết bát cháo này, ta sẽ đi.” Ngồi vào mép giường, nâng bát lên dùng thìa gỗ múc từng thìa, cẩn thận thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng nam tử với khuôn mặt tuần tú lạnh lùng.

Người biết cái thí gì! Nếu nội công của ta không khôi phục làm sao trị nội thương?! Nếu những kẻ tự cho mình là đại gia môn bạch đạo bắt phạm tìm tới cửa, người chuẩn bị thế nào? Tiếp tục tung một phen bột mì trộn lẫn hồ tiêu sao?! Hừ! Tử nghèo kiệt hủ lậu không có đầu óc! Đầu đất chính là đầu đất! [ách...biết ngay là ột tiêu mà ==”]

“Ta nói ta không muốn ăn!”

“..., Người bao nhiêu tuổi rồi? Đại ca? Tiểu Mạc Mạc, chỉ có hài tử mới có thể ồn ào nháo không ăn cơm để người ta hống nga! Đến, há mồm, a ” [phun]

Trừng! Trừng mệ, đành nhắm mắt lại mở miệng ra.

“Lúc này mới ngoan!” Dứt lời, thìa không rút ra được, bị Mạc Nhiên dùng răng cắn lại!

“Ha ha a...” Cắn bản chính là tiểu hài tử nha! Nam nhân tuần vĩ trên khuôn mặt lộ ra tiểu dung ôn nhu.

Không chú ý mở to mắt nhìn thấy nhu tình tràn ngập kia, trong lòng tịch tịch quen rồi không khỏi có phần rung động, mũi đau xót, nhất thời cảm thấy cháo loãng ở trong miệng có hơi chứa vị muối cũng tràn ngập một loại hương vị không nói nên lời. Rủ xuống mi mắt không hề mở miệng, chỉ ngoan ngoãn há mồm đem thìa cháo được thổi nguội cẩn thận ở bên miệng từng miếng từng miếng nuốt vào bụng.

Buổi sáng xuất môn, tới buổi chiều Cổ Tiểu Mộc mới vội vàng trở về, liền khuyên nhủ hống hấn ăn hết nửa nồi cháo thịt, thuận tiện nửa ép buộc giúp hấn, có chết cũng sẽ diện, xử lý một vài nhu cầu sinh lý. Sau đó,

nói là còn có một vị thuốc chưa mua được, mới vừa đem người bệnh Mạc Mạc ổn định hảo liền chạy đi ra ngoài.

Mạc Nhiên nhìn gói thuốc đặt ở đầu giường, cố hết sức đưa tay mở ra một phen, phát hiện thiếu chính là [tất bát] (). Quả nhiên!

Thuốc này sinh trưởng quái lạ vốn là rất khó tìm, thông thường hiệu thuốc cũng sẽ không có trữ hàng. Hơn nữa được tính đại ôn nóng, uống cũng không tốt, trái lại sẽ khiến cho tỳ phổi chi hỏa, ngay cả lang trung kê đơn cũng không dám tùy tiện sử dụng nó kê thuốc. Điều này càng làm cho việc mua được càng khó khăn! Chính mình thậm chí còn phải chạy đến nơi được này sinh trưởng để tìm kiếm, có thể còn không tìm được tung tích được thảo. Ôm chặt một tia hi vọng để ngốc tử thư sinh đi giúp tìm mua, nhưng xem chừng đại khái là không có thu hoạch được gì.

Khoảng cách lần phát tác trước giống như so với lần vừa rồi thời gian ngắn hơn nhiều, thuốc lần này chưa tìm được, chưa kịp khôi phục hảo thì lại đột nhiên tán công..., xem ra trên bản bí quyết luyện công kia viết cũng không phải là quá mức khoa trương!

Cha, nương, phù hộ ta, phù hộ Mạc nhi của hai người trước khi công lực tán tẫn, âm độc công tâm, tìm ra được hung thủ chân chính phía sau! Ta thề nhất định phải làm cho tặc tử kia sống không bằng chết phải nhận hết tất cả khốc hình trên nhân gian! Ta muốn dùng đôi tay này xé nát ***g ngực tặc nhân kia, lấy tim phổi hắn để tế hai người!

Hơi thở lạnh tuyết khiến cho dung nhan tái nhợt càng thêm trong suốt, nam tử tâm dần dần bị đóng băng chậm rãi vén lên ống tay áo, nhẹ nhàng vuốt ve đồng trạch (vòng tay bằng đồng) trên cổ tay có đường vân điêu khắc dị thường phức tạp, thấp giọng thề.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau vẫn như cũ không thấy tử nghèo kiệt hủ lậu kia trở về, Mạc Nhiên trong lòng tràn ngập lo lắng khó hiểu.

Tên ngu ngốc kia tìm không thấy thì y sẽ không về sao! Ở bên ngoài tản bộ cái gì!

Hay là y vào thành bị...

Thật vất vả chịu đến giữa trưa, như trước không thấy bóng dáng Tiểu Mộc, Mạc Nhiên giãy dụa muốn từ trên giường đứng lên, từ dưới gối lấy ra bình khí huyết hồn hấn luôn mang bên người. Giang hồ cũng là từ khi hấn mang theo huyết hồn bảo đao có thể phát ra hào quang này mà đến! Tìm ngoại sam đặt ở trên ghế, kết quả bởi vì thân thể vô pháp dùng sức, Huyết Hồn đại nhân thật mất mặt từ trên giường té trên mặt đất! [...ân, quả là mất mặt chuẩn lệ]

“Mạc Mạc! Người đang làm cái gì vậy?! Không muốn sống nữa sao?! Ai bảo người động!” Cửa bị đẩy ra, một đại nam nhân thân nhếch nhác đem một chân phi nhanh xông tới, một phen ôm lấy Bách Lý đại gia đang ngã ngối trên mặt đất, tại lúc hấn sinh khí thì nhét hấn vào trong chăn bông.

“Người có biết hay không người hiện tại không thể chịu một chút hàn khí nào?! Nếu bệnh tình nặng thêm..., người muốn lấy cái gì sao không chờ ta trở lại?” Dài dòng nửa ngày đại nam nhân thấy sắc mặt Bách Lý lão Đại đập chân trên giường không tốt, lúc này mới như là tỉnh ngộ ra: “A! Ta đã quên, người có phải muốn đi phương tiện?”

Gân xanh nổi lên! “Người chết chỗ nào..., thuốc đâu?” Cảm thấy được ngữ khí không đúng, nhanh chóng sửa miệng.

“Hắc hắc! Ta không có đi chết chỗ nào a. Ta phải sống giúp người tìm thuốc đã chứ! Thuốc tất nhiên là ta tìm được rồi! Thuốc Đại ca chữa bệnh, tiểu đệ đâu dám chậm trễ.” Quan tâm ta cứ việc nói thẳng, làm gì phải che giấu! Cười thầm hai tiếng, Cổ Tiểu Mộc từ phía sau đỡ xuống một cái giỏ làm bằng trúc, thật cẩn thận từ bên trong lấy ra một cụm thảo dược.

“Mạc Mạc, người xem đây có phải là [tất bát] kia không?”

Thoáng liếc một cái, liền lập tức nhìn ra xác thực là đồ thật. Không hề đưa ánh mắt đặt ở trên dược thảo, ngược lại đi đánh giá người đem thuốc về.

Lặng yên trong chốc lát, “Chính người chạy đi hái sao?”

Thấy Mạc Nhiên nhìn y, Tiểu Mộc vội vàng lấy tay áo lau mặt, đem mồ hôi trên mặt cùng bùn đất loạn lau một trận, tự giác lần nữa khôi phục một bộ ngọc thụ lâm phong của y, cười hì hì nói: “Đại ca, người nhìn ta còn phải hỏi sao? Không sai chứ? Ta đã nói ta thực hữu hiệu nha!”

“Người làm sao biết được được thảo trông như thế nào?”

Định liệu trước, “Ta hỏi các dược *** đều không có trữ hàng. Sau có một lão lang trung ở hiệu thuốc [Lão vạn ký] thấy ta cần gấp dược này, liền chỉ điểm cho ta hình dạng của thuốc cùng nơi sinh trưởng, để ta đi thử chút vận khí. Liên tiếp chạy qua vài tòa tiểu sơn cốc, cuối cùng ở một nơi ngọn núi trũng nhỏ phát hiện được.”

Dấu đi cảm giác phức tạp trong lòng, “..., Hừ! Lang trung hiệu thuốc chết tiệt biết rõ thuốc này sinh trưởng ở nơi dốc đứng nguy hiểm, không muốn mạo hiểm nên mới để tên ngu ngốc người tự mình đi hái! Lại đây, để ta nhìn chân người xảy ra chuyện gì!” Mạc Nhiên mắt sắc đã chú ý tới tên thư sinh ngốc này đi không tốt.

“Không có việc gì, chính là cọ xát chút da mà thôi. Qua một hồi ta tự mình bôi chút nước bọt là tốt rồi.” Đại nam nhân biểu tình ngưng ngừng, rất là một bộ dạng xấu hổ. [๑๐]

“Ta kêu người lại đây thì người lại đây cho ta!..., người cười cái gì! Ta cũng không phải là quan tâm người! Ta chỉ muốn người chuẩn bị cho tốt đi nấu thuốc cho ta!” Rõ ràng nam tử khẩu thị tâm phi (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo) rống lớn nói.

“Hảo, hảo, ta tới đây. Ta biết người đây không phải quan tâm ta, chỉ là muốn nhìn xem bắp đùi của ta dạng như thế nào! Hắc, Mạc Mạc, người muốn hay không ngay cả địa phương khác cùng lúc xem? Vóc người của ta rất không tồi nga!” Nam nhân bị thương nhưng vẫn cợt nhả như vậy.

“Ta nhất định sẽ đem người đánh thành đầu heo! Nhất định!”

“Mạc Mạc, người nói cái gì? Ta nghe không được.”

“Ta nói người nhanh đưa chân heo của người cho ta xem thế nào rồi nhanh nhanh đi nấu thuốc cho ta!”

“Đại ca, người nội thương đều hảo nhiều rồi sao? Sao trung khí (Đông y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hoá thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể) tràn đầy vậy? Người chưa ăn cơm thanh âm sao cũng to như thế a? Ha ha ha!”

Ta đây là bị người làm cho tức chết! Ngu ngốc!!

() Tất bát: hay còn gọi là lá lốt >.< mai=”” trung=”” thu=”” chắc=”” tối=”” nay=”” nhiều=”” người=”” đi=”” chơi...”” cơ=”” mà=”” ta=”” cũng=”” k=”” quan=”” tâm=”” lắm.”” ta=”” đang=”” bị=”” sứt=”” sứt=”” và=”” đau=”” họng=””> ồm rồi

10. Chương 10

Uống xuống dược mà Cổ Tiểu Mộc đã vì hắn nấu thật hảo, trước khi Mạc Nhiên hành công liệu thương liền hỏi y: “Trong thành có phải đang tìm ta không?”

Do dự một chút, vẫn là nói thật: “Đúng. Bất quá Mạc Mạc người không cần phải lo lắng, bọn họ trong một thời gian cũng sẽ không tìm được nơi này.”

“Người tưởng bọn họ giống người đều là đầu đất? Tối hôm nay người không được phép vào phòng! Ta muốn hành công liệu thương không muốn bị bất cứ gì quấy rầy!”

“Ta đây ngủ thế nào? Để ta ngủ trên mặt đất được không? Ta cam đoan sẽ không quấy rầy người.”

“Cút! Dám đi vào ta sẽ đánh gãy chân người!”

Hành công một chu thiên làm cho dược lực ở trên người phát tán, sau đó tay chân có thể tự do hoạt động, Mạc Nhiên từ hà bao mang theo bên người lấy ra một cái bố bao (bao vải) đẹp đẹp trông giống như là gói châm tuyến (kim may). Dem bố bao mở ra từ trong rút ra ba mươi sáu kim châm, đốt nóng từng cái một.

Hít sâu một hơi, đem y vật trên người toàn bộ cởi ra. Toàn thân trần trụi mà ngồi xếp bằng.

Nhìn trước đầu gối triển khai ra ba mươi sáu cây kim châm kích thước dài ngắn khác nhau, biểu tình Mạc Nhiên có điểm thống khổ cũng mang chút khản trương. Cẩn rằng một cái, cầm một kim châm thật nhanh đâm hướng huyết vị thủ tam âm kinh mạch, mạnh mẽ đã thông thủ thái âm phế kinh, thủ quyết âm tâm bào kinh, thủ thiếu âm tâm kinh.()

Một canh giờ sau, tiếp tục đâm kim châm về thủ tam dương kinh mạch đại huyết (). Lúc này, Bách Lý Mạc Nhiên đã muốn mồ hôi ẩm ướt cả đệm giường. Phụ lấy kim châm nghịch hành (đi ngược chiều) kinh huyết, cường ngạnh đã thông kinh mạch toàn thân thống khổ giống như bị đao xiết thiếu chút nữa làm hấn mất đi thần trí.

Luân phiên đã thông đủ tam âm tam dương, Mạc Nhiên đã đau đớn đến tình trạng cả người run rẩy. Hơn nữa phần lưng hành châm không dễ, chỉ cần thoáng sơ suất liền có thể tắt thở phá công, huyết khí nghịch lưu nguy hiểm, suy nghĩ liên tục, nam tử thần sắc uể oải hướng ngoài cửa gọi: “Tiểu Mộc, người... tiến vào.” Đừng tưởng rằng ta không biết người lúc đi ra liền một mực canh giữ ngoài cửa... Hừ! Đại ngốc!

Ngoài cửa, theo song cửa sổ nhìn lên Huyết Hồn dùng kim châm đâm huyết nghịch hành kinh khí đề tụ công lực Tiểu Mộc nhìn vừa kinh hãi vừa đau lòng!

Kinh hãi hấn thê nhưng biết phương pháp dùng kim châm qua từng huyết hành công vận khí trong truyền thuyết đã thất truyền, lại dùng thủ pháp này mạnh mẽ tụ tập công lực tự mình chữa thương. Tuy hiệu quả có thể trong thời gian ngắn khôi phục khí huyết toàn thân vận hành, nhưng bởi vì thủ pháp này nguyên khí thương tổn thay đổi hoàn toàn cực kỳ ngang ngược, chỉ sợ nếu lâu dài Mạc Nhiên nhất định không thể sống lâu!

Đau lòng vì hấn biết rõ phương pháp này quá mức bá đạo, lúc sử dụng toàn thân như trải qua thống khổ như thác kinh đoạn mạch (nghiên kinh đứt mạch) dị thường lại không thể có chút sai lầm, nhưng lại vẫn muốn thử! Mạc Mạc a Mạc Mạc, người tại sao phải khổ như vậy!

Cổ Tiểu Mộc trăm lòng cảm xúc lẫn lộn, cảm giác miệng vừa chua vừa đau nhưng lại không biết phải làm thế nào!

“Từ nghèo kiệt hủ lậu! Người... điếc sao! Tiến... vào!”

“Người không phải nói tiến vào liền đánh gãy chân ta sao? Ta nào dám!” Làm như đùa giỡn nói, đại nam nhân làm bộ như không thèm để ý đẩy cửa vào.

“Ai nha! Người đây là sao đây? Thế nào lưu nhiều mồ hôi như thế? Còn đem y phục toàn bộ cởi hết?” Thanh âm ngạc nhiên.

“Từ ngu ngốc! Người... cảm miệng... cho ta! Lại đây, đỡ ta ngồi... dậy... Nghe ta phân phó!”

Buổi trưa kế tiếp, Tiểu Mộc từ chỗ chủ nhà bừng tới thức ăn, phát hiện Bách Lý Mạc Nhiên đã không ở trong phòng. Nhưng thấy hành lý của hắn còn ở đó, nghĩ hắn hẳn là không bỏ lại y cứ như vậy chạy trốn, lúc này mới cảm thấy an tâm.

Thẳng đến tới giờ cơm tối, mới thấy Mạc Nhiên xách theo một bao giấy dầu kỳ mã trở về.

Bao giấy dầu cầm trong tay đưa tới trước mặt một tên đại ngốc đang cười hì hì, Mạc Nhiên không nói một tiếng đi vào trong phòng.

“Đây là cái gì?” Mở ra giấy dầu, Tiểu Mộc “Oa!” hét to một tiếng, mặt vui vẻ kêu lên không ngớt Đại ca tốt nhất!

“Hắc hắc! Đại ca, Đại ca, người là đi ra ngoài giúp ta mua sao? Người thật sự là hảo Đại ca thiên hạ đệ nhất! Làm tiểu đệ người thực là rất có phúc khí!” Đại khối đầu vây lấy nam tử tuấn mỹ vừa mới đem mũ sa tháo xuống, bưng lấy lỗ vị (món kho) trong tay cười toe toét!

“Dài dòng! Dọn dẹp một chút, chúng ta ngày mai liền vào thành.” Bản thân cũng không rõ mình sao lại ở trước mặt thư sinh ngốc này tự nhiên mà lộ ra chân diện mục, cũng không hề cảm thấy không ổn. Mạc Nhiên đi đến trước cửa sổ nhìn bầu trời bên ngoài vờ không kiên nhẫn nói.

“Vào thành? Chúng ta không ly khai Thiệu Hưng sao?”

“Hỏi cái gì mà hỏi nhiều thế?! Muốn theo ta thì đừng lẩm miệng!”

“... Đại ca người là đồng ý ta theo người nha! Oa! Đại ca người thật hảo a!”

Không chút lưu tình một cước đá văng nam nhân đang nhào tới, nghe thấy đối phương cố ý phóng đại tiếng kêu thảm thiết, nam tử mỹ lệ thon dài che dấu một tia cười nơi khóe miệng.

Cáo biệt nông hộ trong núi, Mạc Nhiên ngồi trên lưng ngựa, Tiểu Mộc đi theo bên cạnh ngựa, hai người chậm rãi đi vào trong thành.

“Người đi mua ngựa, ta ở [Tái Lai] phía trước chờ người.” Tùy tay rút một tấm ngân phiếu đưa cho Cổ Tiểu Mộc vẫn như cũ một thân lam bố y (áo vải xanh), Mạc Nhiên đầu đội mũ sa vùng cương ngựa đi trước.

Trừng to mắt nhìn ngân phiếu trong tay, đang tính toán, Tiểu Mộc không khỏi cảm thán Huyết Hồn thực có tiền! Làm tiểu đệ hần thật đúng là có lợi! Huyết Hồn lão Đại không biết có phải cũng từng dùng thủ đoạn lừa bịp hay không? Nếu không hần sao có thể có nhiều tiền như vậy?

Cổ Tiểu Mộc không sợ trời không sợ đất mặc kệ khát cái, lẳng tử, bọn cường đạo toàn thành đang tìm kiếm tin tức về y và Huyết Hồn, nghênh ngang hỏi người tìm mã thị. Lúc y đang chọn ngựa, nghe được một chuyện làm y phi thường không vui.

Tuy rằng trong lòng rất muốn nhanh chóng hướng Bách Lý Mạc Nhiên chứng thực sự tình, nhưng thiên tính tùy hứng gây chuyện tùy ý làm càn khiến y cũng không quan tâm lâu đại sự trọng yếu như thế mà vẫn như thường cùng người buôn ngựa cò kè mặc cả! Thẳng đến khi chặt được giá cả y hài lòng, lúc này mới thỏa mãn dẫn ngựa rời đi. Dù sao người chết cũng chết rồi, hung thủ cũng ở đó, sự thật đều đã vô dụng thôi!

Chạy tới quán ăn [Tái Lai], Cổ Tiểu Mộc tìm được Mạc Nhiên đang ngồi ở cạnh cửa sổ, cũng theo hần ngồi xuống đó gọi chút rượu và thức ăn.

Đợi ăn cơm no nê, quệt quệt mồm, Tiểu Mộc gãi gãi đầu liền hướng nam tử vừa nãy đến giờ vẫn bảo trì yên lặng không lên tiếng, hỏi: “Đại ca, ta vừa nghe người ta nói..., Duẫn lão đầu giống như bị người ta giết, ngay tại hôm qua. Môn nhân đệ tử, tôn nữ nhi cùng bằng hữu thân nhân của hần đang ở cả thành tìm kiếm hung thủ. Nghe người ta nói, hung thủ kia hình như là... Chính là...”

“Chính là ta. Sao vậy? Người có gì bất mãn ư?” Khôi phục thanh âm lạnh như băng.

Chần chờ trong chốc lát, “Duẫn lão nhân cả đời cũng không làm nên sai lầm lớn nào, làm người cũng còn đúng đắn, cũng xem như là tiền bối đại hiệp nghĩa đạo. Người như vậy ta cảm thấy hần... cũng không đáng chết. Hơn nữa, hần niên kỷ lại lớn như vậy...”

“Tổn thương ta tất cả đều đáng chết! Nếu người bất mãn với thủ đoạn hành sự của ta, có thể hiện tại liền rút!” Ta Huyết Hồn lại không cần người đi theo ta! Hừ!

“Nhưng là... Hành sự cũng không thể hoàn toàn không phân biệt được tốt xấu, tất cả không nên dựa vào hỉ nộ của bản thân nha! Như vậy thực dễ dàng bị người hiểu lầm...”

“Thế nào? Người là đang giáo huấn ta?!”

“...,”

“Huyết Hồn ta làm người như thế nào cũng không cần người khác xen vào! Hiểu lầm thì sao? Bọn họ có thể đem ta làm gì được!”

“Đại ca, ta chỉ là vì muốn tốt cho người...”

“Câm mồm! Không cần gọi ta là Đại ca! Người tính là cái gì mà đòi giáo huấn ta! Trên đời này duy nhất có thể giáo huấn ta chỉ...” Không muốn tỏ vẻ mềm yếu, Bách Lý Mạc Nhiên nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch! Ngăn chặn lời nói chưa ra khỏi miệng.

Hồi lâu, Cổ Tiểu Mộc mới nói ra một câu: “Ta không muốn người biến thành cuồng ma ngoại đạo giết người không chớp mắt!”

“Ta hiện tại cũng đã là vậy rồi!”

Âm thầm thở dài, không muốn cùng Mạc Nhiên tranh luận nữa, Tiểu Mộc đổi đề tài: “Chúng ta thì lúc nào rời khỏi đây? Hiện giờ thành Thiệu Hưng cũng đã muốn nháo đến ngất trời!”

“Chờ tin tức vừa đến liền đi!” Trên miệng nói cứng rắn, nhưng trong lòng không hiểu sao lại không muốn để tên đại ngốc này rời đi mình, Mạc Nhiên mềm giọng nói.

“Tin tức? Tin tức gì?”

“Tin tức vừa đến người sẽ biết.”

Cảm thấy được Mạc Nhiên vẫn là có rất nhiều chuyện giấu diếm mình, Cổ Tiểu Mộc trong lòng sinh ra bất mãn. Ta đều cùng người “thẳng thắn thành khẩn”, người thế nào lại còn không chịu tin tưởng ta? Muốn đến mức nào, người mới bằng lòng đem bí mật của mình từ đầu đến cuối đều nói cho ta biết? Không còn đối với ta giấu diếm bất cứ chuyện gì! Bao gồm cả...

Thấy Cổ Tiểu Mộc sắc mặt không vui, Bách Lý Mạc Nhiên buột miệng nói ra: “Nếu người chịu không nổi ta, hiện tại ly khai còn kịp!”

Lặng đi một chút, lập tức nam nhân nhếch môi cười ngốc nghếch: “Ta không đi! Cho dù người đuổi ta, ta cũng không ly khai người! Đại ca, ta thật sự rất thích người nga!”

Ở dưới bàn liền đá người nào đó một cước, ở bên ngoài thì tỏ vẻ phẫn nộ, trong lòng kỳ thật không hiểu sao lại nhẹ nhàng thở ra.

“Người thật sự muốn giúp ta?”

“Đó là đương nhiên! Mạc Mạc, chẳng lẽ người bây giờ còn chưa chịu tin tưởng ta?! Ta thật đau lòng nha!” Bụng mặt làm vẻ thật thương tâm.

Đem bình trà trước mặt nam nhân cầm qua tự rót cho mình một chén đầy, Bách Lý Mạc Nhiên chậm rãi nói: “Một khi đã như vậy, người ra ngoài giúp ta hỏi thăm một chút hành tung đệ tử Phan Trường Sinh của Ngô lão nhân. Chỉ cần nghe được hẩn ly khai Thiệu Hưng liền lập tức trở về báo cho ta.”

“Hào! Không thành vấn đề! Ta đây đi liền!” Vừa nghe có nhiệm vụ, Tiểu Mộc kích động đứng dậy liền muốn hướng bên ngoài chạy đi.

Phía sau, truyền lại một câu nhàn nhạt: “Trên đường cẩn thận.”

Mặc dù nhạt đến không nghe rõ, nhưng Cổ Tiểu Mộc tai thính vẫn nghe được, miệng cười toét đến mang tai. Xem ra Huyết Hồn lão Đại đối với ta vẫn còn là rất hữu tình nha!

trời ạ!!! ngày mai!! ta ghét ngày mai!!!! học hành thật khiến nhân gia nản a

11. Chương 11

Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên lão thần ngồi tại quán ăn [Tái Lai] chờ tin tức của Cổ Tiểu Mộc truyền về. Nhân tiện xử trí mấy đại anh hùng, tiểu hào kiệt bạch đạo không có mắt tìm tới cửa, còn đem một đại cô nương Thiết Hồ Điện ném qua cửa sổ!

Trên đường, thư sinh ngốc chạy về một lần, nói là nhớ hẩn. Không sợ chết hơi hơi nhấc mũ sa trước mặt hẩn lên, thân thể cúi xuống từ dưới nhìn thoáng qua, tại lúc Mạc Nhiên chuẩn bị ra tay đánh người, lại nhanh chóng cười ngốc nghếch hai cái rồi vỗ vỗ mông chạy trốn.

Huyết Hồn đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt. Đối với anh hùng hảo hán tìm tới cửa cũng không tiếp tục tính toán chi li, chỉ cần đối phương không đến, hẩn cũng sẽ không chủ động đi tìm người phiền toái.

Kỳ quái? Tiểu tử đó sao trốn thoát được sự truy xét của nhóm bạch đạo nhân sĩ? Y sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Có điểm hối hận để Tiểu Mộc một mình dính vào nguy hiểm, Mạc Nhiên bắt đầu học được lo lắng cho người khác. Xem ra, Cổ Tiểu Mộc người này đã ở trong lòng Huyết Hồn có được một địa vị nhất định nha!

Lúc gần chạng vạng tối, đại thư sinh một thân tả tơi trở về. Báo cho Mạc Nhiên, Phan Trường Sinh cách đây một nén nhang đã lặng lẽ rời đi tang sự trong Ngô phủ, mang bên mình một cái bọc nhỏ.

“Tốt lắm. Người lại đi ra ngoài, liền vận dụng một thân ăn mặc như khát cái này tung tin tức. Nói ái đồ Phan Trường Sinh của Ngô Sùng Đức được kỳ sư (sư phụ của họ) khi còn sống giao phó phải chuyển một vật, hiện đang cầm vật đó đi.” Mạc Nhiên môi chưa động, thanh đã truyền vào trong tai Cổ Tiểu Mộc.

“Có ý tứ gì?”

“Không có gì. Người chiếu theo lời ta nói đi làm là được. Cho người nửa canh giờ, trở về chúng ta liền suốt đêm rời đi.”

“Vậy không bằng chúng ta bây giờ liền đi đi được không? Trên đường cũng có thể tung tin tức.” Tiểu Mộc trên đường trở về thấy thân nhân đệ tử Duẫn gia đang hướng phía bên này, vì phòng Huyết Hồn đại khai sát giới nên muốn dẫn hẩn rời đi nơi này.

“Hảo. Người đi mua chút thức ăn, chúng ta tối nay không nghỉ chân.” Ngoài ý muốn, Bách Lý Mạc Nhiên đơn giản đáp ứng đề nghị của Tiểu Mộc.

Chủ quán ăn [Tái Lai] hai mắt rưng rưng đưa tiễn, Huyết Hồn tôn đại tà ma cuối cùng cũng rời khỏi ***. Tuy rằng tổn thất của *** đã từ tiền hẩn trả tính ra vẫn còn dư, nhưng chủ quán thực lòng không hy vọng vị tôn khách này lần thứ hai quang lâm! [=))]

Cũng không có thay y sam, Tiểu Mộc cứ như vậy ăn mặc giống một tên khát cái cùng Mạc Nhiên lên ngựa ly khai Thiệu Hưng.

Trên đường, Cổ Tiểu Mộc nói để cho tiện việc truyền tin tức nên dẫn Mạc Nhiên tránh con đường có khả năng sẽ cùng chúng nhân bạch đạo chạm mặt.

“Đuổi theo Phan Trường Sinh. Không nên cách hẩn quá xa cũng không nên quá gần.” Đáy mắt ngằm bất giác mỉm cười quan sát nam nhân đang ngồi trên ngựa thoát nhìn chán nản đến cực điểm, Mạc Nhiên nhẹ giọng phân phó.

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao muốn ta tung ra tin tức như vậy? Tại sao phải đi theo sau Phan Trường Sinh?” Tiểu Mộc đưa ra nghi vấn trong lòng.

“Dụ rấn ra khỏi hang.” Thấy một tên đại ngốc không hiểu gì, không khỏi cười nhạt một tiếng, mắng: “Ngu ngốc!”

Nam nhân bị mắng ngu ngốc không đồng ý, “A, ta là ngu ngốc đấy! Người không giải thích cho ta nghe ta làm sao mình bạch?! Đại ca, người sẽ không nhẫn tâm xem ta luôn luôn ngu ngốc như thế thêm nữa chứ?”

“Người cứ luôn ngu ngốc như vậy là được rồi! Đường như rất hợp với người.”

“Đại... ca...!” Đại nam nhân lông mày nhanh chóng nhíu thành một đoàn.

“Ngày đó, ta hẹn Ngô Sùng Đức gặp mặt, Phan Trường Sinh theo dõi ở sau sư phụ hẩn. Bởi vì hẩn rất cảnh giác, ngay từ đầu ta cũng không có phát hiện hẩn. Thẳng đến khi ta bắt đầu tra tấn hỏi Ngô lão tặc, mới phát hiện sự tồn tại của hẩn. Hừ! Hẩn cách mặc dù xa, nhưng một lúc sau, hô hấp vô pháp ngừng lại, liền bị ta phát hiện. Buồn cười là hẩn tự cho thân không biết quý không hay thu được tin tức thiên đại!” Mạc Nhiên nói ra, ẩn chứa ý vô cùng khinh thường Phan Trường Sinh. Thân thấy sư phụ mình chịu hình, chẳng những không cứu còn một lòng muốn đạt được nhiều hơn tin tức về bảo đồ. Lúc ấy phát hiện hẩn liền muốn giết ngay, nhưng trong lòng đột nhiên quyết định lợi dụng lòng tham của người này.

“Vậy người vì sao không có giết hẩn?”

“Ta dự liệu hẩn sau khi trở về nhất định sẽ kiếm di vật của sư phụ, một khi tìm được sẽ lên rời đi tìm vật kia.”

“...Vật gì?” Tận lực làm ra biểu tình không chút để ý, Tiểu Mộc tùy miệng hỏi.

“Tàng bảo đồ.” Mạc Nhiên cũng không có định giấu diếm, nhìn vào mắt nam nhân chậm rãi nói, “Hoặc là nói chính xác, là một phần của tàng bảo đồ.”

“Tàng bảo đồ?! Ha ha, trên đời này thật sự có tàng bảo đồ sao? Hảo a! Đại ca, nếu chúng ta tìm ra nó, không biết giấu bao nhiêu bảo bối lại có thể bán được bao nhiêu tiền đây? Nếu rất nhiều..., ừ, có thể lấy phân nửa ra đi cứu tế nạn dân, còn lại hơn một nửa nên dùng cứu tế chính mình là được rồi! Oa! Ta biết là theo Đại ca sẽ phát tài mà!” Tên đại ngốc đắc ý đến hoa tay múa chân. Giống như tiền tài này đã là của y vậy!

“Đây chẳng qua là một mảnh. Nếu muốn đạt được toàn bộ, nhất định phải dẫn những người có các mảnh khác ra.” Cho rằng phản ứng của Tiểu Mộc cũng rất bình thường Mạc Nhiên cũng không có trách móc y.

“A! Ta minh bạch ý tứ của Đại ca. Người để ta tung tin Phan Trường Sinh mang theo vật kỳ sư truyền lại, chính là muốn dẫn những người có các mảnh khác ra tranh đoạt đúng không?”

“Ừ. Trong chốn giang hồ hiện nay cũng không có biết rõ chuyện tàng bảo đồ. Ta để người tung tin tức cũng không nói rõ vật Phan Trường Sinh mang theo là gì, nói cách khác, chỉ có người nắm đó mang một phần của bảo đồ mới biết được nội tình trong chuyện này. Hiện tại Ngô Sùng Đức đã chết, những người còn lại tất nhiên sẽ có chú ý đến, chắc chắn dán mắt vào Phan Trường Sinh. Chỉ cần bọn họ vừa xuất hiện, ừ hừ!” Mạc Nhiên trong mắt tràn ngập hàn ý.

“Đường lang bộ thiện, hoàng tước tại hậu(!) Phan Trường Sinh kia cũng thật là đáng thương, tự cho là tìm được bảo vật, lại không biết đã trở thành tuyến đầu trong tay những người khác. Đại ca hảo mưu kế a!” Huyết Hồn dễ dàng lợi dụng sinh tử của người khác một cách cay độc ngoan tuyệt để đạt được mục đích báo thù, khiến trong lòng Tiểu Mộc cảm thấy chua xót. (bộ ngựa bắt ve, chim sẽ đứng đằng sau => có thể hiểu là thấy cái lợi trước mắt mà không thấy nguy hiểm ở phía sau)

Nâng hai mắt lên nhìn hần, lời nói thành khẩn khuyên nhủ: “Ta mặc dù biết người không phải vì muốn đạt được tàng bảo đồ mà bày ra mưu kế này, nhưng cho dù mục đích của người như thế nào, thủ đoạn hành sự này cuối cùng cũng phải cân nhắc. Người hiện tại đã là tà đạo cao thủ mà mỗi người trên giang hồ vừa nghe liền biến sắc, nhưng còn chưa bị xem là đại ma đầu trừ chi diệt tuyệt, nếu người hành sự luôn cực đoan như thế này, không từ một thủ đoạn nào, thực dễ khiến cho người trong giang hồ muốn khởi công. Đến lúc đó...”

“Ta quản không được nhiều như vậy! Ta nói rồi, người nếu không hài lòng với thủ đoạn của ta, có thể tùy lúc rời đi!”

“Nhưng mà, Mạc Mạc...”

“Không cần nói nữa! Ta chính là người như vậy! Nhấn tâm, cay độc, không có tình người là huyết ma đầu!”

“Mạc Mạc, ta không phải ý tứ này..., ta chỉ là hi vọng người hành sự có thể suy tính cẩn thận rồi sau đó hãy thực hiện.”

Bách Lý Mạc Nhiên lâm vào trầm mặc. Tử tiểu tử này sao lại quản càng ngày càng nhiều vậy?! Y muốn leo lên đỉnh đầu ta sao? Hừ! Gia hỏa dài dòng!

“Người cũng biết, ta là vì cái gì mới sống sót không?” Chưa đợi Tiểu Mộc hồi đáp, Mạc Nhiên như là độc thoại mà nói: “Vì đạt được mục đích trong lòng, ta không tiếc hy sinh hết thảy tất cả, bao gồm cả chính mình. Không cần lại nói ngăn trở ta, ta không muốn động thủ giết người.”

Nam nhân trong lòng như là bị đau một chút!

“Mạc Mạc, người tức giận sao?” Thật cẩn thận dò hỏi.

“Ừ. Ta đang rất sinh khí. Người tên đầu đất này luôn loạn xưng hô với ta! Trong chốc lát Đại ca, trong chốc lát lại Mạc Mạc, ai cho phép người gọi như vậy! Sau này xưng ta Bách Lý huynh.”

Không nghĩ tới đối phương sẽ nói một phen như thế, Tiểu Mộc cười cười. “Hắc hắc, ta gọi người là Đại ca vì ta tôn kính người. Ta gọi người là Mạc Mạc là vì ta thích người. Bách Lý huynh? Không cần!”

“Người thật đúng là to gan! Không sợ ta cắt đầu lưỡi của người!”

“Đây!” Đem đầu lưỡi vươn thật dài, nam nhân vẽ mặt cười đùa lại gần Mạc Nhiên.

“Gia khảo ghê tởm!” Mạnh mẽ vỗ vào mông ngựa của Cổ Tiểu Mộc, ngựa bị kinh hách lập tức phóng lên.

Tên đại ngọc ở trên ngựa không có ngồi vững kêu thảm một tiếng, vội vàng ôm lấy cổ ngựa sợ bị ngã xuống, “Mạc Mạc, người hảo nhân tâm!”

“Người hiện tại mới biết tâm ngoan sao?” Thanh âm hảo thành thoi.

Mai phải học cả ngày, 3 ca. Ta chết mệt thôi!!!!

12. Chương 12

Lúc này giang hồ đã không còn yên ổn như mười năm qua. Ở mặt ngoài thoạt nhìn tựa hồ hết thấy đều như trước, nhưng nội bộ lại đang nổi sóng.

Tin đồn thứ nhất, tôn nhi Duẫn gia cùng đại đệ tử Ngô Sùng Đức bởi vì truy tìm Huyết Hồn báo thù không có kết quả, đành lên [Thiên Nhất trang] yêu cầu người đứng đầu bạch đạo chủ trì công đạo.

Tin đồn thứ hai, hai mươi năm trước võ lâm minh chủ được hắc bạch lưỡng đạo công nhận đột nhiên rút khỏi giang hồ mà thân tử (con ruột) cũng thành tài hiện đã xuất sơn.

Tin đồn thứ ba đó là tam đệ tử Phan Trường Sinh của Ngô Sùng Đức mang theo di vật của sư phụ bỗng nhiên từ Ngô phủ biến mất.

Tin đồn thứ tư, hắc bạch lưỡng đạo trong vòng ba tháng đột nhiên mạc danh tử vong mấy người. Tin tức này khiến một vài người biết sự tình âm thầm thấp thỏm lo âu, cũng hoài nghi là Huyết Hồn hạ độc thủ.

Tế Nam phủ.

“Tứ phía hoa sen ba mặt, một thành sơn nửa sắc thành hồ. Đẹp a đẹp a, hảo một cái non xanh nước biếc! Hảo một cái địa linh nhân kiệt! Mạc Mạc, chúng ta nếu đi thanh tuyến ở Tế Nam phủ, không bằng đi xem một chút nhất phẩm thanh tuyến Hương Minh được không?” Cầm trong tay ô diện phiến (quạt bề mặt màu đen), thân mặc lam bố y, thân hình cao lớn diện mục tuần lãng, nam nhân trẻ tuổi ăn mặc thư sinh quay đầu hướng đồng bạn trưng cầu ý kiến.

“Không được!” Đầu đội hắc mũ sa, nam tử một thân hắc y không chút khách khí lạnh giọng cự tuyệt.

“A...? Không được nha, Mạc Mạc, người ta vẫn là lần đầu đến Tế Nam phủ chơi...”

“Ta mang người đến đây để chơi sao?! Ta hỏi người, người nói Phan Trường Sinh một đường hướng Tế Nam trốn, người đâu?” Trong giọng nói không hề che giấu tức giận.

“Người hiển nhiên là ở Tế Nam a... Ha ha! Ai nha, nắng cuối thu thật đúng là sao còn gay gắt như thế này! Giờ cũng là tháng chín, mặt trời còn hừng hực như vậy! Nóng quá! Thật muốn uống lương trà (trà lạnh)! Mạc Mạc, ta mời người uống lương trà tiêu hỏa.” Nam nhân tuần vĩ Cổ Tiểu Mộc không biết lúc nào chuẩn bị một cái ô diện phiến, mở quạt ra vù vù hướng mặt, quạt không ngừng. Cũng không có thấy qua chân chính thư sinh nào quạt lại cái dạng như vậy a! Nếu y đem vật áo xà khai, tóc hơi làm loạn một chút, cam đoan mười phần là một đại hán phổ phường!

“Cổ Tiểu Mộc! Người nếu không muốn ta đem người đánh thành đầu heo...”

“Hắn thật sự ở đây! Nghe nói hắn chạy tới Tế Nam là đi nhờ vả huynh đệ kết nghĩa của Ngô Sùng Đức, tặc gia đệ tử của Thiếu Lâm Tự Giới Vũ đại sư Phục Hổ Chương Viên Điền.” Thấy Bách Lý Mạc Nhiên thật sự có thể phát cáu, đại nam nhân không dám tiếp tục pha trò, ngoan ngoan đem tin tức mình thăm dò được từ đầu đến cuối nói ra.

“A? Hắn sao lại đột nhiên nghĩ đến cần nương nhờ người khác?” Mạc Nhiên ngồi ở trên ngựa, lâm vào trầm tư.

“Bị truy sợ rồi! Tuy rằng một đường có chúng ta âm thầm bảo hộ, nhưng võ lâm cao thủ lần lượt mang theo mặt nạ hoặc nhân bì diện cụ cũng gần như đem hắn dọa đến phá胆 rồi. Huống chi, hắn sẽ đi hỏi dò nhiều nơi chắc cũng biết cái mình đoạt được cũng chỉ là một mảnh nhỏ. Hắn cũng không phải là đồ ngu

ngốc, hiểu rõ chỉ bằng một mảnh nhỏ kia sẽ không có khả năng tìm được chỗ tàng bảo đồ. Thay vì trước khi lấy được bảo vật bị người khác ám sát, còn không bằng mượn hoa hiến Phật tạm bảo toàn một mạng, ít lâu sau có cơ hội liền sẽ tiếp tục hành động.” Cổ Tiểu Mộc phân tích nói.

“Người nói Phục Hổ Chương kia là huynh đệ kết nghĩa của Ngô Sùng Đức?”

“Đúng. Hắn đồng thời còn là thiếu lâm duy nhất có vai vế có thể so với Chương môn, tặc gia ái đồ của Giới Vũ đại sư. Còn có một bảo bối nữ nhi được xưng là một trong tam mỹ nhân của võ lâm...”

“Người khỏi cần một nói hai, hai nói ba nhắc nhở ta! Ta biết hắn là đệ tử của ai! Thiếu Lâm thì sao?! Tốt nhất bọn họ đừng mạo phạm ta!”

Ở trong lòng thở dài, Cổ Tiểu Mộc không tại nhiều lời.

“Người dường như đối với các môn các phái giang hồ đều thực biết rõ nhỉ? Ngay cả người ta có nữ nhi hay không, nữ nhi có đẹp hay không cũng biết! Hay là người đặc biệt tại lúc đi nghe ngóng cũng tiện hỏi luôn tin tức của những mỹ nữ này?!”

Bị mục quang hàn lãnh xuyên qua mũ sa đẫm tối trên người giật mình, Tiểu Mộc cười khổ nói: “Đại ca, Mạc Mạc, người lại nghĩ đi chỗ nào vậy! Mấy tin tức này ta không phải cũng là vì người mà đặc biệt tìm hiểu sao! Đáng thương ta không quản giả dạng kẻ khổ, thỉnh thoảng còn bị mấy vị đại gia có tiền có thế đập hai cước chỉ vì thám thính hành tung của người khác, thua thiệt ta phải làm cho khuôn mặt anh tuấn bị bôi đen sì, y sam một kiện ba văn tiền cũng bị xé nát, còn phải trà trộn vào trong bọn khát cái trên người đều là rận với bọ chết...”

“Người nói đủ chưa?! Ta có hỏi người những cái này sao?”

“Vậy người hỏi ta cái gì?”

“Ta hỏi người..., Hừ!” Trên khuôn mặt tuấn tú dưới diện sa (màng che mặt) nổi lên đỏ ửng. Quay đầu đi, không thèm để ý người nào đó.

Sau một lúc lâu, mới như là nhớ tới chính sự chưa xử lý.

“Phục Hổ Chương..., chỉ sợ Phan Trường Sinh đi nhờ vả hắn là dữ nhiều lành ít!” Ở trong lòng yên lặng cân nhắc một phen, Mạc Nhiên hỏi nam nhân bên cạnh: “Người là làm thế nào biết hắn muốn đi nhờ vả Phục Hổ Chương Viên Điền?”

Sắc mặt cổ quái nhìn nam tử đầu đội mũ sa, Cổ Tiểu Mộc không có định đặc biệt đi hỏi hắn mới vừa rồi vì cái gì đột nhiên cắt đứt chủ đề câu chuyện. Ngược lại thành thật trả lời vấn đề hắn đưa ra.

“Là Viên Điền phái người cùng hắn liên hệ..., Mạc Mạc, người là nói...”

“Hiện tại Phan Trường Sinh liền giống như củ khoai lang bỏng tay, người nói Viên Điền đang yên lành làm gì mà cần tại thời điểm như thế này lại chủ động thu nhận và giúp đỡ Phan Trường Sinh? Nhận lấy củ khoai lang phỏng tay này đối với hắn có lợi ích gì?” Vừa là hỏi Tiểu Mộc, vừa là tự hỏi mình.

“Vậy là người nói Viên Điền cũng có vấn đề?”

“Ân, có lẽ. Uy! Đêm nay như cũ, người ngoan ngoãn ở lại khách *** không được phép đi cho ta! Nếu tiếp tục như lần trước đi theo phía sau ta, lần này ta nhất định sẽ không cho người hảo quả để ăn!”

“Ách, đã biết. Lão Đại!” Trộm phun hạ đầu lưỡi, đại nam nhân âm thầm sợ hết hồn, nguyên lai bị hắn phát hiện một lần rồi. Xem ra sau này hành sự cần thêm cẩn thận mới được.

“Phía trước có trà phở.” (quán trà)

“Ân? Cái gì?”

“Người không phải muốn uống lương trà sao?!”

“Ha ha, nguyên lai Đại ca trên miệng hung dữ, trong lòng vẫn là nghĩ đến tiểu đệ.”

“Bớt lắm mồm! Đi!”

Tể Nam phủ, Ngũ Long đàm (đầm), Viên gia trang.

“Đông đông đông,”

“Vị nào?”

“Khụ, Phan sư diệt, là lão phu. Không biết bây giờ có thể gặp một chút không?”

“Viên sư thúc? Mau vào! Xin thứ cho tiểu chất thất lễ.” Cửa bị mở ra. Một thanh niên mặt ngọc xuất hiện. Xem khuôn mặt kia đích thị là tam đệ tử của Ngô Sùng Đức Phan Trường Sinh.

“Ha ha, muện như thế, đã quấy rầy.”

“Không dám, sư thúc mời ngồi.” Thuận tay đóng cửa lại.

“Không biết Phan sư diệt ngụ ở chỗ này đã quen chưa?” Phục Hổ Chưởng Viên Điền đem bàn tay phải đặt trên thư án, một bộ ân cần hỏi thăm.

“Tiểu chất hiện nay ăn nhờ ở đậu, có một chỗ an thân cũng đã cảm kích vô cùng! Huống chi Viên sư thúc lại tận tâm tận lực như thế! Tiểu chất đại ân thật không biết lấy gì cảm tạ.” Phan Trường Sinh trên mặt mỉm cười một cái, đưa ánh mắt từ bàn tay Viên Điền dời đi.

“Ân!” Gật gật đầu, Viên Điền đem lời hướng sang chủ đề khác.

“Nghe nói sư diệt mang theo di vật của Ngô lão đệ phải không? Có thể để lão phu nhìn một chút? Cũng coi như nhìn vật nhớ người tể lễ hoài niệm ta bái đệ một phen.”

Đã tới! Tiểu gia ta liền biết người kêu ta đến đây là không có hảo tâm mà! Nếu không phải ta đã cùng đường...

“Ha ha, đó là đương nhiên! Nguyên lai nghĩ vào ngày mai chính thức bái kiến thì sẽ trình lên. Nếu Viên sư thúc đối sư phụ của ta hoài niệm như thế, tiểu chất sẽ đưa cho người cái kia. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Phục Hổ Chưởng Viên Điền có chút điểm kích động, cơ hồ là khẩn cấp hỏi han.

“Bất quá đây là di vật của sư phụ, ông ấy đã đem vật ấy giao cho ta trước, từng phân phó, nếu như không phải chí thân (thân nhất) thì không được rời tay!” Phan Trường Sinh thêu dệt vô cớ nói.

“Chẳng lẽ lão phu còn không được xem như chí thân người sao? Ta và sư phụ người khi còn sống chính là kết nghĩa huynh đệ dập đầu ầm huyết!” Phục Hổ Chưởng đã già nhưng vẫn cường tráng nhìn không ra tuổi tác, đầu tóc vẫn đen nhánh như trước, khắc chế tức giận lớn tiếng nói.

“Lời tuy như thế, nhưng Viên sư thúc dường như có lẽ đã gần mười năm không có cùng sư phụ lui tới phải không? Ngay cả tang sự của sư phụ, Viên sư thúc cũng không đến dự.”

“Người hiện tại vì sao lại đột nhiên nói cái này? Vừa rồi người không phải nói chuẩn bị ngày mai trình lên cho ta sao?”

“Đó là tiểu chất chuẩn bị ngày mai dập đầu với Viên sư thúc hướng người đề thân (kết thông gia), đem vật làm sính lễ trình lên thiên kim của người.” Phan Trường Sinh lộ ra tia cười giảo hoạt.

“Người nói cái gì?!” Phục Hổ Chưởng Viên Điền dừng một chút đứng dậy, trên mặt vẻ giận dữ hỏi lại.

“Tiểu chất nói, tiểu chất cả gan muốn cùng Viên sư thúc kết thành thông gia, thân càng thêm thân! Nếu Viên sư thúc trở thành nhạc phụ của tiểu chất, như vậy tự nhiên tiểu chất sẽ đem di vật của sư phụ trình lên.”

“Nếu lão phu không đồng ý?” Bàn tay âm thầm vận lực, hướng án thư án xuống.

“Di vật chỉ có một dạng, cũng chỉ có ba chương đại tiểu (cỡ lòng bàn tay), nếu tiểu chất muốn giấu, dù là ai cũng sẽ không tìm được!”

Đề khởi hữu chưởng, “Lão phu cần hỏi qua khuê nữ. Ngày mai người lại đến đại sảnh gặp ta! Tối nay, người cũng có thể hảo hảo ngâm lại! Nếu người còn biết tôn kính trưởng bối ta đây, như vậy lão phu cũng sẽ cho người cả đời áo cơm không lo, an hưởng thiên mệnh! Nếu người không biết trời cao đất dày...”

“Phanh!” Một tiếng, Phục Hổ Chưởng Viên Điền đẩy cửa đi khỏi.

Chờ Viên Điền rời đi, Phan Trường Sinh lúc này mới cảm thấy hai chân mềm nhũn, lui xuống ba bước ngồi lên giường. Nhìn chòng chọc chưởng ngắn rõ ràng như được khắc lên trên thư án kia, trong lòng không biết đang ngẫm nghĩ cái gì.

ngày nghỉ trôi qua nhanh quá, đã sắp hết thứ 7 rồi

13. Chương 13

Nghe được cửa phòng mở, Cổ Tiểu Mộc rời giường lấy giày, không nhanh không chậm hướng đại sảnh dưới lầu đi. Nếu biết mục đích của Mạc Nhiên, cũng không cần phải theo sát phía sau hắn, vừa lúc cũng miễn hành tung có thể bị tiết lộ.

Một đường nghĩ đến ngày sau nên an bài như thế nào, nam nhân đồng thời suy nghĩ phương thức ở chung cùng Huyết Hồn sau này.

Hắn hiện giờ tuy rằng đã cùng ta thân cận không ít, cũng bắt đầu ngẫu nhiên hướng ta nói ra tâm sự, nhưng vẫn như cũ có không ít chuyện còn giấu diếm ta. Là hắn thiên tính cẩn thận, hay là hắn đối với ta vẫn còn cảnh giác cho nên đang âm thầm đề phòng ta?

Cùng ở bên cạnh hắn ba tháng, hắn chỉ nói điều tra chuyện gì, cũng không hề đề cập tới chuyện mười một năm trước, cũng đối thân thể của mình không nói một chữ. Hắn đến cùng phải hay không hài tử của bọn họ? Hắn sẽ không phải là “người đó” chứ? Nếu hắn thật là “người đó”, ta nên lo liệu thế nào? Hơn nữa, chiếu theo thủ pháp xử trí cừu nhân đầy huyết ***, cứ thế mãi thì khó bảo toàn hắn không hoàn toàn đi vào tà đạo. Nếu quả thật tới lúc đó, ta phải thế nào đây?

Mạc Mạc a Mạc Mạc, người làm ta thực đau đầu người có biết hay không? Cùng người một chỗ thời gian càng dài càng bị người hấp dẫn, biết rõ không thể...

“Cổ ca ca!” Một nhân ảnh trắng lặn với hồng phấn hướng vào trong lòng ngực nam nhân đáng cúi đầu đi.

Cả kinh, phản xạ lui từng bước về phía sau, thân thủ ngăn lại, đánh tới, liên tiếp hoán đổi ba cách thức. Đợi thấy rõ người đến thì Cổ Tiểu Mộc vội từ chuẩn bị đánh thì biến thành đỡ lấy. Chờ đối phương đứng vững gót chân, lúc này mới thu hồi tay lại.

“Tam Mạt, là người! Người sao lại chạy tới nơi này? Là trộm chạy đến sao? Không ai theo người sao? Trời đã muộn vậy rồi sao người vẫn còn ngồi ở trong đại sảnh?” Thật hiếm có, Tiểu Mộc trên mặt xuất hiện bộ dạng nghiêm túc.

“Cổ ca ca! Người thật là!” Nữ hài tử gọi Tam Mạt cong lên cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói: “Vừa mới gặp mặt liền hỏi người ta nhiều vấn đề như vậy! Ta làm thế nào biết phải trả lời từ đâu chứ?! Người sao cũng không hỏi xem người ta trong khoảng thời gian này thế nào? Còn có a, người có nhớ ta không?”

Bị nữ hài tử bộ dạng ngang bướng chọc cười, Cổ Tiểu Mộc vươn bàn tay to xoa xoa đầu nàng, yêu thương nói: “Nhớ, sao lại không nhớ! Người trong khoảng thời gian này trôi qua thế nào? Sao lại chạy tới nơi này?”

“Này cũng không có gì đặc biệt!” Nữ hài tử tuổi chừng mười sáu mười bảy tuổi mặt đỏ hồng cảm thụ sự quan tâm của đại nam nhân trước mặt. Cảm thấy người trong đại sảnh đang nhìn bọn họ, lại càng đem khuôn mặt xấu hổ cúi xuống mặt đất. [đột nhiên nhớ Tiểu Mộc cũng chỉ mới 19t nhĩ ==]

“Đứng nói chuyện như vậy cũng không tiện, chúng ta đi sang bên kia ngồi xuống nói chuyện.” Tiểu Mộc sẵn sóc dẫn nữ hài đến phòng riêng ngồi xuống.

Một bên tính toán thời gian, một bên hỏi nữ tử xinh đẹp trước mắt, “Muội một mình đến Tế Nam phủ ngoạn sao?”

“Không phải a,” lắc đầu, “Là phụ thân mang ta cùng đi. Ta nói với cha muốn gặp Viên gia tỷ tỷ, cha liền dẫn ta tới.”

“Cha người vẫn như vậy, đem người cứng chiều hết mực! Hắn cứ như vậy dẫn đi, nữ nhi bảo bối bắt quá chỉ nói muốn gặp người nào đó, liền lập tức có thể buông toàn bộ đại sự, trước tiên làm hài lòng người tiểu đồng tây này!” Nam nhân cười cười nữ hài tử.

“Hừ! Cha chính là thương ta thôi! Không giống người nào đó cả một năm cũng không tới nhìn người ta một chút. Trên miệng thì nói nhớ, thực sự thấy người ta ngay cả một điểm bộ dạng cao hứng cũng không có!”

Cười khổ nói: “Hảo Tam Mạt của ta a, Đại ca là lo lắng người vừa thấy mặt liền bị hỏi đông hỏi tây. Ai bảo Tam Mạt chúng ta càng lớn càng xinh đẹp như thế, nếu bị người khác lừa đi chẳng phải là muốn đem phụ mẫu người khóc đến chết sao! Cha người đâu?”

“Phụ thân đi làm việc. Chỉ có ta cùng Lưu bá đi.”

“Lưu bá đâu?”

“Này, không phải là đang đến đây.” Dùng ngón tay chỉ hướng đại môn.

“Vậy là tốt rồi. Như vậy ta cũng có thể yên tâm ly khai. Lưu bá, bên này!” Nam nhân đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Cổ ca ca! Người không phải ở tại khách *** này sao? Ta thấy người từ trong đi ra. Như thế nào người lại muốn đi nữa? Mang ta cùng đi được không?” Nữ hài tử không để ý rụt rè, vội vàng kéo lấy tay áo Cổ Tiểu Mộc làm nũng.

“Ha ha, một tiểu cô nương như vậy lại đi theo sau đại nam nhân chính là rất nguy hiểm nga! Ngoan, đứng ở khách *** chờ cha người quay về. Đại ca còn có chuyện phải làm.” Nhẹ nhàng bỏ ra đôi tay nhỏ bé của nữ hài tử, nam nhân cười nói.

“Không cần nha, người ta cùng với Cổ ca ca cùng một chỗ thôi!” Nữ hài lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhẽ không chịu.

“Nghe lời, chờ Đại ca giải quyết xong việc, sẽ đến gặp người.” Tiểu Mộc đối Lưu bá gật gật đầu, ôn nhu khuyên giải an ủi Tam muội.

“Được rồi...! Người ta vâng lời, người nhất định phải tới nga!”

“Ân. Yên tâm! Lúc này mới ngoan!”

“Kiến quá Cổ thiếu gia.” Lưu bá thái độ kính cẩn nói.

“Lưu bá hảo. Tam muội liền giao cho người. Ta còn có chút việc muốn làm, cáo từ! Thỉnh thay ta hướng bá phụ vấn an.”

“Vâng, Cổ thiếu gia yên tâm. Tiểu nhân nhất định sẽ truyền đạt.”

Đêm đã gần canh hai, Ngũ Long đàm phụ cận Viên gia trang hoàn toàn yên tĩnh.

Bách Lý Mạc Nhiên xem xét địa phương trong nội trang hây còn sáng đèn, thân ảnh vọt lên. Nhẹ nhàng mà hạ xuống mái nhà đứng mục tiêu.

Đang định xốc lên mái ngói thì tay đột nhiên dừng lại động tác, nghiêng đầu cẩn thận nghe hô hấp trong phòng truyền đến. Hai người? Hơn nữa đều là cao thủ. Trong đó có một người hơi thở nhẹ đến mức làm cho người ta cơ hồ không thể nhận thấy!

Một là của Phục Hồ Chương Viên Điền, còn lại là của ai? Chung quanh đây có người nào có công lực cao như thế? Phan Trường Sinh? Không đúng! Không phải hắn. Vậy là ai?

Thê tử của Viên Điền chẳng lẽ là cao thủ thâm tàng bất lộ (không lộ tài năng)? Nhưng mà nàng không phải đã nằm trên giường không dậy nổi đã lâu rồi sao?

Một tiếng kêu thảm trầm thấp vang lên. Hai hô hấp đã tiêu thất một.

Chuyện gì xảy ra? Đã xảy ra cái gì vậy? Mạc Nhiên đứng dậy quyết định xông vào trong phòng xem đến tột cùng là việc gì.

Một đạo hắc ảnh từ trong phòng vút qua. Mạc Nhiên vừa mới từ nóc nhà nhảy xuống đụng phải trước mặt. “Huyết Hồn! Người hảo tàn nhẫn!” Hắc ảnh nhìn thấy Bách Lý một thân hắc y đầu đội sa mào, không để cho hắn có cơ hội mở miệng liền vận khởi mười thành công lực hướng hắn một chưởng đánh tới, sau khi hô một tiếng, liền dựa vào chưởng lực bắn ngược lại như mũi tên gây hướng ngoài trang chạy như bay.

Công lực thật mạnh! Vội vàng tiếp được một chưởng, hóa đi chưởng kinh, nhìn lại, người đã không thấy bóng dáng.

Lúc này, nhờ phúc của đối phương trước khi đi đã hô to, xung quanh Viên gia trang bắt đầu đèn đuốc sáng lên, thấy đã có người hướng bên này đi tới.

Hừ! Dâm hãm hại ta! Thoát được mòng một nhưng trốn không thoát mười lăm, sớm hay muộn một ngày ta sẽ bắt lại người tên hỗn đản này!

Vội nén xuống giận dữ, Mạc Nhiên ném cái tên hắc ảnh vừa mới xuất hiện lúc này ra khỏi đầu, vội người đi vào.

Trong phòng, bất ngờ thấy thi thể của Phục Hổ Chưởng Viên Điền nằm giữa đó. Chỉ thấy hai mắt ông ta trợn lên, môi khê nhếch, hai đấm nắm chặt, hiển nhiên đối với người xuất thủ hại ông ta cảm thấy hoàn toàn không thể tin nổi!

Mạc Nhiên thấy trước ngực ông ta y sam đã bị xé rách, trên cổ có lưu lại một hồng ngân.

Giống như vật gì đó đeo ở trên cổ bị người mạnh mẽ tháo đi. Vết thương trí mệnh là một đao đâm nghiêng dưới xương sườn.

Trên cổ Viên Điền đeo đại khái chính là một mảnh nhỏ của tàng bảo đồ! Người đến là tại vì bảo đồ mà sát nhân! Là ai?!

Đúng rồi! Phan Trường Sinh đâu? Trên người hắn cũng có một mảnh khác, không biết hắn phải chăng...

Muốn đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng lúc này Viên gia trang đã muốn loạn thành một đoàn, cửa đã truyền đến, “Cha! Cha! Người không sao chứ?!” Tiếng kêu của nữ tử.

Lười cùng nữ tử tính toán, cũng không muốn đối một đám hạ nhân hộ viện hạ sát thủ. Sau khi Bách Lý Mạc Nhiên mở ra mí mắt của Viên Điền nhìn kỹ một chút, liền xoay người theo cửa sau vội đi.

Cổ Tiểu Mộc ngồi xếp bằng ở trên giường đang sinh buồn bực!

Chính là chỉ chậm gần nửa canh giờ mà thôi, không nghĩ tới Huyết Hồn lại đại khai sát giới!

Khi mình đuổi theo tới Viên gia trang thì Phục Hổ Chưởng Viên Điền đã bị giết, từ vết thương phán đoán xác nhận là vết đao, hơn nữa ông ta trước khi chết còn hô lên tên Huyết Hồn!

Tam đệ tử Phan Trường Sinh của Ngô Sùng Đức chết lại càng thê thảm! Sau khi chết thi thể đều biến hình! Hiển nhiên là bị người hung hăng tra tấn một phen, tới lúc đã không thể chịu đựng được nữa mới đoạn khí!

Mạc Mạc! Tâm người sao lại càng ngày càng ngoan độc như vậy! Ta rốt cuộc nên lo liệu người thế nào đây?!

huynh phải tin tưởng Mạc Mạc một chút chứ a >.< ta="" đang="" buồn="" bực="" nga!="="" công="" ty="" việt="" nam="" làm="" ăn="" đúng="" là="" lộn="" xộn,="" tưởng="" người="" ta="" toàn="" đại="" gia="" hay="" sao="" ý.="" 1="" phát="" tăng="" giá="" vé="" lên="" thêm="" 200k.="" cmn!!!="" chỉ="" có="" xem="" 20ph="" thôi="" mà="" tiêu="" tốn="" gần="" hơn="" 1="" triệu.="" càng="" nghĩ="" càng="" tức="" giận.="" ta="" hi="" vọng="" 2="" bố="" con="" nhà="" nó="" dùng="" về="" nữa.="" đau="" đầu="" quá="" đi="">

14. Chương 14

Ngày hôm sau tin tức Huyết Hồn sát hại Phục Hổ Chưởng Viên Điền và Phan Trường Sinh truyền ra giang hồ thì Cổ Tiểu Mộc cuối cùng không nhịn được nữa chạy tới chỗ vấn Bách Lý Mạc Nhiên.

“Người sao lại vừa thấy mặt liền giết người?! Ba tháng nay người đã giết bao nhiêu? Tại sao cần làm sát như thế? Người liền cứ vậy khẳng định đối phương cùng sự tình người điều tra có liên quan sao? Hơn nữa giết thì giết, cần gì hạ thủ đoạn tàn nhẫn như vậy? Người có nghĩ tới hay không tử tôn (con cháu) người bị người giết sau này sẽ là tâm tình như thế nào? Người chẳng lẽ muốn để cho người trên giang hồ khắp nơi đều truy sát người, người mới có thể vui vẻ?” Không còn bộ dáng cợt nhả, đại nam nhân thái độ khác thường tức giận đỏ mặt nghiêm khắc chỉ trích.

Vậy người có nghĩ tới tâm tình của ta hay không? Cha nương ta liền đáng bị giết sao? Ta không thể báo thù sao?

Mạc Nhiên ngồi ở mép giường suy tư tâm sự ngẩng đầu nhìn nam nhân đang đầy lòng căm phẫn, không chút biểu tình nói: “Nếu người sợ, có thể rút đi!”

“Đúng! Ta sợ! Ta sợ người tên ngu ngốc này cứ như vậy rơi vào vực sâu huyết hải! Ta sợ người tên ngu ngốc này cho tới cuối cùng ngay cả mình chết thế nào cũng không biết! Ta sợ người... sợ người, cùng đường!” Ngồi xổm xuống trước mặt nam tử tuyệt sắc, Tiểu Mộc can đảm nắm chặt lấy tay hắc thành khẩn nói:

“Nói cho ta biết, người tại sao cần làm như vậy? Chẳng lẽ không thể buông tha sao? Không cần giết người nữa được không? Nói cho ta biết trong lòng người đang nghĩ những gì, đừng giấu diếm ta. Ân?”

Ta tại sao phải nói cho người những điều đó? Nâng mí mắt, “Người mắng ta ngu ngốc?”

“Ách, chúng ta bây giờ thảo luận không phải là vấn đề này...”

“Người rút cuộc là ai?”

“Cổ Tiểu Mộc a. Ta còn có thể là ai?” Nam nhân vẻ mặt không hiểu ra sao cả.

“Tại sao người đối chuyện trên giang hồ hiểu rõ như vậy? Người khẳng khẳng cùng ở bên cạnh ta cuối cùng ôm mục đích gì? Tại sao muốn ngăn cản ta giết người?” Ánh mắt Mạc Nhiên càng ngày càng lạnh.

“Người nói cho ta biết người đang ở đây điều tra cái gì, lại vì cái gì mà giết người, ta sẽ nói cho người biết.

Người là đang cùng ta đàm điều kiện sao?! Chết tiệt.Đáng chết!

“Người tính là cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà phải nói cho người?! Cút! Đừng để ta gặp người nữa!” Tính khí ngang ngược của Mạc Nhiên xông lên. Hơi vắn người ngã xuống giường không thèm nhìn người nữa.

Bị lời nói tuyệt tình của đối phương làm cho khí hỏa tăng lên, đang chuẩn bị bất chấp tất cả cùng hắc nháo một trận, bỗng nhiên, đại nam nhân nhìn về phía người trên giường, ánh mắt lặng đi một chút.

Chỉ thấy cao thủ Huyết Hồn võ công tuyệt đỉnh thế nhưng phạm vào một sai lầm tối sơ suất của người luyện võ không chút nào phòng bị mà quay lưng về phía y, Tiểu Mộc vốn phần nộ tâm tình đột nhiên khoan khoái rất nhiều.

Nguyên lai hắc đối với ta đã không còn đề phòng..., ha ha, trên miệng nói đến hung dữ như thế, kỳ thật ta ở trong lòng người vẫn không tính là cái gì sao?

Lộ ra khuôn mặt tươi cười, ngồi lên trên mép giường, không chút nào dè chừng thân thủ đẩy đẩy thân lưng thon gầy kia.

“Mạc Mạc, thực xin lỗi. Vừa rồi ta quá kích động. Nói cho ta biết đêm qua xảy ra chuyện gì? Nếu ta nhớ không sai, người từ trước đến nay đều là giết người không đoạ đồ. Hơn nữa Phan Trường Sinh sống mới có thể đối người hữu dụng, người cũng không có lý do gì phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn đem hắc giết chết đúng không?”

Không để ý tới y! Ngu ngốc! Hiện tại mới nghĩ đến sao?! Rút cuộc ai mới là ngu ngốc.đồ đần! Thế nhưng dám nói ta vậy!

Nói ra xong, mới phát hiện chuyện tối hôm qua thật sự có nhiều điểm đáng ngờ. Càng nghĩ càng cảm thấy kẻ sát nhân có lẽ không phải hắc.

Ngưng ngừng gãi gãi đầu, “Mạc Mạc, đừng tức giận nữa được không? Ta cũng là quan tâm đến loạn cả thôi! Chỉ cần là chuyện của người, ta liền thực dễ dàng... như vậy. Hắc hắc...”

Dứt khoát nhắm mắt lại. Đêm qua ở trong thành dạo qua một vòng tìm kiếm hắc y nhân bịt mặt kia vu oan cho hắn, gà gáy canh năm mới trở lại khách ***, cho tới bây giờ hắn còn chưa có chớp mắt đâu!

Thấy mỹ nhân băng lương không để ý tới y, nam nhân quyết định hướng trên giường ngã xuống, nằm cùng nhau!

Bởi vì Mạc Mạc sinh khí nên đã chiếm hết cả cái gối đầu, Tiểu Mộc đành phải hai tay đan chéo đặt sau đầu, ngưng thần nhìn sa trướng.

“Mạc Mạc, ngày đó ở trên quan đạo, ta thừa nhận chỉ là muốn lợi dụng ngươi mà thôi. Mà khi ta vừa thấy ngươi, tuy rằng ngươi còn mang sa mạo, nhưng ta cũng không biết tại sao lại đột nhiên nghĩ rất muốn cùng ngươi nán lại một chút, muốn cùng ngươi trò chuyện, suy nghĩ rất nhiều về ngươi. Cho nên, ta đi đại giang nam bắc tìm ngươi nhận thức ngươi làm đại ca. Sau đó, cùng ngươi một chỗ thời gian càng dài, ta càng không muốn ly khai ngươi. Ta cũng không biết mình là xảy ra chuyện gì..., chỉ cần là chuyện của ngươi, ta liền sẽ bận tâm, nghe được người khác nói xấu ngươi, ta sẽ tức giận muốn chết! Thấy người giết người, ta... trong lòng liền thấy rất khó xử, ngươi không để ý ta, ta sẽ thương tâm, ngươi cùng ta nói chuyện, bất kể là cái gì ta đều hảo vui vẻ!”

“Ta có phải hay không rất kỳ quái? Ta biết mình có điểm bất thường, chính là ta không có biện pháp khống chế chính mình..., vừa mới bắt đầu, ta đã cho rằng ta chỉ xem ngươi trở thành huynh trưởng, bởi ngươi thực sự phù hợp hình tượng đại ca trong lòng ta. Không nói chuyện tình cảm gì cả, rất biết ra lệnh cho người khác, công phu thì cực kỳ tốt, người lớn lên lại đẹp như vậy, xuất thủ lạnh lùng lại rất trang nhã, không có việc gì có thể tìm người đánh nhau, cùng ngươi cãi nhau rồi chộc ngươi tức giận, buổi tối ôm chặt ngươi ngủ, cùng ngươi tâm sự một chút...,”

“Nhưng là, dần dần, ta... không chỉ muốn cùng ngươi tán gẫu bồi bên cạnh ngươi, ta còn muốn... còn muốn...” Nuốt một ngụm nước miếng không dám nói thêm.

“Còn muốn cái gì!” Người luôn đưa lưng về phía y đột nhiên mở miệng.

Cổ Tiểu Mộc luôn luôn tùy tiện bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tâm tình khẩn trương vạn phần, nói chuyện cũng bắt đầu trở nên lắp bắp.

“Còn muốn... Ta không dám nói. Tóm lại, ta... rất thích ngươi, thật sự rất thích...,” Ta muốn sờ ngươi, hôn ngươi, cắn ngươi, muốn đem cả người ngươi ngay cả da lẫn xương đều ăn vào bụng, muốn đem ngươi đặt dưới thân hảo hảo yêu thương! [biết ngay anh muốn cái gì mà... biến thái a]

“Ngươi có cảm thấy được rất kỳ quái không, tại sao ta dù phải chết cũng muốn quán lấy ngươi?... Kỳ thật chính ta cũng không hiểu. Mặc dù... hiện tại có điểm minh bạch rồi. Nhưng mà ta biết nếu ta nói ra, ngươi nhất định sẽ không chút do dự cho ta một đao...”

Trở thân mình, ở phía sau Mạc Mạc, nhẹ nhàng nhắc đầu đặt trên vai hắn, cọ cọ.

“Nhưng ta vẫn là muốn nói cho ngươi biết, ta... thích... ngươi, không phải thích kiểu như huynh đệ bằng hữu, mà là... mà là, ngươi hiểu đúng không...?”

Không hiểu!

“Mạc Mạc...”

“...Đầu đất!”

Hai người ngủ thẳng đến khi vãn hà (ánh nắng chiều) tiêu thất mới cùng từ trên giường đứng dậy.

Sau khi đứng lên, tên đại ngốc trong mắt Mạc Nhiên liền vẫn đối với hắn cười ngây ngô không ngừng. Tức giận đá y một cước, gọi y đi ra ngoài phân phó chủ quán đưa cơm lên.

Tiểu Mộc xoa xoa cái mũi, nhếch môi si ngốc nhìn hắn trong chốc lát, mới chạy ra đi phân phó chủ quán.

Đợi cho trong phòng chỉ còn lại một mình, Mạc Nhiên nhìn ánh nến vừa mới thấp sáng, trong lòng nhất thời bách chuyển thiên hồi.

Nghe được Tiểu Mộc thổ lộ với hần lại là cái loại cảm tình này, theo lý thuyết hần hần là phải tức giận mà một đao làm thịt y mới đúng. Chính là cảm giác chua chua ngọt ngọt quanh quẩn ở trong lòng là cái gì? Cảm giác có người quan tâm có người mắng hần ngu ngốc đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi? Hơn nữa, y cũng không có bởi vì giang hồ đồn đãi mà sợ hãi, hiểu lầm, rồi đi hần, còn ngốc nghếch nói ra cảm tình giấu bên trong...

Cổ Tiểu Mộc..., ta có thể tin tưởng người sao?

Đơn giản rửa mặt chải đầu xong, ở lại phòng dùng cơm chiều, Mạc Nhiên ngăn gọn rõ ràng mà miêu thuật lại sự tình tối qua.

“Người nói hắc y nhân bịt mặt kia nghe thanh âm xác thực là trung niên?”

“Ân. Tuổi không nhỏ hơn bốn mươi.”

“Trừ bỏ công lực thâm hậu, chưởng kinh lợi hại, hần còn có đặc điểm gì không?”

Lắc đầu.

“Người nhìn thi thể của Phục Hổ Chương Viên Điền rồi sao? Có thể từ thủ pháp ông ta bị giết chết nhìn ra được cái gì không?”

Tự hỏi trong chốc lát, “Không phải độc. Nội phủ không bị chấn thương. Một đao trí mạng.”

“Người là nói người này thiện đao?” Tuy rằng nói đến sự tình huyết *** sát nhân, nhưng cũng không làm giảm đi hứng trí dùng cơm của Cổ Tiểu Mộc. Một bên hỏi vấn đề, một bên từng ngụm từng ngụm ăn thức ăn.

“Không nhất định. Theo vết đao bị rút ra, xem vết thương chính là cương đao bình thường, vả lại xác thực là đoản đao. Nguyên nhân đắc thủ lớn nhất vẫn là nằm ở hành động khi người ta không đề phòng.”

“Theo ý kiến của người, đối phương hần là người quen tri kỉ của Viên Điền.”

“Chín phần là vậy.”

“Người có biết hiện trên giang hồ khắp nơi đều truyền đi là Huyết Hồn sát nhân?”

“Người đã nói với ta rồi.”

“Trong ba tháng này, quả thật bị người giết chết tính cả Bạch Lão Chu, Ngô Sùng Đức có năm người. Nhưng đồn ra ngoài, còn có ba người được truyền là chết bởi tay Huyết Hồn. Người có cho rằng ba người này có khả năng đều là bị người kia hạ sát thủ không? Mục đích là vì tàng bảo đồ.” Đặt chén cơm xuống, tách lấy ngón tay đếm một lần, Cổ Tiểu Mộc liệt ra điểm đáng ngờ.

“Bất kể là không phải người này hạ thủ, thì chỉ cần những kẻ mang từng mảnh nhỏ của tàng bảo đồ đều đáng chết! Khác nhau chỉ ở chết ở trên tay ai, nếu không vẫn là chết trên tay ta mà thôi!” Xem chừng, Mạc Nhiên tạm thời không có nhanh chóng đi tìm ý tứ của người vu oan hãm hại hần.

“Mạc Mạc, người có phải hay không đã bỏ sót một điểm? Người nghĩ xem, kẻ kia vì bảo đồ mà giết người, nhưng làm thế nào biết được người có bảo đồ là ai? Người dùng Phan Trường Sinh dẫn dụ người có các mảnh bảo đồ, nhưng người kia hần sao lại biết mà đến?”

Ngây người!

“Rắc rắc” một tiếng, chén rượu nhỏ trong tay Mạc Nhiên bị bóp nát! Khuôn mặt tuần tú nhiễm lên đỏ ửng!

“Người nói... kẻ kia là... chủ mưu?!” Thanh âm bất ổn.

“Chủ mưu? Mạc Mạc, người nói chủ mưu cái gì? Kẻ kia là chủ mưu gì?” Mắt thấy có liên quan đến trọng điểm, Tiểu Mộc tâm tình khẩn trương.

“A! Hần chủ mưu cái gì? Ha ha! Ta cứ nhiên cứ như vậy đem hần buông tha ngay trước mắt?! Ta lại đem cừu nhân bắt cộng đái thiên (không đội trời chung) cứ vậy mà buông tha!! Ta lại đang làm cái gì?!” Máu theo khe hở ngón tay của Mạc Nhiên chảy xuống.

“Mạc Mạc, tay người!” Có một tên đại ngốc bắt đầu đau lòng, vội vàng đứng dậy muốn tách ngón tay hắn đang nắm chặt mảnh vụn chén rượu ra.

Đem bàn tay nói lỏng, giống như là không nhìn thấy hai tay đang đưa qua trước mặt, Bách Lý Mạc Nhiên đi đến bên giường từ dưới gối lấy ra huyết hồn cốt vào trong lòng, cầm lấy sa mào đặt ở trên bàn đội lên đầu.

“Mạc Mạc! Người đây là muốn làm cái gì? Vội thì cũng không cần vội như vậy a! Trước hết để ta giúp người bằng bó một chút, rồi ta sẽ đi tìm hiểu tin tức sau! Huống hồ, kẻ kia rất có thể đã rời khỏi Tế Nam phủ...”

“Hiện tại liền đi! Người có đi hay không?” Người đi tới trước cửa, quay đầu lại hỏi.

“Đương nhiên! Người ở đâu ta cũng đều theo người! Lão Đại!” Hết cách, đành phải đi thu thập hành lý.

Đi qua bên cạnh Mạc Nhiên, cũng không quản hắn có muốn hay không, một phen kéo qua tay phải của hắn, từ trong lòng ngực lấy ra kim sang được giúp hắn cẩn thận bôi lên. Miệng còn không ngừng lải nhải hắn không biết quý trọng thân thể.

Trái tim Huyết Hồn bỗng gắt gao co rút lại một chút! Tựa vào trên cánh cửa, yên lặng nhìn đại nam nhân trước mắt lẩm nhẩm, cũng không có rút lại tay phải kia chẳng qua chỉ bị một chút vết thương nhỏ.

lúc chiều đi thi. tí nữa thì nộp giấy trắng, may viết được vài dòng thi writing ấy

hazzz....đạo này đầu óc cứ thấy trống rỗng nên mới khổ. tuần tới thi liên tục nữa. học thật khiến ng ta chán nản a

15. Chương 15

Huyết Hồn lại lần nữa hành hung sát nhân, nữ nhi của Phục Hồ Chuông Viên Điền, một trong tam mỹ nhân của võ lâm Viên Tú Âm hướng thiên hạ khóc lóc kể lể, nếu như có thể lấy được đầu của Huyết Hồn, nàng nguyện ý dùng cả Viên gia trang làm đồ cưới gả cho đối phương.

Thiếu Lâm Giới Vũ đại sư được tin ái đồ chết thảm, tâm cũng không thể ổn tọa, liền hạ sơn điều tra hành tung của Huyết Hồn.

Những gia chúc (người nhà) bị giết một cách ám muội bất chính, bang hội cũng liền công bố xuất ra số trọng kim (số tiền lớn) muốn lấy đầu trên cổ Huyết Hồn.

Đứng đầu bạch đạo Thiên Nhất Trang trang chủ Tăng Triều Tu trong lúc bị thương khi mất đi bằng hữu Viên Điền cuối cùng phát ra Thiên Nhất lệnh, yêu cầu bạch đạo trong thiên hạ, cùng hiệp nghĩa truy sát đại ma đầu Huyết Hồn lạm sát người vô tội nợ máu đầy người.

Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên chỉ trong một buổi tối liền trở thành mục tiêu công kích!

“Bằng hữu của Viên Điền phụ cận Tế Nam phủ đều đi tìm kiếm khắp nơi, không có người nào có công lực như kẻ kia! Cổ Tiểu Mộc, người cấp tin tức cho ta thật chính xác? Ông ta còn có bằng hữu cao hơn công lực của ông ta sao?” Bởi vì hắn cách ăn mặc đặc thù, hiện giờ Cổ Tiểu Mộc cũng không còn có thể thu được bất cứ tin tức gì, Mạc Nhiên liền có vẻ có điểm nôn nóng.

“Bằng hữu Phục Hồ Chuông Viên Điền rất nhiều, luận đến công lực cao ước chừng cũng chỉ có vài người như vậy. Người không nên gấp, chậm rãi điều tra nghe ngóng cuối cùng sẽ có manh mối.” Nam nhân cao lớn ngồi ở trên ngựa không nhanh không chậm nói.

“Những người nào?”

“Ta hiện tại đang điều tra, người cũng biết hiện ở trên giang hồ nháo đến ầm ĩ, tra sự tình cũng trở nên không đơn giản.”

“Người không phải tự xưng thông hiểu giang hồ sao? Thế nào ngay cả bằng hữu của Viên Điền có mấy người nào cũng không biết ư? Chết tiệt, không cần giấu diếm ta!”

“Biết thì vẫn biết, bắt quá thực không có khả năng...”

“Có cái gì không có khả năng! Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), người sao biết đối phương không có khả năng là hung thủ? Hừ!”

“Mạc Mạc, chúng ta bây giờ thay vì trước tiên điều tra hung thủ, không bằng tạm lánh một chút. Người lại không chịu đi một thân trang phục như vậy, đi đến chỗ nào là hành tung của chúng ta cũng đều bị tiết lộ. Hành tung một khi tiết lộ, cho dù chúng ta tìm được tin tức hung thủ chân chính, chờ chúng ta tìm được hắn thì hắn đại khái cũng đã chuẩn bị xong để ứng phó.”

“Vậy thì sao!”

Cười khở một tiếng, “Tục ngữ nói thật đúng, song quyền khó địch nhiều người, mặc người công cao cái thế, một khi bị người vây đánh...” Tiểu Mộc khẩn trương đập tắt tính nóng nảy của Mạc Mạc. Nếu như y thật sự nói cho hắn biết, chí hữu (bạn thân) của Viên Điền là những người nào, hắn đại khái không cần quản hậu quả liên tiếp từng bước tìm tới cửa đi! Mà chí hữu Phục Hồ Chương Viên Điền đều được xưng tụng là những giang hồ bạch đạo hào sảng cùng tuyệt đỉnh cao thủ, nếu bọn họ liên hợp lại,... Mạc Mạc nguy rồi!

Mặc dù biết tên đại nghịch nói rất có lý, nhưng cừu nhân ngay trước mắt lại không cách nào cấp thiết hạ thủ, sự nóng nảy sắp làm hắn không chế không nổi chính mình. Hơn nữa nội lực của hắn càng ngày càng không ổn định, lo lắng nếu công lực tán tẫn, trước khi âm độc công tâm không thể chính tay giết cừu nhân, Mạc Nhiên đã vô pháp bận tâm nhiều điều như vậy!

Chỉ tiểu tử phô (quán rượu nhỏ) phía trước, “Mạc Mạc, chúng ta tới tửu phô kia ngồi một chút, thuận tiện mua chút lương khô chuẩn bị no bụng cái đã. Người từ hôm qua đến giờ cũng chưa ăn cái gì ni!”

Thấy người bên cạnh không có phản ứng, đành phải tăng thêm một câu: “Địa phương như tửu phô kia, người hỗn mã tạp nhiều, có lẽ có thể thám thính tin tức cũng nói không... chừng.”

Nói còn chưa xong, Mạc Nhiên đã vùng cương ngựa chạy về phía trước.

Nam nhân cười lắc đầu, giục ngựa đuổi theo.

Tửu phô không lớn, thiết lập tại đường giao giữa ba lộ, nguyên bản *** đường (phòng ăn) náo nhiệt bỗng nhiên tĩnh xuống, lúc sau lập tức khôi phục bình thường.

Như là không phát hiện thay đổi này, Mạc Nhiên một đường đi đến phía trong cùng, tìm một cái bàn coi như sạch sẽ ngồi xuống.

Cổ Tiểu Mộc còn chưa đi vào trong ***, đã bắt đầu thở dài.

Mã xa (xe ngựa) của Viên gia, nam thủ (nam nhân đứng đầu) ngồi ở kia thoạt nhìn là thiếu niên thanh tú nhưng cũng đoán được là nữ phần nam trang, đại khái chính là nữ nhi của Viên Điền Viên Tú Âm. Bốn đại hán bên cạnh có lẽ là tứ đại hộ vệ của Viên gia trang.

Trang phục kim bào lục khổ (áo vàng quần xanh ==> sắc sở kinh) vừa nhìn thật buồn cười có thể là Bích Ngọc Kim Thiên, nổi danh ở Bắc lục tỉnh.

Còn lại mấy người kia, gia của ta, thế nào không có đến một lão bách tính bình dân?! Không một người nào không dễ chọc! Sở Giang Tam Bá cộng thêm môn đồ của Lục Hợp môn, người đang uống trà kia không phải là Đại công tử Mộ Dung thế gia Thiết Phán Quan Mộ Dung Thanh sao?

Gãi gãi cái lỗ tai, nhỏ giọng nói thầm: “Ta sẽ không chỉ nhầm chỗ chứ? Thế nào lại đột nhiên đụng phải quần anh hội chứ (nơi hội họp của các vị anh hùng)?”

“Người ở đây nói thầm cái gì vậy? Muốn ăn gì thì gọi chủ *** nói đi, lại đây ngồi xuống.” Mạc Nhiên vỗ vỗ ghế dài bên cạnh.

Lão Đại a, người là thật không biết hay giả vờ không biết? Sao một chút phản ứng đều không có vậy? Người không thấy nữ nhi Viên gia kia đã muốn nhanh nhẩy dựng lên rồi sao?

“Ta xem, chúng ta vẫn là trước chạy đi thì hơn. Nghỉ chân không ngại đợi vào thành rồi nói sau. Ha ha.” Đặt mông ngồi xuống, Tiểu Mộc nói.

“Nói nghỉ chân chính là người, nói không ở cũng là người! Từ nghèo kiết hủ lậu, người thực phiền toái! Im lặng mà ăn của người đi, ăn no rồi lên đường!” Dưới bàn đạp y một cước, Mạc Nhiên lệnh Tiểu Mộc cầm miệng.

“Đại ca, ta không dám ăn..., ta sợ có độc...” Nói đến lớn tiếng như vậy, giống như thật sợ hãi.

“Vị khách quan này, ngài nói đây là thế nào! Điểm chúng ta tuy nhỏ lại chỉ ở bên ven đường, nhưng mọi thứ đều cam đoan thật sự sạch sẽ! Đại quan nhân, ngài nói chính là đùa sao?” Chủ *** đưa nước trà lên, cười đáp lời.

“Ha ha! Được rồi, là nói đùa thôi! Chủ ***, tùy tiện gọi chút món kho gì đó, cùng với hai mươi cái bánh mì, đại ca của ta không ăn hỗn tạp, nếu có hàng tươi ngon người liền đưa lên. Đa tạ!”

Chờ chủ *** rời đi, Tiểu Mộc lúc này mới thì thầm với Mạc Nhiên nói: “Người chú ý tới các nhân vật trong *** không? Tám phần đều là hướng đến người! Người mặc trường bào xanh nhạt kia ước chừng là Mộ Dung Đại công tử, mấy người Lục Hợp môn kia đại khái cũng là có cùng chủ ý mà đến. Mỹ nhân còn thêm gia sản nhiều, thật đúng là sẽ làm không ít người động tâm nha!...”

Cùng Mạc Mạc tổng thể nói một chút nhân vật trong ***, cuối cùng, y nhắc nhở nam tử hình như một chút đều không thêm để ý nói: “Người thấy Viên Tú Âm đang liều mạng áp chế chính mình chứ, có phải hay không rất kỳ quái? Còn có tứ vệ dưới quyền nàng liên tiếp nhìn ra ngoài cửa, hiển nhiên là đang chờ đợi ai tới. Ta đoán, không phải là những cao thủ tham lễ vật trọng kim, thì chính là...”

“Lão ngốc lư (lão lừa ngốc) Thiếu Lâm tự!” Nhìn phía ngoài ***, Mạc Nhiên tiếp lời nói.

Thuận theo ánh mắt của hắn, nhìn về phía ngoài cửa, “Ách, thật đúng là đến a!”

Mọi người Viên gia liền đứng dậy đồng thời nghênh hướng bên ngoài cửa ***.

Năm vị hòa thượng trung niên thân mặc hôi y cà sa (áo cà sa màu xám). Còn có một lão hòa thượng thân mặc hồng bào cà sa.

“Sử tổ gia gia! Người tới vừa đúng lúc! Huyết Hồn hấn...”

“A di đà Phật! Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (đi mòn gót giày cũng không tìm ra, tìm thấy thì không mất chút công sức)! Huyết Hồn thí chủ, lão nạp Thiếu Lâm Giới Vũ.” Hướng vào trong ***, Giới Vũ lão hòa thượng thi lễ.

” A di đà Phật! Bần tăng La Hán Đường.”

“Bần tăng Liễu Duyên.”

“Bần tăng...”

“Ai nha! Mạc Mạc, chúng ta có vấn đề lớn rồi! Một Giới Vũ cũng đã thực khó giải quyết, lại còn có La Hán Đường Phục Hổ Ngũ La Hán! Còn thêm vài vị ở bên cạnh kia như hổ rình mồi..., ta xem, chúng ta vẫn là...” Muốn đi kéo người bên cạnh, lại bắt vào khoảng không.

Mạc Nhiên đứng dậy đi đến quầy, lấy một bình liệt tửu (rượu mạnh), trở lại bàn ăn bắt đầu tự rót tự uống.

Bị hành vi của Mạc Nhiên làm kinh hách giật mình! Lão Đại, người cũng quá không coi ai ra gì đi!

Nhưng khi y nhìn thấy nam tử đang uống rượu lộ ra màu sắc hai tay thì nam nhân bỗng nhiên tỉnh ngộ!

hôm nay tâm trạng thật tốt a =))))

16. Chương 16

“Huyết Hồn người thật quá mức ngông cuồng! Sư tổ gia gia ta ở đây, người còn không chịu chết!” Bị Mạc Nhiên coi thường làm tức giận muốn chết, Viên Tú Âm thân mang thù sát phụ hận không thể xông lên cho hắn một kiếm!

“A di đà Phật! Người ngồi bên trong đích thực là Huyết Hồn thí chủ? Như thế, thỉnh ra bên ngoài. Lão nạp có một chuyện muốn hỏi.” Không hổ là Thiếu Lâm bối phận (vai vế) cao nhất, mặc dù trong lòng có mối hận sát đồ, còn có thể bảo trì phương hướng của mọi người.

“Yêu! Lão hòa thượng, ngài hảo a! Hôm nay khí trời thật không tệ, ngài là hạ sơn để hóa trai sao?” Thanh âm lớn giọng, Cổ Tiểu Mộc ngồi tại cửa không biết lớn nhỏ cười ha ha đối Giới Vũ chào hỏi.

Giới Vũ nghe thanh nhìn người, mi vừa động, “Tiểu..., thí chủ là...”

“Không phiền đại sư hỏi thăm, tại hạ chỉ là một thư sinh nghèo, bởi vì Huyết Hồn lão Đại quản việc ăn uống nên tiện để người dưới quyền làm chân chạy vặt. Lão hòa thượng, ngài đừng gọi tại hạ là Tiểu thí chủ, gọi ta Tiểu Mộc là được rồi!” Không chút nào đem địa vị cao quý trên giang hồ của Giới Vũ để ở trong lòng, nói chuyện cũng là cười đùa cợt nhả.

“Tiểu Mộc... thí chủ,” Giới Vũ ở trong miệng đọc lại hai lần, lộ ra khuôn mặt tươi cười thản nhiên, “Lão nạp nhớ kĩ, Tiểu Mộc thí chủ!”

Ngừng lại một chút, bất ngờ, Giới Vũ lão hòa thượng lại hướng Tiểu Mộc không có danh tiếng gì dò hỏi: “Lão nạp lần này hạ sơn, chính là vì sự tình ngu đồ bị giết. Mặc dù không muốn phá vỡ sát giới, nhưng cũng hi vọng hung thủ có thể cấp di cô (mồ côi) Viên gia một câu trả lời thỏa đáng. Vì vậy, lão nạp xin hỏi Tiểu Mộc thí chủ, người cũng biết hung thủ là ai?” (ngu: cách nói khiêm tốn khi nói về mình)

Tiểu Mộc còn chưa kịp trả lời, chợt nghe Viên Tú Âm khóc nức nở hét lên: “Sư tổ gia gia không cần tiếp tục hỏi bọn họ! Cha trước khi lâm chung có kêu lên hai chữ Huyết Hồn, bằng chứng như núi, nhất định là hai tên tặc tử này không thể nghi ngờ! Sư tổ gia gia người phải làm chủ cho Tú Âm a! Ô ô, thảm thương phụ thân chết không nhắm mắt...”

“Đại cô nương, nói cũng không thể nói như thế, sự tình còn chưa nhận định rõ ràng, hiện tại liền một mực chắc chắn ai là hung thủ không phải quá sớm sao?”

“Ngụ ý của Tiểu Mộc thí chủ là...” Chẳng biết vì sao, Lão hòa thượng Giới Vũ tựa hồ rất coi trọng ý kiến của Cổ Tiểu Mộc vô danh tiểu tốt, cừu nhân ngay trước mắt cũng không nhanh chóng tiến lên bắt người.

“Ngày ấy, Huyết Hồn quả thật đã đến Viên gia trang...”

“Quả nhiên là các người!” Viên Tú Âm liền rút kiếm hướng tới.

“Tú Âm, để Tiểu Mộc thí chủ đem lời nói hết.” Giới Vũ tay áo vung lên, ngăn cản nữ nhi Viên Điền.

“Tính khí nóng nảy như thế! Chẳng thể trách đến bây giờ còn chưa gả đi được!” Đại nam nhân không để ý tình hình đối Viên gia đại tiểu thư làm mặt quỷ, nhìn thấy đối phương tức giận tới mức dậm chân, lúc này mới hài lòng tiếp tục nói.

Vừa nói, vừa chú ý đến Bách Lý Mạc Nhiên cho tới bây giờ đều bảo trì yên lặng.

“Huyết Hồn tới Viên gia trang thì Phục Hổ Chương Viên Điền đã bị sát hại, cũng đúng lúc gặp phải hung thủ đi ra. Người này vừa thấy Huyết Hồn liền lập tức cao giọng hô lên, sau đó đánh ra một chương chạy ra trang ngoại.”

“Người nói láo! Người thế nào lại biết? Đây đơn giản là các người thêu dệt nên mà thôi!” Viên Tú Âm hiển nhiên sẽ không tin tưởng.

“Đại cô nương, người thật không hiểu rõ Huyết Hồn! Nếu người chứng thực là hấn giết, hấn tuyệt đối sẽ không phủ nhận! Cũng không cần thiết phủ nhận! Ta tận tình khuyên bảo cùng người nửa ngày, chính là không muốn người tìm nhầm người báo thù, cũng không phải tỏ vẻ sợ người!” Sờ sờ cái mũi, “Tiểu Mộc ta trưởng thành như thế này, còn chưa sợ qua ai! Huyết Hồn liền càng không có khả năng!”

“Tiểu Mộc thí chủ lí do giải thích, lão nạp đã hiểu được, hiện tại lại cho lão nạp hỏi Huyết Hồn thí chủ một câu: Ngu đồ của lão nạp Phục Hổ Chương Viên Điền, có phải do thí chủ hạ thủ giết hại hay không?” Đối mặt phía trong cửa, Giới Vũ trầm thanh quát hỏi.

Ai nha! Hảo một Thiếu Lâm sư tử hầu (cổ hòng sư tử)! Giọng so với nương ta mắng cha ta cũng không kém bao nhiêu! Không biết Mạc Mạc hiện tại ăn có tiêu được không? Gãi gãi lỗ tai, Tiểu Mộc rất là không hài lòng đưa cho Giới Vũ lão hòa thượng một cái liếc mắt. Hồi liền hỏi thôi, hét lớn tiếng như vậy làm gì?!

Âm u, giống như là thanh âm đến từ địa phủ, “Đúng thì sao, không đúng thì sao?” [câu trả lời rất chi là Mạc Mạc =))]

Mạc Mạc, người sao lại như thế rồi! Người có biết hay không người nói như vậy thực dễ dàng khiến người khác hiểu lầm? Huống chi tình trạng thân thể người hiện tại..., người không biết cái gì gọi là quyền tha chi nghi sao? Ai! Đau đầu! [quyền tha chi nghi => kiểu như là “nên cân nhắc tình hình”]

“Vậy phải khiến người đền mạng! Trước tiên cũng phải đem người bắt lại, đưa đến Thiên Nhất Trang cấp anh hùng thiên hạ nhận rõ. Nếu thật không phải, chờ bắt được hung thủ, thì sẽ thả người rời đi.” Mộ Dung đại công tử luôn yên lặng bóng nhiên chen lời nói.

Thảm! Mộ Dung tiểu tử người này không phải cố ý châm ngòi sát ý của Mạc Mạc đi! Chết tiệt, muốn tại trước mặt nữ nhân làm anh hùng cũng không nhất định muốn chọn ngay lúc này a!

Mạc Nhiên ngẩng đầu lên, đem ly liệt tửu cuối cùng uống vào trong bụng. Chén rượu vừa mới thả xuống mặt bàn, bỗng vươn tay bắt lấy cổ áo nam nhân ở bên cạnh đang miên man suy nghĩ, sử xuất xảo kinh, cuối cùng đem Tiểu Mộc cao to ném ra ngoài ***. (sử xuất: đánh ra xảo kinh: sức lực sắc bén)

Mạc Mạc?!

“Hiện tại ta đã không cần người làm chân chạy, người có thể lăn đi! Tin tưởng Thiếu Lâm đại hòa thượng cũng không đến nỗi gây khó dễ với một tên nghèo kiết hủ lậu không biết võ công.” Đứng lên, đối mặt với quần hùng trong ***, “Muốn bắt ta? Hừ! Huyết Hồn ở đây này!”

Công lực khoái tán (nhanh biến mất), tiên hạ thủ vi cương!

Ý nghĩ chợt lóe lên trong lúc đó, Mạc Nhiên đã làm ra quyết định, vọt lên hướng Thiết Phán Quan Mộ Dung Thanh đánh tới.

Thấy Mộ Dung xuất kiếm ngăn địch, vài vị Lục Hợp môn ngồi một chỗ không động, có lẽ muốn nhìn trò cười của Mộ Dung công tử hoặc là duy trì lập trường chính đạo bắt quân nhi công chi. (không dựa đồng mà tấn công)

Nhưng thân là hắc đạo, Sở Giang Tam Bá cùng Bích Ngọc Kim Thiềm tự nhiên không có chút đắn đo, Tam Bá hô lên một tiếng: “Viên gia Đại muội tử, người cần phải giữ lời đấy!” Ba người đã chia ra vây quanh Bách Lý Mạc Nhiên.

Bích Ngọc Kim Thiềm sờ tay vào ngực, đang lúc tùy thời mà động.

Hào quang chợt lóe, theo một tiếng kêu thảm, Sở Giang Tam Bá một người bị chém thành hai khúc!

Chủ *** đáng thương sớm đã sợ đến trốn sau *** không dám động đậy. Thấy nửa cái đầu người lăn đến bên chân, tập trung nhìn vào, trông mắt khê đảo liên ngất đi.

“Lão Đại!! Huynh đệ này sẽ báo thù cho người... Dát a!” Âm thanh thù hận vang lên, song yết hầu đã bị hoa khai (cắt qua)!

Đề khí, nhảy lên, vận khởi công lực toàn thân, bảo đao huyết hồn hào quang đại chí, hồng viêm quét về toàn bộ người trong *** phò. Ngay cả một tiếng rên thảm cũng không có, Sở Giang Tam Bá cuối cùng cũng đi theo huynh đệ hắc rồi! [hồng viêm: như là tia sáng nóng đỏ]

Thiết Phán Quan Mộ Dung Thanh cực lực lui ra, kiếm hoa vũ kín không kê hở, cố gắng ngăn cản Huyết Hồn từ giữa không trung bắn ra đoạt mệnh hồng viêm!

Đệ tử Lục Hợp môn cũng vô pháp tiếp tục ngồi yên, liền rút ra binh khí tùy thân ứng phó địch.

Chỉ có Bích Ngọc Kim Thiềm đột nhiên ngã xuống đất, thay đổi vô thanh vô tức, ai cũng không biết hẳn rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

Mắt thấy Mạc Nhiên sát *** đại phát, Mộ Dung đại công tử cánh tay trái chảy máu, vài vị Lục Hợp môn hiển nhiên đã không thể chống đỡ, đại khái không cần chốc lát, Huyết Hồn có thể đem toàn bộ những người còn lại thu thập hết!

Trong lúc sốt ruột, vừa không muốn nhìn thấy Huyết Hồn lạm sát kẻ vô tội, lại không muốn thấy hấn bị người Thiếu Lâm Tự vây công. Rơi vào đường cùng, đành phải mở miệng.

Chúng tăng Thiếu Lâm cùng người Viên gia trang đang chuẩn bị nhảy vào trong *** phò trợ giúp đám người Mộ Dung Thanh, đột nhiên, trong tai Giới Vũ truyền rõ giọng nam nhân: “Mắng ta một tiếng! Đánh ta một chưởng! Mau!”

Nhìn thoáng qua nam tử tên gọi là Tiểu Mộc, không lưỡng lự, Giới Vũ lão hòa thượng hét lớn một tiếng: “Hảo tiểu tặc ngươi, trốn chỗ nào!” Sau đó, vận khởi năm thành công lực một chưởng hướng y đánh tới!

“Oa! Mạc Mạc!” Kêu thảm một tiếng, người bị đánh ra hơn trượng, một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng, nam nhân thật sự dùng thân thể tiếp hạ chưởng này!

“Tiểu Mộc!” Mạc Nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm của Tiểu Mộc đau lòng muốn nứt ra, rốt cuộc bắt chấp tất cả, một tiếng thê hống bay nhanh ra ngoài ***.

Rất nhanh chạy tới bên cạnh tên đại ngọc, hắc ảnh đột nhiên lao vào một cái, nhưng rất nhanh liền đứng vững thân mình, một phen ôm lấy người té trên mặt đất vào trong lòng.

“Giới... Vũ...!” Hai mắt sau diện sa như sắp nhỏ ra máu tươi! Chậm rãi buông người trong lòng, dần dần tự lại công lực toàn thân, lưỡi đao huyết hồn khác thường, bắt đầu xuất hiện bạch sắc vụ khí! (sương mù màu trắng)

“Mạc Mạc...!” Bắt được nam tử băng lãnh, không để hấn đem mình thả trên mặt đất, “Ta... ngực đau quá, khụ khụ!” Tơ máu thuận theo khóe miệng chảy ra.

“... Tiểu Mộc,” Đôi mắt màu đỏ đóng băng dần dần có chút ấm áp, một lần nữa đen nam nhân ôm vào lòng, đứng lên.

“Giới, Vũ, món nợ này Huyết Hồn ta sẽ, ghi, nhớ!”

Một tiếng huýt sáo, gọi ngựa lại, đem Tiểu Mộc bị thương cẩn thận thả ở trên ngựa, chính mình cũng xoay người nhảy lên phía sau, ôm y vào lòng.

“Huyết Hồn, hôm nay ngươi đừng nghĩ ly khai nơi này!” Viên Tú Âm đứng ở trước ngựa, ngăn trở đường đi. Tiệp đà quay đầu kêu gào: “Sư tổ gia gia! Người không thể cứ như vậy buông tha bọn họ được!”

Giới Vũ lão hòa thượng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, chấp tay hành lễ, cao giọng một tiếng a-di-đà phạt, “Huyết Hồn thí chủ, vừa rồi lão nạp thất thủ, không nghĩ tới y thật sự không biết võ công. Xem lại, hôm nay đành tạm biệt như vậy. Ngày khác gặp lại, tiếp tục bàn luận! Tú Âm, tránh ra.”

“Sư tổ gia gia?!” Viên Tú Âm vẻ mặt bi ai cùng không minh bạch!

Không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cấp Tiểu Mộc trị liệu, Mạc Nhiên kêu một tiếng, kéo mã cương, vọt lên chạy đi!

Mộ Dung Thanh, mấy vị Lục Hợp môn tử lý đào sinh (tìm được đường sống trong chỗ chết), vội vàng từ trong tửu phủ đi ra, một lần nữa hướng Giới Vũ lão hòa thượng kiến quá hành lễ.

Trong tửu phủ nhỏ ven đường, trừ bỏ chủ *** đang hôn mê cùng thi thể Sở Giang Tam Bá, thì Bích Ngọc Kim Thiềm ngã xuống đất lại chẳng biết từ lúc nào biến mất không thấy gì nữa...

Đáng lẽ phải up tuần trước nhưng vì ta bận hóng fanmeeting của Jae nên lờ

Hazz... 2 ngày cực căng về, tuy là k được gặp nhưng cũng khiến ta thực sự rất vui. Ai bảo lại dễ thương như vậy chứ

Hi vọng năm sau anh sẽ về lần nữa, nhưng là hà nội thì tốt nhất. haha

17. Chương 17

Cổ Tiểu Mộc nằm trong lòng Mạc Mạc thật thoải mái, chính là... có điểm lạnh! Hắn không sao chứ?

Một tay dắt lấy cương ngựa, một tay vòng quanh trước ngực thụ thương của nam nhân, “Là chỗ này?”

“Ân? Ừ.” Nhanh chóng gặt đầu một cái, thân thủ chặn lại đan chưởng (một tay) của Mạc Mạc.

“Người yên tâm, lập tức sẽ không còn đau nữa.” Cúi đầu, thanh âm tựa hồ mang theo một chút đau lòng.

Đan chưởng chuyển qua ngực, một cổ lương khí cũng không phải quá khó để chịu đựng, theo ngực truyền tới đan điền, lập tức lại trở về tới ngực, lặp lại tuần hoàn.

Mạc Mạc?! Người thế nhưng ngay tại lúc này chữa thương cho ta? Công lực của người...

Cổ Tiểu Mộc bắt đầu hối hận! Nhưng lại không biết mở miệng khuyên ngăn như thế nào, gấp đến độ đầu đều là mồ hôi!

“Rất đau sao?” Kiểm lại cương ngựa để dừng lại, Mạc Nhiên tả thủ (tay trái) ấn chặt ngực nam nhân, hữu thủ (tay phải) lấy ra khăn tay giúp y lau cái trán đầy mồ hôi. Hắn cho là Tiểu Mộc chỉ là người bình thường khó mà chịu được hắn dùng nội lực giúp y chữa thương, cũng có thể là chưởng công của lão hòa thượng Thiếu Lâm cùng Âm Tuyệt Công của hắn tương xích (bài xích lẫn nhau), cho nên y mới phải đau đến trên đầu xuất đầy mồ hôi.

Không dám nói y một chút cũng không đau, ngược lại còn rất dễ chịu. Tận lực biểu lộ một bộ mặt khổ sở, lắp bắp nói: “Còn, còn... hảo...”

“Một chút cũng không hảo!” Bách Lý Mạc Nhiên khuôn mặt lạnh băng quyết định ngày sau nhất định đi đá cửa Thiếu Lâm, ngẩng đầu dò xét xung quanh, tìm một nơi an toàn ẩn nấp có thể chữa thương cho người trong lòng.

Chuyển ánh mắt đến cánh đồng xanh tươi cách đó không xa, mở miệng nói: “Chúng ta đến phía trước ngọc mẽ kia (cây ngô), người nhẫn nại một chút.”

Buông mã ra, ôm lấy Cổ Tiểu Mộc cao lớn so với người bình thường còn cao hơn, đi tới cánh đồng. Chung quanh đây, đại khái chỗ này cũng còn chút ẩn mật đi?

Tìm một chỗ sạch sẽ có thể ngồi, đỡ lấy Tiểu Mộc để cho y khoan chân ngồi xuống, ngón tay đặt trên mạch môn của y.

Sau thời gian nửa chung trà, Mạc Nhiên nhìn lại mảy buông ra ngón tay đang bắt mạch.

“Người giống như đã bị tổn thương ở âm duy mạch, âm duy vi bệnh khổ tâm thống. Người bị Giới Vũ lão ngốc lư (con lừa) kia cho một chưởng, xem ra bị thương không nhẹ! Vả lại ta giúp người đả thông nhâm mạch, giúp người khí huyết trở về tụ ở nhâm đốc.” Nói xong, hắn cũng không có lập tức động thủ, mà lại lâm vào trầm tư. Một lát sau, giống như đã hạ một quyết định gì đó, xoay người ngồi sau Tiểu Mộc.

“Mạc Mạc, tay người hảo lạnh a! Giống như bộ dạng lần trước người bị đột nhiên tán công... Người, không sao chứ?” Nam nhân quan tâm hỏi han.

“..., Không có việc gì. Người ngồi đằng hoàng, ngưng thần, không cần mở miệng nói chuyện nữa. Nhớ kỹ, dù vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần bàn tay của ta không có rời đi lưng của người, người tuyệt đối không được có chút nhúc nhích!”

Mạc Mạc, người thật sự không có việc gì? Ta sao lại cảm giác thanh âm của người còn mang theo sự mệt mỏi chứ? Ta... có phải làm sai hay không?

Phía sau, một bàn tay lạnh lẽo áp trên lưng y. Nội tức có điểm âm lương nhưng còn không đến mức khó có thể chịu đựng bắt đầu liên tục không ngừng truyền vào nội thể...

Biết rõ mình đã chống đỡ không được bao lâu, Mạc Nhiên nhếch môi, vận khởi công lực cuối cùng còn sót lại, chuyên tâm nhất chí giúp nam nhân ở trước mắt trị liệu nội thương.

Hắn biết, biết rất rõ ràng, lúc giúp nội thương của Cổ Tiểu Mộc khỏi hẳn, cũng là hắn lần nữa tan công, độc sẽ phân bố khắp toàn thân! Lần này không biết có thể nhanh chóng hồi phục hay không...!

Huyết Hồn được người xưng là băng sơn vạn năm không tâm không phế, giết người không chớp mắt, lại không nghĩ tới thế nhưng sẽ bởi vì một đại nam nhân có điểm ngọc, có điểm khờ khạo này bị thương mà tâm trí đại loạn, cứ thế quên cả xung quanh, một lòng nhào tới trước mặt y lúc bản thân còn đang bị độc phát tác!

Cổ Tiểu Mộc, ta luôn luôn rất kỳ quái tại sao muốn giữ người ở bên cạnh. Hiện tại, ta rất kỳ quái tại sao lại để ý người như thế...

Bỗng nhiên có một trận sóng kỳ dị từ phía cánh đồng tiếp cận về phía bọn họ.

Ai?! Mạc Nhiên phân tâm.

Trong đám cây ngô rậm rạp lộ ra một bóng mờ, sau nhiều lần xác định Huyết Hồn vô hại, mới từ trong thanh sa trường thật cẩn thận đi tới.

Vây quanh hai người đang cùng một chỗ, Bích Ngọc Kim Thiềm âm hiểm cười, “Hắc hắc, Huyết Hồn, người cũng có ngày hôm nay! Trên giang hồ đều truyền rằng người là lợi hại như thế nào, ta xem, người cũng chỉ là dạng vậy thôi! Ngay cả ám khí của ta đều không có biện pháp tránh thoát, như thế nào? Hiện tại người cảm giác ra sao? Có phải hay không cảm thấy nửa người trái bắt đầu tê dại? Vì đối phó người, ta liền đặc biệt ở trên cây kim bôi một lớp truyền gia chi bảo Kim Thiềm Diên! Buồn cười người thế nhưng không biết loại độc này lợi hại thế nào, còn dám giúp người chữa thương?! Huyết Hồn, người cứ chờ độc khí công tâm đi!”

“Mạc Mạc!” Cổ Tiểu Mộc nghe vậy cực kỳ hoảng sợ, mở hai mắt kêu một tiếng.

Bởi vì đối phương không hợp tác biến thành một trận khí huyết quay cuồng! Mạc Nhiên ổn định tâm thần, trầm thanh quát: “Câm miệng! Ngừng thần!”

Biết rằng hành công đang ở lúc quan trọng, không dám tiếp tục phân tâm gia tăng gánh nặng cho hắn. Nam nhân hận không thể đập chính mình hai cái! Liệu mạng hối hận không nên làm y như thật, thực sự lộng thương chính mình. Nếu Mạc Mạc có điều gì...

Con bà nó Bích Ngọc Kim Thiềm! Người đợi đó cho ta!

“Hắc hắc hắc..., Huyết Hồn, người biết đầu mình có bao nhiêu đáng giá? Chờ qua hôm nay, Bích Ngọc Kim Thiềm ta chẳng những có thể trở thành cao thủ đứng đầu giang hồ khiến vạn người ca tụng hâm mộ, còn có thể ôm ấp giai nhân nắm giữ núi vàng núi bạc! Ngay cả Thiên Nhất trang chủ thấy bốn đại gia cũng phải gọi một tiếng Kim lão! Danh cũng có, lợi cũng tới tay, còn có thêm đại mỹ nhân! Thiên a! Ta đều không thể tin được vận may của mình!” Bích Ngọc Kim Thiềm nhìn Huyết Hồn trong mắt như nhìn bảo bối từ trên trời rơi xuống lấp lánh phát sáng!

Không để ý tới Kim Thiềm tự nói tự sướng, Bách Lý Mạc Nhiên gia tăng chân lực trong cơ thể truyền vào thân thể Tiểu Mộc. Sương mù bạch sắc theo thân thể toát ra, màu sắc từ nhạt đến đậm, càng ngày càng đậm!

“A! Đây thật đúng là con mẹ nó dọa người! Xem ra đại gia ta là không thể chờ người độc khí công tâm, vẫn là sớm một chút hạ thủ miễn cho đêm dài lắm mộng!” Từ trong ống tay áo rút ra một chiếc kim câu (móc bằng kim loại), Bích Ngọc Kim Thiềm chuẩn bị hướng hai người hạ độc thủ.

Sau một lúc lâu nhìn qua hai người, cuối cùng, “Tiểu tử! Chính là người!” Kim câu vung lên, hướng ngực Tiểu Mộc đâm tới!

“Người dám!!” Một tiếng hô thấp trầm, một tay dời đi, tay đảo càn khôn, thái hà (ráng ngũ sắc) mang theo sương trắng điện xạ (phát ra điện) mà xuất!

“Mạc Mạc!!” Một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) đột nhiên tràn vào duy mạch của y, trong nháy mắt trong cơ thể liên tiếp chuyển ba vòng, kêu khổ một tiếng phun ra một ngụm tụ huyết, khí huyết một lần nữa quay về hợp lại ở nhâm đốc!

“Mạc Mạc! Không!!”

“Không có khả năng!! Người sao lại có thể...” Lưỡi dao chưa đến lãnh khí đã xuyên hầu! Bích Ngọc Kim Thiềm cho đến lúc chết đều không thể tin được Huyết Hồn thể nhưng tại tình huống quan trọng này còn có thể vận công tập dịch!! Như thế, hắn cũng hắn phải chết!

Đan chương theo lưng y trượt xuống, huyết hồn bảo đao mang theo rét buốt rơi xuống đất, nửa thân thể Mạc Nhiên đã đông thành khối băng cũng chậm rãi ngã lên mặt đất...

hôm nay lại là ngày k may mắn của ta. có vài việc xảy ra khá là xấu hổ. thôi thì đành trách bản thân quá kém cỏi

18. Chương 18

Trong mộng lung, cảm thấy một cổ khí tức ấm áp chậm rãi chảy xuôi nhập vào trong thân thể, một đôi tay to ấm áp khô ráo ở trên người không ngừng lưu luyến, khi thì vân vê, khi thì xoa bóp, bàn tay kia khiến cho những nơi nguyên bản đã mất đi cảm giác tê dại cứng nhắc tựa hồ lại lần nữa thu được sức sống, trở nên mềm mại co dãn.

“Ân...” Thoải mái than nhẹ một hơi, thả lỏng toàn thân tiến nhập càng sâu vào trong giấc ngủ.

...

Nước, ta... muốn uống nước...

Môi hơi hơi mở ra khát cầu nguồn nước, trong chốc lát sau, một cái gì mềm mại ướt át áp lên trên môi hắn, dòng nước ngọt lành chảy xuống cổ họng. Giống như là anh nhi (trẻ sơ sinh) nóng lòng bú sữa mẹ, hế môi gắt gao ngậm chặt vật có phần ẩm ướt kia không cho nó rời đi, ra sức mút lấy vị ngọt ngào trong đó.

Không đủ... Còn chưa đủ! Ta còn muốn...

Bất mãn với vật đang có ý đồ ly khai, liền chìa đầu lưỡi muốn bắt lấy.

Vật kia hình như cuối cùng cũng tuyên cáo đầu hàng, không còn muốn ly khai nữa. Trái lại thật sâu ngậm chặt cùng môi lưỡi của hắn tương giao, như vậy kịch liệt mà lại ôn nhu...

Ánh mắt còn chưa mở, trong tai lại truyền đến tiếng kêu của điều ngự trùng minh (tiếng chim cùng côn trùng kêu vang). Đường như có ai đó ở bên cạnh hắn, là ai? Khí tức hảo ấm áp.

“Nương..., hôm nay không luyện công được không...?” Tinh khí hài tử hướng giữa giường co rút lại, nhả nhả đầu mũi thanh tú.

Một trận tiếng cười trầm thấp truyền vào tai, “Công có thể không luyện, bất quá Mạc Mạc, người dự định ngủ đến lúc nào? Cũng đã ngủ mười ngày còn chưa đủ sao? Người nếu không ngoan ngoãn ngồi dậy, cẩn thận ta đánh mộng người nga!”

Cổ hết sức gơ tay lên dụi dụi mắt, “Cha...?” Thanh âm lẩm bẩm, như là còn chưa tỉnh ngủ.

“Ta cũng không muốn làm cha người! Mạc Mạc, vốn là ta nghĩ tới thăm người một chút, xem người có tỉnh hay không, thuận tiện uy người một chút nước. Người đã không muốn tự mình ngồi dậy uống, ta đây đành phải chiếu theo biện pháp cũ thôi.” Thanh âm nghe lại có vẻ rất là khoái trá nha!

..., Cổ Tiểu Mộc. Cái tên tử nghèo kiệt hủ lậu! Y còn sống? Người nằm trên giường sau khi nhận thức được hiện thực lại càng không muốn mở hai mắt.

Bỗng nhiên, một vật mềm mềm có chứa hơi nước áp lên môi hắn. Cảm giác này..., rất quen thuộc!

Mạc Nhiên hoảng sợ, vội vàng mở ra mí mắt. Vừa mới mở ra, lại cấp tốc nhắm lại. Khuôn mặt hảo đại a! Đáng sợ! [nga Mạc Mạc đáng yêu thế =)]]

Ngậm chặt môi nghĩ muốn vươn tay đẩy ra vật thể không rõ ràng đang áp trên mặt hắn, lại phát hiện thân thể không như trong suy nghĩ có thể vận động tự nhiên được.

“Cổ Tiểu...” Chữ “Mộc” còn chưa kịp nói ra đã bị người nhân cơ hội tham nhập vào trong miệng trơn ướt ngăn lại. Dòng nước mang theo nóng ẩm chảy vào yết hầu khô ráo.

Không cần thận “ức” một ngụm nuốt xuống. Mạc Nhiên phát hiện mình chẳng những thân thể không có khả năng tự do chuyển động, ngay cả trong đan điền cũng hoàn toàn trống trơn, chân lực khắc khổ tu luyện nhiều năm nhưng lại tan biến đến vô ảnh vô tung (không còn thấy bóng dáng tăm hơi)!

Trong đầu hồi tưởng lại toàn bộ, sau khi hấn cuối cùng nhớ tới tất cả sự tình thì cả người cũng đột nhiên mất đi lực lượng.

Cảm thấy người dưới thân tựa hồ đã không có phản ứng, nghĩ thật kỳ quái, không đành lòng rời khỏi đôi môi mềm mại đến mức cắn cũng chưa đủ kia, ngẩng đầu lên, “Mạc Mạc? Người không thoải mái sao?”

“Bị người một đại khối đầu (to con) như thế áp lên, người cảm thấy ta sẽ thoải mái được sao?” Thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra cảm tình gì.

“Là người tìm cách giúp ta sống lại? Làm như thế nào?”

Cứ như vậy áp lên cũng không đứng dậy, nhìn chòng chọc về mặt đờ đẫn của nam tử thanh tú hồi lâu.

“Mạc Mạc, người thật sự sống lại sao? Ta thế nào có cảm giác người giống như thay đổi vậy, hôn người người cũng không tức giận, ngay tức thì đá ta, cũng không nói muốn giết ta, người... xác định mình không phải là du hồn nào đó chạy sai chỗ chứ?”

“Giúp ta đem tay phải giơ lên.”

“A? A!” Vội vàng tránh ra, nâng tay phải của hấn lên, “Rồi sao?”

“Đem tay người buông ra.”

Nhanh chóng làm theo.

Cổ sức hoạt động ngón tay, xác định trừ bỏ một chút bủn rủn mệt mỏi, bản thân vẫn hoạt động được giống như người bình thường, không chút do dự lập tức hướng đại nam nhân đang ngây ngốc nhìn hấn tát một cái!

“Ba!” Một tiếng, thanh âm hảo thanh thúy a!

Cổ Tiểu Mộc lay động! Nửa ngày mới kịp phản ứng, giơ tay lên sờ sờ gò má bên trái không phải là rất đau mà chỉ có chút nóng, “Không sai nha, thật là Mạc Mạc...”

“Oa a! Mạc Mạc! Người làm gì lại đánh ta?! Đau quá a! Người thật không có lương tâm! Uống phí người ta không để ý mạng nhỏ của mình, vừa giúp người hấp độc vừa giúp người xoa bóp, còn sưởi ấm cùng quần việc ăn uống của người! Người có biết ôm chặt một khối băng ngủ mười ngày là cảm giác gì hay không? Ta thế hai mươi năm sau đánh chết ta cũng không đi đến loại địa phương đại tuyết sơn! Người, người, người lấy oán trả ơn!” Chỉ thẳng mũi Mạc Nhiên, Tiểu Mộc xúc động phần nộ không chịu nổi! [ấn đậu hũ của người ta còn to hòng =))]

“Vừa rồi là ai nói là hôn ta cũng không sinh khí a? Ân?” Lắc lắc cổ tay, ngô, xem ra vừa rồi ra sức không nhỏ, đến bây giờ còn lưu lại một chút.

“Kia không phải ‘hôn người’! Ta đó là uy người uống nước nha! Hừ! Chó cắn Lã Động Tân (không phân biệt tốt xấu) không biết lòng người tốt!” Nam nhân vừa lý lẽ tranh luận, không cam lòng sự thật bị bóp méo.

“Huyết hồn của ta đâu?”

“Ách..., Mạc Mạc, người sẽ không phải muốn chém ta một đao chứ?” Dáng vẻ hung hăng càn quấy lập tức giảm xuống vài phần.

“Người đoán đúng đấy!”

Nhếch môi, ngây ngốc cười, “Hắc hắc, rút trong khe nước tìm không thấy a!”

“Y đang lừa ngươi đấy. Bảo đao huyết hồn để ở dưới gối đầu của ngươi.” Bỗng nhiên, một thanh âm ổn trọng chen vào nói.

“Trọng Sinh lão huynh, xin ngươi không cần vừa ra khỏi miệng liền hại ta có được hay không? Nếu Mạc Mạc thật sự nóng lên cho ta một đao, ta xem ngươi làm sao bồi cha mẹ ta một nhi tử ngoan nha!”

Nhe nhe răng, Tiểu Mộc hướng người mới đến đề xuất ý kiến cùng uy hiếp.

“Ngươi thật sự ngoan sao? Nếu ta nhớ không nhầm, cha mẹ ngươi tựa hồ đối với tiểu tử cổ quái ngươi rất nhưc đầu đi!” Tiếng cười hơi trào phúng.

Theo thanh âm, hai đạo nhân ảnh một trắng một xám một trước một sau tiến vào trong phòng.

“Ha ha, ngươi đã tỉnh? Ta thấy Tiểu Mộc như thế nào lâu vậy còn chưa đi ra, đoán ngươi có lẽ cũng đã tỉnh lại, liền qua đây xem.” Đi trước là một lão giả gầy yếu điềm đậm hướng Mạc Nhiên đang cố gắng nâng dậy nửa người trên nói,

“Tiền bối là...?”

Thấy Mạc Nhiên muốn ngồi dậy liền nhanh chóng vươn tay cẩn thận đỡ lấy hắn, để cho hắn ngồi vững, “A, Mạc Mạc, ta quên giới thiệu với ngươi. Hai vị này là người quen ta đã nhận thức từ lúc còn nhỏ. Lão giả họ Tôn, danh Dự Phác. Vị trẻ tuổi này là đệ tử của hắn, danh gọi Trọng Sinh. Lần này cũng là làm phiền hai người bọn họ...”

“Tôn Dự Phác? Được xưng là Thần Quỷ Thủ Tôn Dự Phác? Thiên hạ nổi tiếng Hồi xuân Đại Quốc Thủ?” Mạc Nhiên luôn luôn lãnh đạm cũng không khỏi động dung, hắn tìm vị thần y này đã một đoạn thời gian, lại không nghĩ rằng người dẫn hắn tìm được vị quốc thủ này lại là tên thư sinh gốc kia!

“Đúng là lão hủ, Thần Quỷ Thủ chỉ là danh hiệu mà người giang hồ nói đùa, cũng không hẳn chân thực. Ha ha, lời khen tặng Hồi Xuân đại quốc thủ kia lão hủ thật không dám nhận, cùng lắm lão hủ cũng chẳng qua chỉ là một lang trung quê mùa mà thôi. Nhưng là đại danh Huyết Hồn, sớm ngưỡng mộ đã lâu.” Vừa chấp tay, Tôn Dự Phác khiêm tốn thi lễ.

“Tại hạ Trọng Sinh, đệ tử Thần Quỷ Thủ, nếu Bách Lý huynh có chuyện gì, cứ việc phân phó.” Thân mặc một trường sam màu xám, nam tử vẻ mặt chính trực thuần hậu đối Mạc Nhiên chân thành nói.

“Hắn sẽ không cần phân phó ngươi! Có chuyện gì thì cũng có ta ở đây là đủ rồi! Không cần ngươi chạy tới chen một chân!” Thừa dịp Mạc Mạc tạm thời còn hành động bất tiện, lấy can đảm vươn cánh tay rắn chắc ôm bên eo hắn tỏ vẻ thân mật, nhân tiện cũng biểu thị công khai quyền sở hữu của mình!

Trọng Sinh cười cười, hiển nhiên không có đem lời nói của Tiểu Mộc đặt trong lòng.

Nhưng trái lại, Mạc Nhiên lại đối hành vi của nam nhân khó chịu, thân thủ âm thầm ở trên cánh tay tên đại ngốc nhéo một cái!

Chẳng mấy chốc, từ lúc Mạc Nhiên tỉnh lại đã ở tại nơi tên là Đoạn Trường trong sơn cốc này qua năm ngày.

Cuối cùng hắn đã có thể giống như bình thường tự do hoạt động, liền bắt đầu tìm cách khôi phục công lực. Chính là, thử qua tất cả các phương pháp hắn biết, khiến hắn *** bì lực tẫn (***) thần mệt mỏi sức lực cũng hết), trong đan điền vẫn như cũ là một mảnh trống rỗng.

Hắn vốn là chỉ chút lo lắng, nhưng rồi mới từ từ cảm thấy tuyệt vọng.

“Cho ngươi, tiên dược trà, đặc biệt điều trị thân hư thể lãnh vả lại còn có thể đề khí cố dương.”

“Đa tạ ngươi, Trọng Sinh.” Tiếp nhận dược trà, khó có được, Huyết Hồn Mạc Nhiên cũng sẽ mở miệng nói ra lời cảm ơn.

“Không cần cảm tạ.” Lộ ra mỉm cười, ở bên cạnh Mạc Nhiên ngồi xuống, “Tại hạ biết ngươi hiện tại thực lo lắng, nhìn sắc mặt ngươi, hình như mấy ngày nay cũng thử qua không ít biện pháp thương thân (tổn hao sức khỏe), như vậy cũng không tốt. Ngươi luyện chính là âm tuyệt công?”

Mạc Nhiên không tự chủ lộ ra vẻ đề phòng.

“Người không cần cảm thấy kỳ quái, lúc Tiểu Mộc đem người ôm đến đây, thân thể người đã cứng ngắc, tình trạng cùng với một bản y thư có đề cập đến tình trạng khi âm tuyệt công tán công âm độc công tâm rất giống, sau đó lại xem mạch cho người hiển nhiên minh bạch.” Thanh âm điềm tĩnh lại ôn hòa chậm rãi giải thích.

Nam tử không có dùng sa mào che dấu đi dung nhan tuần mỹ lặng yên trong chốc lát, “Có thể có cơ hội cứu vãn không?”

“Theo lý thuyết, người hiện giờ hẳn là đã âm độc công tâm sớm ly thể mới đúng.” (ly thể: rời khỏi nhân thể)

“Ý tứ gì?”

“Người còn có thể sống, liền chứng tỏ người cũng có hi vọng hồi phục công lực.”

“Ta tại sao còn có thể sống sót?”

“Sư phụ châm cứu qua huyết, tại hạ ngao được phao thân (nấu thuốc ngâm thân), còn lại người phải hỏi Tiểu Mộc.” Nụ cười thản nhiên theo khóe miệng gợi lên, như là ẩn hàm bí mật gì đó.

“Hỏi y? Y sẽ không nói.”

“Ha ha, y sẽ nói, chỉ cần người chịu hỏi y. Hoặc là nếu y không nói, chẳng qua là bởi vì thời cơ chưa tới.”

Bỏ qua cảm giác hỗn loạn trong tâm đối với nam nhân gọi là Cổ Tiểu Mộc, Mạc Nhiên mở miệng hỏi tiếp: “Công lực của ta có thể có phương pháp khôi phục sao? Vô luận có bao nhiêu khổ sở ta đều có thể chịu được, chỉ cần giúp ta khôi phục lại công lực! Ta còn có việc chưa hoàn thành...”

“Cừu hận sao? Cừu hận cùng yêu đều giống nhau, khắc sâu mà kịch liệt, muốn quên, nhưng đã thâm nhập tận cốt tủy.” Ánh mắt Trọng Sinh bỗng trở nên xa xôi, như là đang hồi tưởng điều gì, lại như là muốn quên đi cái gì, “Người có biết Sơn Hải Kinh?” Đột nhiên, hần lại đổi đi đề tài.

Thật sâu nhìn nam tử thuần hậu trước mặt một cái, gật gật đầu tỏ vẻ biết.

” Trong Sơn Hải Kinh [Trung Sơn Kinh] có viết: Theo ba mươi lăm dặm về phía đông, có nơi gọi là Mẫn Sơn. Trên núi có một loại cây, hình dạng của nó như cây mận gai, hoa màu trắng mà quả màu đỏ thẫm, tên gọi là Kế Bách, thích hợp cho người tránh hàn sinh dương. Căn cứ vào những điều ghi chép trong y thư có nhắc tới âm tuyệt công cùng với phương pháp trị liệu sau khi tán công bị âm độc công tâm, muốn trị âm độc không phải là Kế Bách thì không thể. Người muốn khôi phục công lực, chỉ có được này mà thôi!”

Lộ ra chua xót, “Nếu như chỉ là truyền thuyết...”

“Sư phụ của ta nghiên cứu y đạo nhiều năm, hẳn từng nói qua, có tương sinh tất có tương khắc, âm tuyệt công mặc dù độc tuyệt thiên hạ, nhưng cũng có biện pháp để khắc chế nó, chân công này gọi là Cửu Dương...” Trọng Sinh bỗng nhiên im lặng không có tiếp tục nói.

“Nếu tìm không thấy được được kia, ta phải chăng là cần đi tìm chân công này luyện lại từ đầu?”

“Không, người không có đủ thời gian như thế. Hiện tại âm độc trong cơ thể người chỉ là tạm thời bị khắc chế mà thôi, một khi được hiệu mất đi, bách huyết truyền âm, tất không còn phương pháp nào cứu vớt được. Đáng lẽ người còn có thể tiếp tục kéo dài một thời gian ngắn, nhưng bởi vì lúc trước người phá công lại bị trúng độc của Kim Thiềm Diên, loại độc này thuần âm, đúng lúc trong cơ thể người nổi lên tác dụng thúc đẩy, cho nên... người chỉ còn sáu mươi ngày nữa.” Ngữ khí lộ vẻ so với vừa rồi trầm trọng hơn không ít.

“..., Ta hôm nay sẽ lên đường. Thỉnh người thay ta tạ ơn Thần Quỷ Thủ, chuyển lời lại: nếu như Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên ta có ngày sống lại, tất sẽ đến Đoạn Hồn cốc báo đáp chi ân ngày hôm nay! Trọng Sinh huynh, thứ cho ta ân huệ không lời nào cảm tạ hết được! Cáo từ.”

“Người không gọi Tiểu Mộc cùng đi sao?” Trọng Sinh đồng thời cùng Mạc Nhiên đứng lên.

“... Không cần, Y theo ta... chỉ có thể đoán mệnh mà thôi!”

trời...lạnh quá a!!!!

mai 2 bố con nhà Kim hồ ly đến rồi >.

19. Chương 19

Cổ Tiểu Mộc tay trái một bọc nhỏ, tay phải một bọc lớn, trên lưng còn đeo một cái bọc còn lớn hơn nữa! Ngoài ra trên đầu vai còn treo thêm hai vòng dây, nhìn kỹ mới biết đó là cương ngựa.

Tiểu Mộc hiện tại thực phi thường tức giận!

“Người vì sao lại muốn một mình lên đi?! Nếu không phải ta phát hiện sớm...”

“Dem bọc kia cùng ngựa, đưa ta.”

“Không đưa! Trừ phi người đáp ứng hành lý để ta giữ, ngựa để cho ta dắt!” [nga ảnh thích làm cu li thì cứ để ảnh làm đi a =)]

“... Ta không có biện pháp bồi cha mẹ người một nhi tử ngoan.”

Tiểu Mộc nở nụ cười, “Nguyên lai người là đang lo lắng cho ta, hắc hắc, người yên tâm, ta có biện pháp để người khác nhận thức không ra chúng ta.”

“Người là nói dịch dung? Ta không cần.” Mạc Nhiên căn bản không nghĩ cần phải làm như vậy.

“Ta không nói để người dịch dung a.”

Mạc Nhiên vẫn như cũ hắc y hắc mã, nhưng sa mào vốn dĩ che lại khuôn mặt đã không còn nữa, mái tóc thật dài tùy ý tại đỉnh đầu buộc lên một chút, còn lại thì để nó tùy tiện theo gió tung bay. Bởi vì thời tiết đang chuyển lạnh, trên người vừa tăng thêm một kiện áo choàng da cáo hỏa hồng. Ngựa cường tráng tráng lệ, càng phụ trợ tôn lên khuôn mặt với ngũ quan rõ ràng, dung nhan tuấn tú *** xảo, đẹp đến không gì sánh được!

Tuy rằng chán ghét việc đi tới chỗ nào thì người qua đường cũng đều nhìn chăm chú khiến hắc hắc không thoải mái, nhưng cứ như thế này, ngược lại thật không có người nào có thể nhận ra hắc hắc chính là ma đầu Huyết Hồn đem giang hồ nháo đến ồn ào huyền ảo. Vả lại cũng không cần che dấu đi chân diện mục mà phụ mẫu hắc hắc ban tặng. Cho nên, hắc hắc cũng còn có thể chịu được một chút không vui khi bị người nhìn chòng chọc.

Mà người nào đó đề xuất ra chủ ý ngược lại lại trở nên không thể nhẫn nhịn được loại thay đổi này.

“Mạc Mạc, chúng ta có nên ngồi xe ngựa không?” Đổi đi một thân trang phục thư sinh nghèo, Cổ Tiểu Mộc liền biến thành một đại trượng phu chính trực có tiền có thế, đề nghị.

“Cũng sắp tiến vào Mẫn Sơn rồi, ngồi xe ngựa làm cái gì! Kêu người chuẩn bị đồ vật này nọ đều đã chuẩn bị tốt chưa?” Về mặt lạnh nhạt, Bách Lý Mạc Nhiên không có hảo khí quát.

“Đều chuẩn bị hảo. Mạc Mạc, người đang sinh khí cái gì vậy?” Thúc ngựa cùng hắc hắc song song đi.

“Không có.” Vẫn là nhịn không được, “Ta hỏi người, người cùng người khác nói bậy cái gì đó?!”

“Ta cùng người khác nói bậy cái gì?” Tiểu Mộc không hiểu ra sao.

“Lúc người khác hỏi hai chúng ta quan hệ gì, người nói bậy cái gì?” Mạc Nhiên cả giận nói.

“Không nói cái gì a, ta đều nói người là Đại ca của ta.”

Hừ! Người cho ta không có nghe người cùng mấy tên thiếu gia bại gia kia cùng một chỗ nói cái gì sao! Ai cùng người là..., Hồn dân! Tử nhân! Nghĩ tới nam nhân cùng người khác là như thế nào hình dung quan hệ giữa mình và y, Mạc Nhiên liền tức giận đến muốn lấy roi ngựa cạy hắc hắc thử một chút!

“Mạc Mạc, thái dương sắp xuống núi rồi, người xem chúng ta tối nay là ở trong tiểu trấn dưới chân núi nghỉ lại một đêm, hay là trực tiếp lên núi?” Ánh tịch dương sáng chói khê chiếu lên một bên khuôn mặt *** xảo của Mạc Mạc, ánh lên mao phát (lông tóc) mềm mại bên tai hắc hắc, quang minh chói lọi khiến vành tai mềm mại nhỏ của hắc hắc cũng trở nên phần hồng trong suốt, thoạt nhìn thật sự dễ chọc người thương yêu! Đại nam nhân Tiểu Mộc không khỏi nhìn đến ngây ngốc.

“Lên núi. Đồ vật này nọ đưa ta, người lưu lại dưới chân núi cho ta.” Thời gian đã không còn nhiều, vì phải đi tìm [Mẫn Sơn] trên Sơn Hải Kinh này, bọn hắc không biết đã tìm bao nhiêu tư liệu lịch sử, hỏi dân địa phương, tìm gần nửa tháng cuối cùng mới biết được sơn mạch trong Sơn Hải Kinh.

Nếu như lời nói của đệ tử Trọng Sinh Thần Quỷ Thủ không sai, thông thường ở bên cạnh linh dược tiên quả sẽ có linh thú bảo hộ. Dược này thuộc tính hỏa, chắc hẳn thú thú cũng không tầm thường, e là cực kì khó đối phó! Nếu mang tên đại ngốc cùng nhau lên núi, y nếu có chuyện gì...

Quay đầu nhìn nam nhân đang ôm trong lòng các loại dược hái trên sơn cùng các vật cần thiết, như là không hề nghe thấy lời hắc nói, Mạc Nhiên trong lòng chợt có tư vị nói không nên lời.

Nhận thức tử tiểu tử không biết là ngốc thật hay giả ngốc này cũng đã gần hơn nửa năm, nguyên bản là xa lạ đề phòng đến bây giờ lại đối với y hoàn toàn tin tưởng, trong lúc đó cũng trải qua vài lần sinh tử. Tuy rằng tiểu tử này cũng mang đến cho mình không ít phiền toái, nhưng hai lần đều là y cứu tính mệnh mình. Mấy ngày này, cũng bởi vì có y ở bên cạnh, mới có thể lại thử qua cái gì là tư vị vui vẻ. Cùng y cùng một chỗ, thật sự rất khoái nhạc không phải sao?

Ta lại là một người bốc đồng như vậy, làm việc cũng toàn bộ dựa vào hỉ nộ của mình, thích sinh khí, tính tình lãnh đạm, xuất thủ so với động khẩu (mở miệng) còn nhanh hơn, mà tay lại đầy huyết ***. Ta như thế, y vì sao không sợ không tránh ngược lại còn có thể cùng ta đối diện với một khuôn mặt tươi cười? Y vì sao lại đối với ta dụng tâm như vậy...?

Lúc ta tán công, toàn thân lạnh như khối băng, y lại là lấy tâm tình gì mà đem ta kéo vào trong lòng đây? Ôm chặt khối băng ngủ, tư vị này dù là ai đều không thể chịu đựng được đi...

Tất cả chuyện này, y tại sao đều có thể nhẫn nại? Chẳng lẽ y đối với ta... là chân thật?

Nếu y đối với ta là thật, ta đối với y là gì đây?

“Này! Ta chết đi người sẽ khóc sao?”

“Mạc Mạc!” Nam nhân tức giận đưa tay bắt lấy cánh tay hắc, nhìn thật sâu trong mắt hắc, kiên định nói: “Ta sẽ không để người chết!”

Mạc Nhiên xuống ngựa đi vào sơn cốc, cước bộ ổn định mà hữu lực, bởi vì hắc biết phía sau có người đi cùng hắc, người ấy nói: Y sẽ không để hắc chết!

Cũng sắp đi vào trong Sơn Triều Dương có Kế Bách trong truyền thuyết, Mạc Nhiên bỗng nhiên quay đầu, đối người phía sau thân nhiên cười, hỏi: “Ừ, đầu đất, trong mười ngày ta ngủ kia, người tổng cộng hôn ta mấy lần?”

Nam nhân bị nói là đầu đất liền đứng lặng! Y rốt cuộc không nghĩ tới đại khối băng Mạc Mạc lãnh lãnh băng băng kia thế nhưng lại đối với y cười đến yêu mị như thế! Càng không nghĩ tới hắc thế nhưng sẽ ngay tại lúc này hỏi ra loại vấn đề này! Bách Lý Mạc Nhiên quả nhiên không phải bình thường!... Ân, không hổ là người Cổ Tiểu Mộc ta thích!

Đi tới đá y một cước, “Ừ! Tử nhân! Ta đang hỏi người đó! Phát ngốc cái gì!”

“Ách, ta... quên đếm. Lần sau ta sẽ nhớ rõ đếm kỹ. Muốn hay không từ giờ trở đi?” Nam nhân lộ ra tiểu dung nghịch ngợm.

Trùng liếc y một cái, quay đầu lại tiếp tục hướng phía trong đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Chờ ta khôi phục công lực, người hôn ta mấy lần, ta sẽ dùng huyết hồn ở trên người người lấy từng ấy động!”

“Oa! Mạc Mạc, tiểu sinh ta rất sợ đó nha! Ha ha ha!”

Sau khi ở trong núi vòng vo hai ngày,

“Đây là cây Kế Bách?” Hai người ngồi xổm trên vùng đất xích hồng (đỏ thẫm), bốn phía một mảnh trống trải trừ bỏ thứ này cũng không có chút bóng dáng thảo mộc nào, nhìn chăm chăm thực vật duy nhất giống như là thụ mộc ở giữa mảnh đất sỏi lẫn nhau. [ta thực k rõ cây kế bách là cây gì...]

“Chiều theo hình dạng, hắc là đúng.” Mạc Nhiên mặt nhăn nhu hồi đáp.

“Nhưng mà, theo như cảm nương (như kiểu túi gấm ý) Trọng Sinh đưa chúng ta, không giống a! Trừ bỏ mặt đất xích hồng với không có thực vật gì khác là có điểm phù hợp, cái khác cũng không đúng! Mặt đất tiếp xúc không nóng cháy, cũng không thấy hộ thụ thần thú, hơn nữa quan trọng nhất là trên cây này không có quả xích hồng a! Mạc Mạc, chúng ta có thể tìm nhầm chỗ hay không?”

“Người biết rõ căn bản chính là chỗ này! Đem cảm nương Trọng Sinh cho ta xem!” Mạc Nhiên vươn tay đoạt lấy bức thư trong tay Tiểu Mộc.

“Mạc Mạc...” Nhẹ buông tay, để Mạc Nhiên lấy đi.

“Cây Kế Bạch ba mươi năm sinh trưởng một tấc (10 phân), trên mười tấc cây mới ra quả. Quả vừa ra sẽ lập tức rơi xuống làm thức ăn cho Xích Kiến Thú, sáu mươi năm một lần mới kết quả. Thời điểm ra quả, xích thổ bốn phía không thể tồn tại người, bất kỳ vật gì đứng ở trên tất sẽ bốc cháy. Quả lạc thụ khô (quả rơi cây khô) xích thổ trở nên nguội đi, Xích Kiến Thú sẽ nhập động ngủ đông, dù người hay thú cũng không được kinh động. Ba mươi năm sau thụ vinh sinh diệp (cây tươi tốt mọc lá), Xích Kiến Thú xuất động trông coi thụ, xích thổ lại nóng ẩm.” Mạc Nhiên đọc xong tín tiên của Trọng Sinh chuẩn bị, một lần nữa nhìn về tiểu thụ trước mặt. Sắc mặt trắng bệch!

“Mạc Mạc..., người,” Tiểu Mộc vươn tay cầm lấy tay trái lạnh lẽo của hắn, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt.

“Xích thổ không thấy nóng ẩm, Xích Kiến Thú không thấy bóng dáng, thụ mộc (cây cối) xám trắng như là khô héo,... Chúng ta đã đến muộn sao? Hay là đến sớm? a!” Biểu tình giống như khóc lại như cười.

Gạt đi tay của nam nhân, đứng lên, từng bước một hướng ngoài cốc mà đi.

“Mạc Mạc, người đi đây vậy?” Tiểu Mộc vội vàng theo sát phía sau đuổi theo ra ngoài cốc.

“Đi làm việc cuối cùng có thể làm.” Thanh âm như mất hết hi vọng.

Bọn hắn trở lại sơn động dùng để tạm cư trú, Mạc Nhiên ngăn người nhìn bóng dáng nam nhân đang nhóm lửa, từ trong lòng lấy ra huyết hồn bảo đao.

“Tiểu Mộc, người lại đây.”

“A, tới đây. Chuyện gì?” Châm lên đồng lửa, đi tới bên cạnh Mạc Nhiên không nhìn ra biểu tình, ngồi xuống hỏi.

Vuốt ve binh khí trong tay đã theo mình suốt mười ba năm, Mạc Nhiên đem đao đưa cho Tiểu Mộc, “Này... cho người. Người mặc dù không biết võ công cũng không cần phải dùng nó, bất quá, đao này sinh có linh tính gặp địch sẽ tự động phát ra âm thanh cảnh báo. Người mang theo trên người cũng có thể phòng thân.”

“Ta không cần, Mạc Mạc, nhất định còn có biện pháp khác...”

“Đừng cự tuyệt ta, Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên ta khó có thể tặng người khác đồ vật này nọ. Tiểu Mộc, đem bả vai ta mượn trong chốc lát, hãy nghe ta nói cố sự cho người nghe.” Chậm rãi nhắc đầu dựa lên bả vai chắc khỏe của nam nhân bên cạnh, Mạc Nhiên nhắm lại hai mắt.

“Ta... không muốn nghe bây giờ.” Thân thủ đem người ôm vào trong lòng, để cho hắn nằm thật thoải mái. Mạc Mạc, người có phải rất mệt mỏi hay không?

“Nghe ta nói được không? Ta không muốn cố sự này cứ như vậy hộ tống ta cùng nhau tiêu thất... ta, không cam lòng!” Cả người mệt mỏi không có cự tuyệt ôm ấp của nam nhân.

“Hai mươi năm trước, trên giang hồ có một cặp phu phụ (vợ chồng) thập phần tương ái, bọn họ trời sinh tính sái lạc tự tại, hành sự đều dựa vào hỉ nộ, đối với mọi chuyện đều không xem vào mắt, luôn tùy ý nhúng tay vào việc người khác không cần hỏi thân thể gia môn của đối phương. Sau khi bọn họ trừng trị hết mấy bại hoại tự xưng là danh môn chính đạo, đột nhiên bị người trong giang hồ gọi là tà ma, nam là tà tâm, nữ là ma thủ, phu phụ hợp xưng tà ma. Mặc dù bị người gọi là tà ma ngoại đạo, nhưng tính cách phóng khoáng của bọn họ cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng, hưởng chỉ lúc này bọn họ còn có một tiểu bảo bảo mong ngóng đã lâu.

Bọn họ thực yêu tiểu bảo bảo này, quả thật chính là đem nó nâng ở trong lòng bàn tay mà nuôi dưỡng. Vì để cho hài tử không phải chịu nhiều khổ sở, tương lai cũng có thể có một thân siêu tuyệt công lực, bọn họ thậm chí không tiếc tổn hao nội lực của mình giúp hài tử đã thông thất kinh bát mạch. Bọn họ thực thích cùng hài tử cùng nhau chơi đùa, phụ thân luôn đem nhi tử gánh trên đầu vai để nó có thể được nhìn xa hơn, nương luôn dịch không lại được nhi tử làm nũng nên vô luận đòi hỏi khó như thế nào cũng đều đáp ứng. Bọn họ một nhà ba người cùng một chỗ cuộc sống thật sự hạnh phúc, thật sự hạnh phúc...

Một ngày kia, đôi phu phụ trong lúc vô tình tìm được con đường cùng phương pháp tiến vào một bảo tàng. Sau đó, tai họa cũng theo đó mà đến. Không biết vì sao, tin tức bọn họ có được bảo tàng chỉ đồ lộ ra ngoài, một đám người vô sỉ che mặt giấu mình đến trộm đồ đột nhiên tìm tới bọn họ. Người cầm đầu bởi vì tự biết không địch lại được công lực nếu hai người liên thủ, liền âm thầm tìm đến một đám cao thủ khác ý đồ bao vây tấn công ép bọn họ đoạt lấy tàng bảo đồ.

Phu Phụ hai người vì không muốn nhi tử bị thương tổn, nghĩ cách dẫn đám tặc tử rời đi. Hài tử tránh được đại họa lần này, nhưng là phụ mẫu nó thâm ái không còn trở về nữa.

Đứa bé đó ở trong cừu hận mà trưởng thành, bởi vì hận giúp nó không quản hết thấy đại giới, đi tìm luyện âm tuyệt công có thể nhanh chóng tăng tiến công lực và tìm lại bảo đồ kia. Tuy biết hẳn muốn trả giá đại giới là cái gì..., nhưng hẳn vẫn thất bại. Thù chưa báo công lực đã tán tẫn, mạng cũng đến cuối cùng!”

“Mạc Mạc, nhất định còn có hi vọng, nhất định sẽ có!” Nam nhân duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt của người trong lòng, ôn nhu nói.

“Người cũng biết, hài tử kia trong lòng trừ bỏ phụ mẫu ra, hiện tại lại còn có thêm một cái vương bận? Cổ Tiểu Mộc, người vì sao lại đối với ta... tốt như vậy? Vì sao?” Ngắc đờ ngắc nhìn gương mặt anh vĩ kia. Hỏa quang đem khuôn mặt xinh đẹp của hắn ánh đến đỏ bừng, hai mắt trong suốt như hai đầm thu thủy, khiến người như bị rơi vào bên trong...

“Ta... vốn dĩ đã nói qua cho người, người đã quên? Ta nói, ta thích người, không phải thích giống như huynh đệ, bằng hữu, mà là... Ta mỗi lần giúp người lau thân thể ôm chặt người ngủ, uy người uống nước thì đều nhần rất cực khổ. Ta sợ, người sẽ cho rằng ta là người không bình thường...” Nam nhân trả lời thành thật.

Si ngốc nhìn hai đầm thu thủy kia, mở miệng thì trào, “Mạc Mạc, người hảo đẹp..., hảo hảo đẹp! Ta thật muốn hôn người, thật muốn...”

Chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi bị nước mắt thấm ướt hơi rung lên, “Người cũng biết, ta chưa từng cùng người hôn môi qua..., ta không biết nam nhân thích nam nhân là không bình thường hay không, ta chỉ biết là... Ta không còn bao nhiêu thời gian, mà ta, không ghét người hôn môi, kia thật ấm áp... thực thoải mái...”

Nam nhân không còn tận lực kiềm nén chính mình, cúi đầu đem môi nhẹ nhàng hôn xuống, càng ngày càng sâu hơn...

há há.... chuẩn bị ăn xôi thịt đi thôi =)))

20. Chương 20

Hai thân thể xích lõa dây dưa cùng một chỗ, trao nhau những nụ hôn kích thích đối phương. Động tác hai người đều khá vụng về, nhưng trong đó lại mang theo cuồng nhiệt cùng ham muốn!

Mới quen với tư vị tình ái này, hai người căn bản đã quên đi hết thế ngoại, quên đi cái gì là huyền nhai lạc mã (kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm=> khi đến bên bờ của sự nguy hiểm thì biết tỉnh ngộ), một mực chìm vào vực sâu ***. Không hề do dự cướp đoạt toàn bộ của đối phương!

Trên thân nam nhân cao lớn chắc nịch các bắp thịt tùy theo động tác mà co rút cùng giãn nở, ngày thường ở dưới lớp y phục không thể nhìn ra, bây giờ toàn bộ đều lộ ra. Cơ thể căng chặt, cơ lý (cơ thịt) trơn nhẵn, đáng người nhìn không ra một chút thịt thừa giống như là từ lúc sinh ra đã vô tận sức mạnh cùng *** lực.

Nam tử thon dài bị đại nam nhân so với hắn cao hơn phân nửa cái đầu áp dưới thân, tựa hồ rất không hài lòng chính mình trong hoàn cảnh này, một lòng muốn chuyển động thân thể vì tôn nghiêm cường giả (người mạnh) trước đây. Chính là, còn không có đợi hắn thở một chút, đại thối (đùi) bên phải đã bị ôm lên.

Nam nhân ngày thường nói chuyện cợt nhả hiện tại từ đầu đến cuối biến thành đoạt lấy người! Không biết có phải hay không là lần đầu tiên quan hệ, động tác của y có vẻ có điểm thô bạo cùng kịch liệt, thường xuyên không bận tâm cảm thụ của người dưới thân, hạ thủ cũng không biết nặng nhẹ.

Một bên thay phiên cắn cắn hai tiểu đậu đậu khiến y mê say vạn phần kia, một bên đưa tay tham tiến khổ gian (giữa hai chân) của người đang bị thân thể y ép chặt dưới thân, cố gắng tách ra đại thối của hắn để thân thể của mình chen vào.

“Cổ Tiểu Mộc!” Vươn tay xả đi tóc của nam nhân, muốn khiến nam nhân vừa rồi liên tục cắn nhũ đầu của hắn không tha, ly khai bộ ngực của mình.

“Mạc... Mạc...” Nam nhân thở gấp gọi tên ái nhân, môi lưỡi vẫn như cũ trêu chọc viên thịt nhỏ ở trong miệng y đối tới đối lui, một hồi thì cứng một hồi thì mềm..., không đành lòng rời đi.

“Đau! Người muốn liếm đến lúc nào?! Đứng lên! Đến lượt ta cắn người!” Ngay tại lúc này Mạc Nhiên cũng không nguyện chịu thua cường ngạnh ra lệnh.

“Không cần! Mạc Mạc, người không nên lộn xộn! Ta đã nhẫn nại thực vất vả thực vất vả rồi!” Nam nhân trước lớn tiếng, sau nhỏ giọng oán trách nói.

“Người có biết làm hay không? Người xác định chính mình làm không có sai chứ? Vẫn là đến lượt ta!” Mạc Nhiên đưa tay ra sức kéo kéo lỗ tai nam nhân.

“Người thì có kinh nghiệm sao? Đau đau đau! Được rồi, ta liền đổi địa phương, nhưng mà nhũ hoa của người thực sự đáng yêu nha!” Nam nhân dời đi trận địa, cuối cùng vẫn không chịu được mà dùng răng nanh kéo một chút.

“Cổ Tiểu Mộc!! Ta muốn giết người!” Bị lời nói của nam nhân trực tiếp chọc giận, Mạc Nhiên đáng thương thiếu chút nữa không biết xấu hổ mà bất tỉnh!

“Hảo, để hai người chúng ta cùng chết đi! Bất quá trước hết, ta thế nào cũng phải ôm người một lần!” Tiểu Mộc gật đầu đồng ý, nâng người lên chuẩn bị công kích nửa người dưới của Mạc Mạc.

“Oa a!” Mạc Nhiên bỗng phát ra một tiếng hét thảm.

“Mạc Mạc, người xảy ra chuyện gì?” Nam nhân nhanh chóng hỏi, sợ thân thể hắn có cái gì biến hóa.

“Này, này, đây là cái gì?!” Không có lẽ mạo mà chỉ thẳng khổ gian của Tiểu Mộc, run rẩy hỏi.

“Đây là cái gì?” Tiểu Mộc vẻ mặt cũng không hiểu ra sao cả, chỉ chỉ của mình, kỳ quái hỏi lại, “Người không biết sao? Người cũng có a. Hay là người không có? Cho ta xem xem, ta rõ ràng nhớ là người có...” [hai cái đũa này...]

“Người làm cái gì?! Tử nhân! Không cho phép nhìn! Đem tay trở về! Người này đầu trư long bà!”

“Trư long bà? Mạc Mạc, người rốt cuộc muốn hỏi ta cái gì?” Nam nhân bị mắng đến đỏ khốc đỏ cười.

“Ta đang hỏi người kia là thứ gì?! Đáng chết! Người có phải là nam nhân hay không?!” Mạc Nhiên nhăn nhó không thể tin được nhìn y.

“Ta đương nhiên là nam nhân a! Đây là... XX của ta. Mạc Mạc, người sao lại không rõ chứ?” [XX => cái mà ai cũng biết là cái gì => Dịch tỷ chính xác là ghi như thế đấy =)]

“Người đó cũng là XX?! Nào có kích thước khoa trương như vậy! Người còn nói người là nam nhân, ta xem người căn bản chính là con ngựa! Không đúng, ngựa cũng không có giống người như vậy... như vậy...!”

Gãi gãi đầu, đại nam nhân ngượng ngùng cười, “Hắc hắc, không có biện pháp, ta đây thân hình trai tráng như vậy a. Phía dưới ta lớn như vậy mới phối xứng với vóc dáng của ta nha, đúng hay không? Hắc hắc...”

“Đúng cái đầu người! Ta không làm với người nữa! Ta mới không cần sắp chết lại còn bị thống khổ như vậy! Buông ra! Ta muốn mặc lại y phục!” Mạc Nhiên đá đá chân y.

“Mạc Mạc không nên vậy! Ta thề ta sẽ rất nhẹ rất nhẹ nhàng, thật cẩn thận, thật sự!” Ôm chặt lấy đùi phải da thịt rắn chắc đang loạn đập, không để hắn khép lại cũng không cho hắn đứng dậy.

“Hảo! Trừ phi ngươi nhượng ta ở phía trên!”

“Ngươi có biết làm thế nào không?”

“Đương nhiên biết! Không ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy. Không phải là sờ sờ liếm liếm hôn hôn cái kia một chút sao? Ta cũng biết! Ta mới sẽ không giống ngươi đem người cắn đến đau! Cũng sẽ không giống ngươi lớn như vậy! Đều có thể giết người! Để ta đứng lên!” Mạc Nhiên trực tiếp nói ra.

“Mạc Mạc, chúng ta thương lượng được không?”

Kết quả thương lượng như thế nào? Chỉ cần nghe tiếng kêu thảm thiết từ trong động truyền ra là biết!

“Mạc Mạc, đau a! Ngươi điểm nhẹ!”

“... Rốt cuộc... Ai... Mới, Đau?!” Ta thề, ta nhất định phải giết ngươi! Ngươi này XXXXXXX!

“Mạc Mạc, làm sao giờ? Mặc kệ! Vào không được cũng ra không được! Mạc Mạc, ta cũng không thể hơi dùng sức một chút sao?” Bị tiểu huyết chật hẹp thít chặt, Tiểu Mộc liên tiếp cầu xin Mạc Nhiên, nếu tiếp tục như vậy, y đại khái cũng sẽ nhẫn đến nổ tung máu! Chính là bất chấp tất cả liền trực đảo Hoàng Long đi! (trực đảo: trực tiếp quấy rối hoàng long: phủ Hoàng Long -> đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc -> Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch)

“Ngươi... Dám!” Càng đau thì nội cơ lại càng buộc chặt, Mạc Nhiên đau đến đã muốn nói không ra lời! Hẳn hiện tại muốn có bao nhiêu hối hận liền có bấy nhiêu! Thực sự không nên suy nghĩ cái gì mà dù sao cũng sắp chết coi như cùng y làm một lần cũng không còn ý nghĩ gì nữa! Càng không nên bị y cầu đến choáng váng đầu, rối loạn mà đáp ứng ở phía dưới! Ngươi là tử nhân! Chờ ta ngày mai có thể động, nhất định kéo ngươi cùng đi gặp Diêm Vương!

“Ta... không dám, ta thế nào không dám! Mạc Mạc! Ta chịu không nổi! Ngày mai tùy tiện ngươi chém mấy đao đều được! Tóm lại đêm nay ngươi liền..., thực xin lỗi ngươi!” Cắn răng một cái, giữ trụ hai chân Mạc Nhiên để hắn mở rộng hơn! Nhắm mắt lại, nhất cổ tác khí () hướng phía trong đâm tới!

() một tiếng trống làm *** thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn -> Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

“Cổ... Tiểu... Mộc!! A Ô!” Trước khi bất tỉnh cắn một ngụm lên vai y, sau đó sẽ không buông miệng ra nữa!

“Mạc Mạc, tỉnh tỉnh! Ta sắp bị ngươi hút cạn rồi! Ngươi nhanh thử vận công xem! Ta cảm thấy được khí giữa chúng ta giống như đang giao hội...” Nam nhân quá mức sảng khoái bắt đầu cảm thấy không đúng, nhanh chóng lay tỉnh Mạc Nhiên, để hắn thử vận khí.

“Ô... Không... muốn..., tử nhân! Ta... chỉ muốn... mau chóng... giết ngươi!” Mạc Nhiên người còn chưa tỉnh lại, đã muốn khóc âm ỉ, thật chưa từng thấy. Vừa rồi một phen gây sức ép kia đem hắn biến thành chết đi sống lại, quả thực so với khi hắn luyện âm tuyệt công còn thống khổ hơn vạn phần!

“Mạc Mạc, ta không động! Ngươi tỉnh, mau thử vận công xem, ngươi xem đan điền của ngươi, nóng quá!” Không biết nên làm thế nào, cũng không dám rút ra, thân thể nam nhân nhẹ nhàng lay động, đáng thương nhìn Huyết Hồn đại nhân.

“Ngô... Ân?” Cũng cảm nhận được trong thân thể mình dị biến, Mạc Nhiên dần tỉnh táo lại. Sờ sờ đan điền, quả nhiên rất nóng!

Mang theo bán tín bán nghi thử đề khởi vận hành chân khí toàn thân.

Thời gian qua sau một chung trà, “Mạc Mạc, ta... lạnh quá...” Ôm chặt lấy cơ thể dưới thân, tuy là lạnh đến phát run nhưng vẫn như cũ không có rút ra.

Trái lại, thân thể Mạc Nhiên càng ngày càng nóng! Điều này càng khiến Tiểu Mộc không muốn buông tay, giống như được ôm đại hỏa lò, thoải mái đến híp mắt lại.

“Tiểu Mộc, ngươi lại đây!” Nằm ở trên “giường”, Bách Lý Mạc Nhiên tay cầm huyết hồn gọi.

“Không muốn, ta đi qua... Người sẽ chém ta!” Tựa vào cửa động, nam nhân chết sống không dám đi vào.

“Sẽ không, buổi sáng ta đã đánh người hai mươi quyền, khí cũng đã tiêu đến không ít. Người lại đây để cho ta tiếp tục cắn người một ngụm, chuyện hỗn trưởng tối hôm qua người làm ta sẽ xóa bỏ cho người!”

“Thật sự? Người chỉ cắn ta một ngụm?”

“Ân. Thuận tiện hỏi người một chút việc.”

Thật cẩn thận đi tới. Ai, Huyết Hồn lão đại khôi phục công lực chính là không thể trêu vào a! Một bên nhìn sắc mặt của Huyết Hồn đại nhân, một bên đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Huyết Hồn chìa ra vỏ đao, đẩy ra vạt áo của nam nhân, đầu tiến tới gần, một hơi cắn xuống!

“Oa a!”

“Người thành thật khai ra cho ta, người rốt cuộc có võ công hay không? Người luyện nội công kêu là gì? Có phải là Cửu Dương?!” Trong lúc nhả ra cố ý hung hăng day một chút, coi như là trả thù nho nhỏ phôi gia khóa tối qua liều mạng khi dễ mình!

“Ô ô, đau quá! Người xem, dấu răng đều in lên!”

“Trên người ta còn không phải chỗ nào cũng đều là dấu răng của người! Đừng có dời chú ý của ta, thành thật trả lời vấn đề ta hỏi! Nếu không... Hừm hừ!”

“Ta nói thật, người sẽ không lấy huyết hồn đâm ta chứ?”

“Sẽ không!”

“Hảo, ta nói...”

Chẳng mấy chốc, Mạc Nhiên cùng Tiểu Mộc đã ở tại Mẫn Sơn hai tháng. Trong hai tháng, Mạc Nhiên chẳng những hoàn toàn hóa đi âm độc trong cơ thể lại lần nữa khôi phục công lực, hơn nữa bởi vì nguyên nhân âm dương giao hội, công lực của hắn so với trước kia cao hơn không ít. Hắn hiện tại nếu tiến nhập giang hồ, có thể trở thành địch thủ của hắn đại khái sẽ không vượt qua mười người!

Hai tháng sau, Mạc Nhiên đã gấp rút muốn rời núi tiếp tục điều tra nghe ngóng tin tức cừu gia.

hai đứa này như dở hơi. nhiều khi thấy Mạc Mạc ngây thơ đến tội cơ =))))))))

đang ốm, ho, tịt mũi, người cứ đơ đơ. mệt thật

21. Chương 21

“Mạc Mạc, chúng ta đích thị là đang đi về hướng Nam sao? Thế nào càng đi càng lạnh vậy?” Nam nhân thân mặc áo lông, trên cổ còn choàng thêm một cái đuôi hồ ly, hai tay không dắt ngựa mà khẹp chặt trong tay áo ngồi trên ngựa than vãn.

Lườm y một cái, đáng tiếc ánh mắt xem thường dưới sa mào không thể truyền được tới.

“Đường là người dẫn, người nói này có phải phương Nam hay không! Người lại thật sự lạnh thành như vậy sao?”

“Đúng nha, buổi tối càng lạnh hơn. Ai, giường ấm lại không chịu, đại mùa đông này, một người ngủ thế nào cũng thấy lạnh a!” Than thở lớn tiếng như vậy giống như chỉ sợ người khác nghe không được.

“Người nói ai là giường ấm?” Thanh âm lạnh như băng theo từng cơn gió buốt bắn về phía nam nhân đang được bọc như một cái bao vải.

“Đương nhiên là tiểu sinh ta kẻ hèn mọn này! Mạc Mạc nha, người buổi tối thật sự không cần ta giúp người ấm giường sao? Cho dù là làm ấm chân cũng được.” Đại nam nhân sắp lại gần bày ra mặt tiểu, vẻ mặt mong mỗi cùng khát vọng.

“Người để cho ta dùng huyết hồn đem lời kia của người sửa chữa một chút, ta sẽ đồng ý.” Sờ tay vào ngực.

“Nha! Mạc Mạc, người xem có khách ***! Thật không nghĩ tới một lương thôn tiểu trấn vậy mà cũng có khách ***! Ta đi trước xem có còn phòng hảo hạng không. Giá!” Nam nhân hét mã một tiếng, nhanh như chớp chạy trốn.

Mạc Nhiên nhìn bóng lưng của y, sau một lúc lâu, khi khi một tiếng bật cười, lập tức biến thành ngửa mặt lên trời cười to. Tên ngốc này!

Lúc Bách Lý Mạc Nhiên đi vào khách ***, liếc mắt một cái liền thấy một tên đại ngốc đang cùng chủ quán tranh luận cái gì đó, trong ngực của y còn ôm chặt một... tiểu quỷ?

Gia khóa này, lại đi bệnh vực kẻ yếu sao? Dọc đường đi liền không nhìn thấy y rảnh rang quá! Huyết Hồn ta sao lại tìm một người thích quản nhân sự, lòng tràn hiệp nghĩa mang theo bên người chứ? Gặp quỷ!

“Mạc Mạc, người đã đến rồi! Người qua giúp ta phân xử đi. Chủ quán này hảo không có lương tâm, thế nhưng đại mùa đông đem một hài tử sinh bệnh đuổi đi! Người nói hắn có bao nhiêu thiếu đạo đức!”

“Đại gia, ngài nói cũng không thể nói như thế. Chúng ta nếu thật sự thiếu đạo đức, cũng sẽ không để đứa nhỏ này không có tiền còn ở trong *** đến mười ngày. Mà nó bệnh này càng kéo dài càng nghiêm trọng cũng không thấy tốt lên, chúng tay đây là khách *** chú trọng chính là cát lợi, cũng không thể để cho nó chết ở trong *** đi? Chúng ta cũng là không có cách nào khác! Đại gia ngài thấy nó đáng thương thì chữa khỏi bệnh cho nó rồi giao tiền phòng ra a!” Chưởng quầy há miệng nói, nói đến sau đã đem trách nhiệm đổ lên trên người Cổ Tiểu Mộc.

“Hai gian phòng hảo hạng, nâng thùng nước nóng vào cho ta.” Ở trên quầy bỏ lại một khối bạc vụn, phân phó chủ quán.

“Vâng, khách quan ngài bên này thỉnh.” Chưởng quầy vừa thấy bạc, lập tức cúi đầu khom lưng hướng Mạc Nhiên bày ra khuôn mặt tươi cười.

“Mạc Mạc, tại sao hai gian? Một gian là được rồi nha?” Tiểu Mộc ôm chặt tiểu hài tử, đi theo phía sau khó hiểu hỏi.

Không để ý đến y, xoay người đi vào một gian phòng hảo hạng chủ quán mở ra, vừa mới tiến vào đã trở tay muốn đóng cửa.

“Mạc Mạc! Người sao lại không để ý tới ta?!” Nhanh chóng vươn ra đại cước giữ lại cửa.

Quay đầu trở lại, “Đại hiệp, đêm nay người cùng tiểu quỷ này ngủ ngon! Vừa đúng lúc để nó giúp người ấm giường!” Một cước hướng bắp chân nam nhân đang ngăn trở việc đóng cửa đá một cái.

“Ngô, đau... Mạc Mạc, người xem đứa nhỏ này thật đáng thương, lại sinh bệnh...”

“Ta quản nó chết sao!” Lúc ta giống nó bệnh nặng sắp chết sao không thấy người đáng thương ta!

“Người quản một lần được không? Coi như tích âm đức thôi.”

“Quản một lần? Đây đã là lần thứ mấy?! Người rốt cuộc muốn ta giúp người quản bao nhiêu cái một lần? Ân?”

“Mạc Mạc, cầu người! Người lại quản lần này nữa thôi, để ta giúp người xoa bóp chân, thắt lưng rồi rửa chân cho người được không?” [khôn thể, muốn ăn đậu hũ thôi chứ gì =))]

” Thêm để ta cần người hai mươi cái. Tử nhân, không được lộ cái mặt khóc tang như vậy!”

“Mạc Mạc... Người liền như thế thích cần ta?” Ô ô, Mạc Mạc cần người rất đau nha!

“Không muốn thì thôi!”

“... Được rồi, xuất tiền chính là lão Đại, người trước tiên gọi chủ quán thỉnh đại phu đi.”

Sau bữa cơm, Tiểu Mộc ngồi ở trên giường, một bên giúp Mạc Mạc xoa bóp chân một bên chú ý quan sát hài tử mới vừa uống thuốc nằm ngủ xong.

“Mạc Mạc, người xem nó ngủ giống như không an ổn lắm. Tiểu tử này miệng thực chặt, cái gì cũng không chịu nói. Chúng ta cứu nó, nó cũng liền một câu cảm ơn đều không có, thật sự là hài tử kỳ quái. Đối người phòng bị quá nặng.”

Thoải mái tựa vào trong lòng nam nhân, đem chân đặt trên đùi y, híp mắt thuận miệng nói: “Nhớ đem nó ôm đến cách vách đi, người nếu không muốn quay lại cũng có thể.”

“Hắc hắc, ta lát nữa liền ôm nó qua. Mạc Mạc, người xem nó dường như giống hài tử nhà giàu có không? Tuy rằng bởi vì bệnh mà hai má hóp vào, nhưng y phục nguyên liệu vải cũng không phải là nhà bình thường mua được. Hơn nữa, ta đoán nó rất có thể tập võ qua, người nhìn bàn tay nó, kia rõ ràng cho thấy cầm kiếm lâu dài lưu lại dấu vết.” Xoa bóp lại sờ sờ, thừa dịp người không chú ý tiện thể tiếp tục nhu hai cái.

“Người muốn quản nhà sự cũng được, nhưng đừng quên chính sự ta nói cho người! Ta hỏi người, Thiên Nhất Trang ở nơi nào?” Lúc nam nhân đang lên lút, ở trên bàn tay y néo một cái, liếc mắt nhìn y cảnh cáo.

“Ở Từ Châu. Người hỏi Thiên Nhất Trang làm gì?”

“Đương nhiên là tìm lão tiểu tử Tăng Triều Tu [cái tên...] kia *** sổ! Huyết Hồn ta cũng không phải là để người khác trêu đùa! Hấn tính là cái gì? Dám hạ cái gì mà Thiên Nhất Lệnh rách nát đòi đuổi bắt ta! Nhục này không tiêu, khó mà bình ổn mối hận trong lòng ta!” Nháy mắt, lời nói Mạc Nhiên đã tràn ngập sát khí.

“Người... là Huyết Hồn? Người muốn giết Tăng Triều Tu?” Đột nhiên, một âm thanh run rẩy vang lên.

“Tiểu quý, nguyên lai là người không có ngủ? Sao lại hỏi cái này? Người nhận thức Tăng Triều Tu sao?” Nhanh chóng dùng chân bông đem mình cùng nửa thân trên của người trong lòng bao lấy, miễn cho dạy hư tiểu hài tử.

Tiểu quý chừng mười một mười hai tuổi, chậm rãi nắm lấy tay, gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Nhiên tóc dài phi tán mở miệng nói: “Người là... Huyết Hồn?”

“Là ta. Người cùng ta có cừ oán? Tiểu quý!” Lạnh lùng liếc mắt nó một cái.

Cẩn môi lắc đầu, trong mắt toát ra hận ý: “Người cũng muốn giết Tăng Triều Tu sao? Nếu người chịu giết hấn, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người! Cũng có thể giúp người xoa bóp thắt lưng, kỳ cọ rửa chân...”

Nhéch lên khóe môi, dùng cánh tay đẩy đẩy nam nhân phía sau, “Uy, có nghe thấy không? Đại đầu gối! Có người muốn đoạt việc làm của người kìa!”

“Tiểu quý, lại nói, người tại sao muốn giết Tăng Triều Tu? Hấn chính là chiêu bài (người đại diện) của bạch đạo a!” Về mặt cười nhạo, Mạc Nhiên hiển nhiên không có đem Thiên Nhất Trang để ở trong lòng.

“Hấn... giết cha ta. Ta tận mắt thấy...” Thiếu niên một bên nhớ lại một bên nói quá trình phụ thân đã bị hại.

Chờ Tiểu Mộc đem hài tử ôm đến cách vách đi ngủ trở lại, Mạc Nhiên hai mắt lộ ra lợi quang, nhìn y nói: “Ta không muốn trì hoãn thêm nữa. Từ ngày mai chúng ta bắt đầu một ngày một đêm liền đi.”

Ngồi trên mép giường, Tiểu Mộc nói: “Mạc Mạc, bây giờ còn chưa xác định đứa nhỏ kia nói có đúng là thật hay không...”

“Cho dù là giả, ta cũng phải tìm hấn!”

“Mạc Mạc, chuyện này chúng ta vẫn là bàn bạc kỹ sẽ tốt hơn, Tăng Triều Tu dù sao cũng là đứng đầu ẩn hình (người đứng ngầm đằng sau) trên bạch đạo, muốn vạch trần hấn...”

“Ta không cần cái gì chứng cứ, ta chỉ cần giết hấn là được rồi!”

“... Người để ta hảo hảo ngâm lại...” Trong mắt nam nhân lần đầu tiên toát ra vẻ do dự.

22. Chương 22

Hai ngày sau, Mạc Nhiên cùng Tiểu Mộc hướng Từ Châu mà đi.

Bởi vì dọc đường đi sát thủ tìm tới cửa hoặc là những người đòi báo thù, Tiểu Mộc phải khẩn cầu liên tục, Mạc Nhiên mới thay đổi một thân trang phục của Huyết Hồn, tháo xuống sa mào che khuất khuôn mặt tuần tú kia.

“Người có nghe thấy không? Vừa rồi trong quán cơm, rất nhiều người đều nói chuyện Huyết Hồn khắp nơi giết người. Hơn nữa, hai ngày này người tìm đến kêu báo thù cũng tránh không khỏi quá nhiều đi? Mạc Mạc, người đoán trên giang hồ có người mạo danh người đi giết người không? Dù sao, nếu đóng giả trang phục như người cũng không phải khó... Sẽ là ai chứ?” Cổ Tiểu Mộc ngồi ở trên ngựa, lâm vào trong tự vấn.

“Ta biết là ai.”

“A? Ai?”

“Chủ mưu năm đó giết phụ mẫu ta cướp đoạt tàng bảo đồ!”

“Tại sao người lại nghĩ như thế?”

Nhìn thoáng qua bạn lữ (bạn đồng hành) bên cạnh, đưa ánh mắt nhìn về phía xa xa, “Đầu tiên theo truyền tin, người bị Huyết Hồn giết đều có hai đặc trưng. Thứ nhất, đều là cao thủ có tiếng tăm đã lâu trên giang hồ, ít nhất cũng là nhân vật ở mười năm trước xưng bá giang hồ. Thứ hai, khi bọn họ chết, lại không dấu hiệu là báo thù cũng không có thiếu khuyết tài vật, còn có mấy người thì bị tra tấn đến chết, nói vậy kẻ giết người là muốn tìm được tin tức hoặc vật gì đó. Mà mảnh nhỏ tàng bảo đồ cho dù thiếu cũng sẽ không có người chú ý. Hơn nữa năm đó sự tình đều là bí mật tiến hành, nói vậy người tham gia cũng sẽ không nói cho người nhà của mình biết được chuyện có mảnh nhỏ của tàng bảo đồ.”

“Ân, nếu quả thật như lời người nói, những cao thủ bị hại này đều là nhân vật năm đó tham dự sự tình kia, như vậy giết chết bọn họ đoạt các mảnh nhỏ bảo đồ cũng chỉ có thể là người chủ mưu lúc đó. Bởi vì cũng chỉ có hắn mới biết được bọn họ là ai. Người này nhất định công lực rất cao! Nếu không những cao thủ có tiếng tăm đã lâu như vậy cũng sẽ không dễ dàng...”

“Không chỉ là công lực cao, rất có thể còn là nhân vật tất cả mọi người đều biết và tín nhiệm. Nếu không đám cao thủ kia cũng sẽ không ở trước khi chết ngay cả một điểm cảnh cáo đều không có phát ra. Uy! Đại đầu gối! Đi tới Từ Châu còn phải tốn bao lâu nữa?”

“Sao vậy? Người đang hoài nghi Tăng Triều Tu?” Tiểu Mộc miễn cưỡng cảm giác được ý nghĩ của Mạc Nhiên.

“Hắn điểm đáng ngờ rất lớn! Nếu như lời của tiểu quỷ kia nói là thật...” Mạc Nhiên hai mắt mang theo sát khí.

Âm thầm thở dài, nam nhân thật sâu cảm giác được mỹ nhân nóng giận thì càng quả quyết hơn!

“Ta cũng đã nói qua với người, địa vị cùng thanh danh của Tăng Triều Tu ở trên giang hồ đều được ca tụng không tầm thường, nếu người muốn chứng minh hắn là hung thủ chỉ sợ không phải đơn giản như vậy! Chuyện này tạm thời chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn.” Gõ gõ yên ngựa, nam nhân ở trong lòng suy nghĩ sách lược.

“Hừ! Cổ Tiểu Mộc, ta sao vậy cảm giác người dường như không dám động đến hắn vậy! Đúng rồi, ta hỏi người, tiểu quỷ kia đâu? Người đem nó đưa cho người nào rồi? Tại sao không nói với ta một tiếng?”

“Ta nghĩ người không muốn biết..., ta nhờ bằng hữu đem nó đưa đến chỗ phụ mẫu của ta, nơi đó không có bao nhiêu người biết cũng tương đối an toàn, cha mẹ ta lại thích hài tử.” Từ trên ngựa thân thủ nắm chặt tay ái nhân, thành khẩn nói: “Mạc Mạc, ta không phải không dám động hắn, chính là không muốn người lâm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan. Nếu người không có chút chứng cứ đột nhiên giết chết trang chủ Tăng Triều Tu của Thiên Nhất Trang, đến lúc đó, mặc kệ người có nguyên nhân gì mà giết hắn, đều dẫn tới toàn bộ nhân sĩ bạch đạo không ngừng không nghỉ mà đuổi giết! Hơn nữa giả như sự kiện Huyết Hồn sát nhân, người ngay cả có nói bao nhiêu đi nữa cũng vô pháp biện thanh! Cho nên ta mới muốn người đối với việc trả thù nên hạ thủ lưu tình. Ta... không muốn trở mặt nhìn người bị tiểu nhân hãm hại cứ như vậy trở thành địch với người trong thiên hạ.”

Trên miệng mặc dù không bày tỏ cái gì, nhưng Mạc Nhiên trong lòng vẫn nhận ra rằng cảm xúc trong lời nói của tên đại nghịch này, biết ý là quan tâm mình.

“Vậy người có tính toán gì?” Mấy may không thêm để ý ánh mắt của người khác, Bách Lý Huyết Hồn cũng không quản bọn họ là đang ở quan đạo người đến người đi, lại vọt người sang ngồi vào trong lòng người bên cạnh trên lưng ngựa.

Cổ Tiểu Mộc tùy tiện đương nhiên lại càng chẳng hề để ý, duỗi tay ra đem á nhân ôm vào lòng, thuận tay đem hành lý trên ngựa chuyển qua trên lưng con ngựa kia, cười nói: “Ta có chủ ý, người nghe ta nói...”

Nhanh chóng chạy năm ngày đường, hai người cuối cùng đi vào một thôn trang cách Từ Châu chỉ có một ngày mã trình. Bởi vì sắc trời đã tối, nông hộ trong sơn trang đã sớm đi vào giấc ngủ, không muốn lúc này lại chạy tới gõ cửa, Mạc Nhiên lựa chọn ở tiểu sơn lâm ngoài thành trải qua một đêm.

Một người bận bịu châm lửa, đem địa phương ban đêm sẽ ngủ thu xếp lại, sau khi dùng da lông trải hảo đơn giản làm đệm, Mạc Nhiên nghiêng tai lắng nghe động tĩnh chung quanh. Khi hắn nghe được tiếng bước chân quen thuộc tiến đến thì không khỏi lộ ra một nụ cười nghịch ngợm ham ăn.

Giơ lên con gà dương dương tự đắc, Cổ Tiểu Mộc miệng cười toe toét: “Mạc Mạc, nhìn cái dạng tham ăn của người kia! Sao vậy, bụng đã đói đến kêu rột rột rồi? Ha ha!”

“Tử nhân! Cười cái gì mà cười! Còn không mau chuẩn bị hóa tử kê của người! Cần thận ta đói quá nhào lên cắn chết người!” Lộ ra răng nanh, làm ra một bộ uy hiếp nho nhỏ, lúc này Mạc Nhiên đã không có lạnh nhạt như bình thường, vẻ mặt mang theo tính trẻ con khiến hắn thoát nhìn thập phần chọc người yêu mến. (hóa tử kê: gà ăn mày)

“Ha ha, bảo bối Mạc Mạc nha, ta đây cũng không phải là hóa tử kê! Mà là gà quay chính tông! Người sao ăn đến lần thứ mười rồi còn chưa nhớ được vậy?” Lắc đầu, một bộ dạng “Nhụ tử (trẻ em) Mạc Mạc vì cái gì không thể giáo vậy”.

Một cước giẫm lên chân nam nhân, “Người đủ chưa! Ta quản người là loạn thất bát tao gà, người nếu không trong vòng một khắc làm xong cho ta, ta sẽ đem người cắt thành từng mảnh làm thành nồi thịt!”

“Sách! Liền lại hung ta! Người sao không hướng ta biểu hiện làm nũng một chút, kêu một tiếng để nghe? Thí dụ như nói, ‘Mộc Mộc, người ta thật đói nga, nhanh lên làm cho người ta ăn đi’, a... Chỉ cần người chịu nói một câu như vậy với ta, cho dù để ta cắt thịt của mình cho người ăn, ta cũng nguyện ý nha!” Đại nam nhân xách theo hai ba con gà, vẻ mặt say mê trong ảo tưởng của mình.

“Ghe quá! Người là tử nhân, người xem ta nổi da gà lên hết rồi!” Tay áo vén lên, lộ ra chứng cứ.

Hai người vừa nói cười trách mắng, một bên thưởng thức dã vị (món ăn dân dã) do Tiểu Mộc tay nghề cao siêu làm ra.

Mạc Nhiên thực thích ăn dã vị Tiểu Mộc làm, cơ hồ là trăm lần không ngán! Ăn hết một phần trong tay mình, vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay bóng nhẫy của mình, vẻ mặt tha thiết nhìn chòng chọc một phần còn chưa ăn hết trong tay Tiểu Mộc.

Cười hì hì, thân thủ kéo ra mảng thịt lớn chân gà sau đưa cho Huyết Hồn lão đại đang tha thiết mong chờ nhìn y, “Bộ dạng sao vậy, cùng ta đi không sai chứ? Bảo đảm người mỗi ngày đều được ăn uống ngon lành!”

“Ít mơ! Quý nghèo!” Không khách khí tiếp nhận chân gà, nhân tiện châm chọc.

Nhún nhún vai, “Ta chính là nghèo nha, nếu ta không nghèo, lão bà đã sớm một đàn!”

“Người nói cái gì?! Có ta người còn dám muốn lão bà! Đáng chết! Xem ta không đánh chết người!” Buông chân gà trong tay, đánh tới.

“Oa! Tha mạng a! Có người mưu sát...!”

Đang náo nhiệt vui vẻ, đột nhiên, Mạc Nhiên dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn hướng ngoài rừng, “Có ai đang hướng phía bên này đi tới?”

“Là ai? Sẽ không lại là..., A! Là Tam Mạt!” Nam nhân ngồi dậy, nhận ra người đến.

Không đợi Cổ Tiểu Mộc có phản ứng, bên kia đã thấy được y, nữ hài tử kêu Tam Mạt vung tay chạy tới.

“Cổ ca ca! Người sao lại đến nơi này? Người tới tại sao không đến biệt trang a? Còn có, vị này là...?” Nữ hài mang theo tò mò nhìn về phía Bách Lý Mặc Nhiên khuôn mặt lạnh nhạt.

“Tam Mạt, ta còn chưa có hỏi người? Như thế nào muốn vậy người chạy đến đây làm cái gì? Chỉ có một mình sao?” Tiểu Mộc vừa kinh ngạc vừa quan tâm hỏi han.

Cong lên cái miệng nhỏ nhắn, “Người ta muốn như vậy đi ra ngoài là vì đi săn hồ (cáo) thôi! Từ bên cánh rừng đi qua nghe thấy thanh âm của Cổ ca ca cho nên liền chạy lại xem. Cổ ca ca, người vẫn chưa trả lời người ta tại sao đi vào thôn trang kia lại không tới biệt trang nhà ta mà lại ở bên ngoài nghỉ ngơi a? Nếu để phụ thân biết, chẳng phải là nói người khách khí? Đi thôi, mang bằng hữu của người cùng đi đi!” Nói xong, tiến lên đưa tay giữ chặt tay áo Tiểu Mộc, muốn kéo y cùng nhau quay về biệt trang.

“Chúng ta không đi. Một mình người trở về được rồi! Một nữ hài tử buổi tối ở bên ngoài kéo kéo áo nam nhân không buông còn thể thống gì!” Mặc Nhiên một bên bỗng nhiên lạnh giọng nói, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo điểm không thoải mái!

“Mạc Mạc, không nên nói như vậy. Ta cùng Tam Mạt quen biết đã lâu...”

Không nghĩ tới Tiểu Mộc thế nhưng lại nói giúp nữ hài tử kia, tức giận đến hai má phồng hồng, “Một khi đã như vậy, người cùng nàng trở về là được rồi!... Còn không mau cút đi!”

Thiên! Mạc Mạc đây sẽ không phải là ghen chứ? Hảo... khả ái! Nhưng cũng có chút đau đầu nha...

Gãi gãi đầu, lộ ra nụ cười xấu hổ, “Tam Mạt, ngược ngùng, người trước tiên một mình trở về đi. Ta lo lắng hắn một mình ở đây, ngày khác ta đến biệt trang gặp người, được không?”

“Cổ ca ca, hắn là ai vậy? Bằng hữu của người? Ta sao vậy chưa thấy qua?” Hiếu kỳ ban đầu dần dần biến thành địch ý, nữ tử trời sinh giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, nam tử có tướng mạo siêu tuyệt mị lực này cùng Cổ ca ca của nàng hình như có quan hệ không bình thường. [của người... ta phi]

“Được rồi, hắn là bằng hữu của ta. Ta gọi hắn là Mạc Mạc, người gọi hắn là Mạc đại ca được rồi. Người khác thoát nhìn lạnh như băng, kỳ thực tâm địa không xấu. Đừng sợ! Ha ha!” Cổ Tiểu Mộc đối nữ hài tử trước mắt khá ôn nhu, ý cười cũng mang theo cưng chiều cùng ấm áp.

Những cái đó, Mặc Nhiên đều nhìn vào trong mắt.

“Mạc đại ca hảo.” Tam Mạt thi lễ.

“Ta nhưng không nhớ ta có muội tử!” Mặc Nhiên xoay người, tránh đi thi lễ của nữ hài, hướng đệm giường đã trải hảo nằm xuống.

“Hừ! Cổ ca ca, người sao lại có một bằng hữu thất lễ như vậy? Hắn, hắn thật quá mức!” Cẩn môi, nữ hài hướng Tiểu Mộc tố khổ.

Vỗ vỗ đầu nữ hài, mỉm cười, “Tam Mạt, hôm nay người đi về trước được chứ? Đại ca hôm nào nhất định sẽ gặp người! Ngoan, sớm một chút trở về, nghe lời.”

“Được rồi nha, Cổ ca ca, người nhất định phải tới nga, nếu người không đến, ta sẽ nói cho phụ thân người qua trang mà không vào!” Ngẩng mặt lên, nữ hài tử lộ ra tươi cười cực kỳ đáng yêu. Nàng tuy rằng còn nhỏ, nhưng mà cũng hiểu được nam nhân chán ghét dạng nữ hài nào thích dạng nữ hài nào, nàng biết tính cách tiêu sái hào phóng của Cổ Tiểu Mộc tối ưa thích bộ dạng đáng yêu nhu thuận nghe lời.

“Sợ người! Hảo hảo, mau quay về đi! Trên đường cẩn thận!” Sau khi Tam Mạt rời khỏi, nam nhân cười khổ một tiếng đi đến cạnh Mặc Nhiên đang nằm ở trên mao bì (da lông) dựa lưng về phía y.

Nghe thấy cước bộ của nam nhân ở sau lưng dừng lại, nhưng vẫn như cũ bảo trì tư thế.

“Mạc Mạc, người đang ở đây sinh khí cái gì vậy? Tại sao đối tiểu cô nương người ta hung dữ như vậy? Nàng lại không trêu chọc người?” Ngồi xổm bên cạnh người đang giận dỗi, tay xoa xoa vai hắn khó hiểu hỏi.

Hồi lâu sau, “Nàng là không trêu chọc ta, ta thích đối nàng hung dữ, người quản ta! Người nếu muốn đi đến biệt trang của nàng thì đi a, ta lại không ngăn cản người!” Trong lòng ủy khuất muốn chết, lại không

biết nên biểu đạt như thế nào. Muốn nói cho y biết, không cần ở trước mặt hẳn đối người khác lộ ra nụ cười ôn nhu như thế, nhưng thế nào cũng đều nói không ra miệng!

“Mạc Mạc, người không nên không nói lý lẽ được không? Ta lúc nào thì nói muốn đi biệt trang chứ? Quay lại đây nói chuyện với ta đi.”

“Người mới biết được ta không nói lý lẽ?! Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên ta khi nào cùng người giảng qua đạo lý! Ta chính là không nói lý lẽ thì sao?! Người cut! Ta hiện tại không muốn nhìn thấy người!” Người sao cho tới bây giờ cũng không giống như vậy sờ đầu của ta? Tại sao cho tới bây giờ cũng không có thấy người đối với ta cười qua như vậy? Ta ở trong lòng người rốt cuộc tính là cái gì? Chẳng lẽ trong mắt người, ta chỉ là một người không nói lý lẽ sao? Tại sao người đến bây giờ còn không hiểu ta?

“Mạc Mạc, người không biết mình nói chuyện thực tổn thương người không?! Động một chút lại muốn ta cut. Nếu đối lại người khác chỉ sợ sớm đã...” [nga! vậy người lẩn đi a!!! hứ! ta thấy ủy khuất cho Mạc Mạc nha>.<] “ta=” “sao=” “biết=” “mình=” “nói=” “chuyện=” “có=” “thể=” “tổn=” “thương=” “người=” “hay=” “không?!=” “lại=” “không=” “có=” “người=” “dạy=” “ta=” “phải=” “nói=” “chuyện=” “cùng=” “người=” “khác=” “như=” “thế=” “nào!=” “nhiều=” “năm=” “vậy,=” “trừ=” “người=” “ra...=” “ta=” “cần=” “bản=” “là=” “không=” “cùng=” “người=” “khác=” “nói=” “chuyện=” “qua=” “cái=” “gì...=” “người=” “nếu...=” “chịu=” “không=” “nổi=” “ta,=” “tùy=” “thời=” “cũng=” “có=” “thể=” “ly=” “khai!=” “ta=” “lại=” “không=” “có=” “cần=” “người=” “đi=” “theo=” “ta!=” “một=” “chương=” “đẩy=” “ra=” “cánh=” “tay=” “của=” “nam=” “nhân,=” “mạc=” “nhiên=” “ôm=” “đầu=” “gối=” “ngồi=” “dậy.=” “...thực=” “xin=” “lỗi,=” “mạc=” “mạc,=” “ngẩng=” “đầu=” “nhìn=” “ta=” “được=” “không?=” “ta=” “không=” “nên=” “nói=” “người=” “như=” “vậy,=” “là=” “ta=” “không=” “tốt...=” “ngươi=” “không=” “có=” “cái=” “gì=” “không=” “tốt,=” “không=” “tốt=” “chính=” “là=” “ta!=” “ta=” “biết=” “người=” “theo=” “ta=” “cùng=” “một=” “chỗ=” “thực=” “cực=” “khổ.=” “ta=” “chẳng=” “những=” “tính=” “khí=” “tồi,=” “tâm=” “ngoan=” “thủ=” “lạt,=” “không=” “có=” “tâm=” “đồng=” “cảm,=” “càng=” “không=” “có=” “cái=” “gì=” “lòng=” “hiệp=” “nghĩa.=” “bộ=” “dáng=” “giống=” “như=” “người=” “khác=” “ôn=” “nhu=” “như=” “nước=” “ta=” “cũng=” “làm=” “không=” “được,=” “ta=” “cũng=” “không=” “giống=” “nữ=” “tử=” “vừa=” “rồi=” “cười=” “đến=” “ngọt=” “ngào=” “như=” “vậy,=” “đối=” “với=” “người=” “cũng=” “không=” “đủ=” “tốt,=” “lại=” “là=” “đại=” “ma=” “đầu=” “trên=” “giang=” “hồ=” “bị=” “truy=” “bắt=” “ngàn=” “lượng=” “bạc...,=” “ta=” “cái=” “gì...=” “cũng=” “không=” “thể=” “cho=” “người!=” ““mạc=” “mạc=” “ngốc,=” “người=” “đang=” “nghĩ=” “cái=” “gì=” “vậy!=” “đem=” “người=” “kéo=” “vào=” “trong=” “lòng,=” “bàn=” “tay=” “xoa=” “xoa=” “sau=” “lưng=” “hắn,=” ““ta=” “thời=” “điểm=” “nào=” “ngại=” “người?=” “người=” “tâm=” “ngoan=” “thủ=” “lạt=” “cũng=” “được,=” “không=” “có=” “tâm=” “đồng=” “cảm=” “cũng=” “được,=” “đây=” “chẳng=” “qua=” “là=” “người=” “nghĩ=” “thế=” “mà=” “thôi.=” “có=” “lẽ=” “người=” “là=” “đại=” “ma=” “đầu=” “giết=” “người=” “không=” “chớp=” “mắt,=” “có=” “lẽ=” “người=” “không=” “đủ=” “ôn=” “nhu,=” “có=” “lẽ=” “người=” “cười=” “lên=” “không=” “ngọt=” “ngào=” “bằng=” “người=” “khác,=” “nhưng=” “người=” “phải=” “nhớ=” “kỹ,=” “người=” “như=” “vậy=” “trong=” “mắt=” “ta,=” “là=” “duy=” “nhất!=” “ánh=” “trắng=” “trên=” “đỉnh=” “ngọn=” “cây,=” “bối=” “vì=” “là=” “mùa=” “đông,=” “trong=” “rừng=” “trừ=” “bỏ=” “thanh=” “âm=” “gió=” “thổi=” “qua,=” “chỉ=” “truyền=” “lại=” “ngẫu=” “nhiên=” “tiếng=” “vài=” “câu=” “đối=” “thoại.=” “...=” “ta=” “không=” “thích=” “nhìn=” “người=” “đối=” “người=” “khác=” “cười=” “như=” “vậy,=” “không=” “thích=” “người=” “chạm=” “vào=” “người=” “khác,=” “cho=” “dù=” “là=” “y=” “phục=” “cũng=” “không=” “được!...=” “còn=” “có,=” “không=” “cho=” “phép=” “người=” “đối=” “người=” “khác=” “tốt=” “hơn=” “so=” “với=” “ta!...=” ““ha=” “ha,=” “tiểu=” “bình=” “dấm=” “chua!=” “người=” “yên=” “tâm,=” “trừ=” “người=” “ra=” “ta=” “không=” “cần=” “người=” “khác.=” ““hừ!=” “nếu=” “người=” “dấm=” “gạt=” “ta...=” “xem=” “ta=” “có=” “dùng=” “huyết=” “hồn=” “ở=” “trên=” “người=” “người=” “xuyên=” “qua=” “một=” “cái=” “lỗ=” “thủng=” “không!=” ““không=” “dám!=” “đương=” “nhiên=” “không=” “dám!...=” “cũng=” “sẽ=” “không!=” “...=” ““này=” “cho=” “người,=” “lần=” “trước=” “ta=” “nói=” “tặng=” “người=” “huyết=” “hồn=” “cũng=” “không=” “tặng=” “được,=” “này=” “coi=” “như=” “là=” “sính=” “lẽ=” “ta=” “đưa=” “cho=” “người=” “là=” “được=” “rồi!=” ““sính=” “lẽ? ” người=” “muốn=” “thứ=” “ta=” “qua=” “cửa=” “sao?”=” “thanh=” “âm=” “vui=” “sướng=” “mừng=” “rõ.=” ““dài=” “dòng!=” “này!=” “từ=” “giờ=” “trở=” “đi=” “liên=” “triệt=” “triệt=” “đế=” “đế=” “là=” “người=” “của=” “ta,=” “người=” “nếu=” “dấm... ”=” “thanh=”

âm=" "cần=" "người=" "“...=" "mạc=" "mạc,=" "hoa=" "văn=" "chiếc=" "vòng=" "này=" "thật=" "phức=" "tạp=" "nga,=" "xem=" "ra=" "giống=" "như=" "là...=" "ân...=" "“người=" "biết=" "không,=" "năm=" "đó=" "đám=" "tặc=" "tử=" "cướp=" "đi=" "chính=" "là=" "giả=" "đồ,=" "đồ=" "thật...=" "luôn=" "luôn=" "ở=" "trên=" "người=" "ta,=" "hiện=" "giờ,=" "nó=" "thuộc=" "về=" "người=" "cái=" "này,=" "người=" "cũng=" "không=" "còn=" "là=" "quỷ=" "nghèo=" "nữa!= "ha=" "ha...=" "uy,=" "người=" "sẽ=" "không=" "thật=" "sự=" "đi=" "thú=" "mười=" "bảy=" "mười=" "tám=" "lão=" "bà=" "chứ?=" "“đương=" "nhiên=" "sẽ=" "không!= "mạc=" "mạc,=" "thật=" "là=" "giả?!=" "sao=" "vậy=" "có=" "thể!= "vậy=" "bây=" "giờ=" "hung=" "thủ=" "nơi=" "nơi=" "giết=" "người=" "lấy=" "được=" "cũng=" "là=" "giả=" "đồ?=" "thanh=" "âm=" "trần=" "ngập=" "kinh=" "ngạc,=" "“đúng=" "vậy!= "cha=" "mẹ=" "ta=" "sao=" "lại=" "ngốc=" "đến=" "mức=" "đem=" "bảo=" "đồ=" "mang=" "trên=" "người,=" "năm=" "đó=" "bọn=" "họ=" "là=" "dẫn=" "đám=" "tặc=" "tử=" "kia=" "rời=" "đi=" "để=" "bảo=" "toàn=" "an=" "toàn=" "của=" "ta,=" "mới=" "có=" "thể...=" "“mạc=" "mạc...=" "sau=" "một=" "lúc=" "lâu,=" "“đúng=" "rời,=" "chúng=" "ta=" "đem=" "nay=" "hình=" "như=" "không=" "rửa=" "tay=" "mà=" "đã=" "lên=" "giường=" "rời!...=" "mạc=" "mạc,=" "chân=" "gà=" "kia=" "đâu?=" "nha=" "còn=" "nhắc=" "tới=" "chân=" "gà=" "sao=" "]]" "tiểu=" "mộc=" "và=" "mạc=" "mạc=" "sắp=" "có=" "chuyện=" "rời=" ">"

23. Chương 23

Phủ Từ Châu, Vân Long Sơn.

Thiên Nhất Trang xây dưới chân núi trong một vùng đất bằng phẳng duy nhất, trang ngoại trước sau tả hữu ngoài trăm thước đều là tiểu bích huyền nhai (vách đá vách núi), nhà xây nơi hiểm yếu, quả nhiên là phòng thủ dễ dàng tấn công khó khăn. Trước trang đều có nhân thủ thu xếp, xây dựng bích lũy (hàng rào) rõ ràng, có hai nhóm người canh giữ. Nói hai nhóm người thì cũng quá buồn cười đi, bởi vì trong một nhóm chẳng qua chỉ có hai người!

Quét mắt xuống nhóm bạch đạo đại hào, A! Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Lục Hợp môn, mấy đại thế gia giống như đều đến đây. Chẳng những già có trẻ cũng có lúc đầu đã từng chạm mặt qua. Còn thêm mười mấy người chưa từng gặp, nhưng xem bề ngoài cũng đoán được ra đều là nhân vật có tiếng. Đứng ở giữa cùng Giới Vũ lão hòa thượng nhẹ giọng đàm tiếu, nam nhân trung niên thân mặc trường bào thanh sắc ôn văn nhĩ nhĩ (ôn tồn lễ độ) đại khái chính là Trang chủ Thiên Nhất Trang Tăng Triều Tu.

“Huyết Hồn! Người cuối cùng đã đến! Người không nghĩ tới nhiều người lại cũng đã ở chỗ này chờ người đi!” Đại đệ tử còn lại của Ngô Sùng Đức Dương Phi Phàm rút kiếm quát lớn.

“Đúng là không nghĩ tới. Nhưng là không có gì thay đổi!” Ngữ khí vân đạm phong khinh, Mạc Nhiên đã khôi phục một thân trang phục của Huyết Hồn căn bản không đem những người này để vào mắt!

“Người là Tăng Triều Tu?” Đối mặt với nam nhân trung niên thanh sam lạnh giọng hỏi.

Chưa đợi nam nhân trung niên kia trả lời, chỉ nghe “Hừ! Thu thập ma đầu người, còn không cần Tăng đại hiệp ra mặt, trước hết để Thiên Cân Chùy ta tới xem xem người có phân lượng như thế nào, mà dám như thể điên cuồng trên giang hồ!” Thanh vừa dứt, một đại hán từ trong đám người đi ra.

Từ trong trung khí (Đông y chỉ khí trong dạ dày) đại hán phát ra tiếng cùng thanh âm cước bộ của hán chạm xuống đất đã đoán được người này quyết không phải đối thủ của Mạc Nhiên, nhằm chán quay đầu liếc mắt một cái Cổ Tiểu Mộc vẫn bảo trì yên lặng phía sau. Ý là, Này, ta muốn giết người, có thể không?

Cười rộ lên, lắc đầu. Thiên Cân Chùy này không phải người xấu, không cần hạ thủ tàn nhẫn.

Quay đầu trở lại, đối Thiên Cân Chùy đã bày sẵn tư thế nói một câu: “Một chiêu.”

“Người ma đầu ngông cuồng! Bản thân đại gia ta muốn xem người làm sao dùng một chiêu đánh...” Bị lời tuyên bố “Một chiêu” kia làm cho tức giận đến nổi điên, hô to cùng nhắc chùy xông lên. Đáng tiếc, chỉ bằng một chiêu, ngay cả để hán đem công phu đều chưa có xuất ra, một cổ đại chấn kinh làm đại thiết chùy nặng năm mươi cân trong tay hán bay đi, người cũng bị dư kinh khiến lui vài bước, không đứng vững, ngã xuống đất.

Trong toàn trang trừ bỏ vài người hiểu rõ thấy tay áo Huyết Hồn vung lên, những người khác thậm chí Huyết Hồn làm thế nào ra tay đều không thấy, chỉ thấy Thiên Cân Chùy trên giang hồ có thể liệt vào ba mươi người đầu tiên không hiểu sao lại bị thua!

Giới Vũ đại sư ánh mắt liếc về Cổ Tiểu Mộc bộ dạng uể oải đứng phía sau Huyết Hồn, thầm nghĩ: Ma đầu kia sao công lực không thấy lui mà ngược lại càng thấy tăng hơn? Tiểu tử cổ quái này rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

“Tăng Triệu Tu, ta và ngươi có không ít nợ phải tính toán, ngươi đừng tiếp tục phái những người không dùng được ra nữa. Ta không có thời gian nhàn rỗi bồi bọn họ đùa giỡn!”

Lời nói lạnh lùng trào phúng khiến Thiên Cân Chùy vừa mới bị thua xấu hổ đến sắc mặt từ xanh chuyển hồng.

“Ha ha! Nghe thanh âm, Huyết Hồn đại giá tựa hồ tuổi cũng không lớn, vậy để tại hạ xưng ngươi một tiếng tiểu huynh đệ được chứ?” Nam nhân trung niên đứng ở chính giữa bị Huyết Hồn chỉ tên tao nhã mỉm cười chấp tay bước ra, “Tiểu huynh đệ, ngươi xuất đạo bất quá mới hai năm đã đến mức đầy tay huyết ***, trên giang hồ bởi vì ngươi nơi nơi lạm sát khiến quần hùng cảm phẫn. Hôm nay anh hùng hảo hán đến Thiên Nhất Trang của tại hạ ít nhiều đều cùng ngươi có chút ân oán, tại hạ được các vị anh hùng tạm thời đề cử làm người phân xử, tất nhiên không tiện cùng ngươi động thủ. Vả lại nhường chúng anh hùng cùng ngươi bình phân xử, nếu ngươi thật sự là tội nghiệt đầy người, đến lúc đó không cần ngươi nói, tại hạ tự sẽ xuất thủ!” Khẩu khí hảo lớn a!

Nhú lại lông mày, cười lạnh nói: “Lão thất phu, ngươi không cần nhiều lời, nếu muốn ngoạn xa luân chiến (nhiều người đánh một người) thì cứ việc! Ta sẽ đem mạng già ngươi lưu đến cuối cùng chậm rãi xử lý!”

“Ha ha, tiểu huynh đệ nếu muốn như vậy, tại hạ cũng vô pháp.” Một màn khoan hồng độ lượng, phong thái đại hiệp không chấp nhặt với người khác, Tăng Triệu Tu khẽ vươn tay, đối Dương Phi Phàm nói: “Dương thiếu chất, nếu ngươi đối Huyết Hồn có gì thâm thù chi bằng ở hôm nay liền thanh toán đi. Ngươi yên tâm, tại hạ cùng Giới Vũ đại sư vì ngươi làm chủ.”

Nói đến dễ nghe, ngươi đây không phải rõ ràng bố trí muốn ta chịu chết! Ta tới nhờ vả ngươi làm cái gì? Kết quả vẫn là ta tự mình xuất thủ? Trong lòng tuy có phần hận cũng không tiện nói ra ngoài miệng, miễn cưỡng nói một câu: “Tại hạ chống đỡ không được nữa thì mong chư vị tiền bối hỗ trợ.” Liền rút kiếm tiến về phía Huyết Hồn.

“Dương đại ca chậm đã! Xin cho tiểu nữ giúp ngươi một tay! Tà ma ngoại đạo như thế, không cần cùng hán giảng đạo nghĩa giang hồ! Huyết Hồn, đền mạng cho gia gia ta!” Một trong giang hồ tam mỹ Duẩn Phượng mất lộ vẻ xúc động phần nộ, cũng rút kim kiếm ra nghênh hướng Mạc Nhiên.

Dương Phi Phàm nghe vậy mừng rỡ, vội vàng chấp tay cảm tạ: “Đa tạ Phượng muội! Phượng muội nói đúng! Vả lại ta và ngươi liên thủ cùng lấy mạng ác tặc này! Thay sư phụ và tổ phụ của ta báo thù!”

Nhìn những người đang nóng lòng muốn tỷ thí, khinh thường khẽ cười, “Các ngươi không ngại đồng loạt lên là được rồi! Đỡ phải ta giải quyết từng người!”

“Ngươi khẩu khí thật lớn!” Viên Tú Âm đứng ở bên cạnh Giới Vũ đại sư gặp cừu nhân đã tức giận đến đỏ mắt! Từ lúc mới nhìn thấy Huyết Hồn hiện thân đã muốn không chế không được. Tiếp tục nghe thấy lời hán nói, vừa phần vừa cảm hận căt bước muốn đi lên phía trước!

“A di đà Phật! Tú Âm chậm đã. Chuyện này lão nạp đã nói qua muốn thay ngươi làm chủ, ngươi nên kiềm chế.” Giới Vũ tay áo vung lên ngăn lại Viên Tú Âm.

“Nhưng mà sư tổ gia gia...”

Lắc đầu ý bảo nàng không cần nhiều lời.

Mặt khác những người có cừu oán cùng Huyết Hồn nhìn thoáng qua lẫn nhau, nắm chặt binh khí trong tay cùng vây quanh Mạc Nhiên. Bọn họ không có chỗ dựa vững chắc, muốn báo thù chỉ có thể bao vây tấn công, nói không chừng còn có thể thắng được!

Mặt nhăn nhú, Tiểu Mộc vừa định cản dận Mạc Nhiên không cần đại hạ sát thủ, chỉ thấy mọi người đã bày ra binh khí không hề báo trước, cùng nhau tấn công hướng Huyết Hồn.

Giới Vũ nhú mày nhìn về phía Tăng Triều Tu, giống như cảm thấy vậy đánh như thế có điểm đánh mất đạo lý. Lúc này, Tăng Triều Tu vừa lúc quay đầu đi, đối bạch tu (râu trắng bạc) đạo sĩ bên cạnh nhỏ giọng nói: “Ai, người trẻ tuổi a, hành sự đúng là không có chừng mực. Bất quá, để bọn họ có một cơ hội chính tay báo thù cũng tốt.”

Bạch tu đạo sĩ nghe, không tỏ rõ ý kiến gật đầu, cũng không nói thêm cái gì. Trong tâm lại cho rằng thay vì để nhóm tiểu tử kia cùng lên báo thù, còn không bằng trước hết nghe Huyết Hồn là tại sao phải tự dừng giết người? Hẳn thật là vô cơ giết người sao? Người làm cái gì cũng đều phải có lý do không phải sao? Nghe xong lý do, bọn họ nhận định rồi muốn động thủ hay không cũng hạo a!

Tuy bị mọi người vây công, nhưng Huyết Hồn không hổ là Huyết Hồn! Không thấy chút nào bối rối, lấy tinh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến, cùng mọi người ngay cả mười chiêu vẫn chưa rút ra bảo đao huyết hồn.

Đột nhiên, một cổ mùi vị nhàn nhạt truyền vào trong mũi Mạc Nhiên, lập tức hắn liền nhìn thấy binh khí loạn vũ còn pha lẫn mặc quang (ánh sáng đen) như những sợi tơ.

Hừ! Dám dùng thủ đoạn không hơn gì trò xiếc này! Đáng chết!

Ổng tay áo trái vung lên, tay phải tham nhập vào trong ngực.

Tiểu Mộc đứng ở ngoài vòng vây thấy Mạc Nhiên muốn dùng bảo đao huyết hồn, vội phát ra tiếng hô: “Mạc Mạc! Hạ thủ lưu tình!”

Theo tiếng hô, hào quang sáng lên khắp trời, một trận đĩnh đĩnh đang đang không dứt, qua trong giây lát, thắng bại đã phân!

Đám người vây công nhìn binh khí trong tay hoặc không trọn vẹn hoặc đã bị thoát khỏi tay, toàn bộ sững sờ tại chỗ. Nếu như không có nam nhân anh vĩ (anh tuấn, to lớn) ăn mặc như thư sinh kia nhanh chóng lên tiếng, như vậy lúc này bọn họ ước chừng đã rơi vào kết cục như những binh khí đó!

Huyết Hồn thế nhưng lợi hại đến bước này! Mọi người vây xem không khỏi náo động!

“Cổ ca ca ngươi cuối cùng đã đến!” Trong trang đột nhiên chạy ra một thiếu nữ xinh đẹp, vẻ mặt vui cười ra đón.

Cổ ca ca? Là ai? Có thể làm cho nữ nhân của trang chủ Thiên Nhất Trang, đứng đầu giang hồ tam mỹ được Tăng Tam Mật gọi thân mật như thế, rốt cuộc là ai? Đám đông anh hùng cùng ở trong lòng thầm đoán.

Mạc Nhiên ánh mắt liếc về phía Cổ Tiểu Mộc biểu tình chẳng biết tại sao.

“Ha ha ha! Cổ thiếu hiệp, Cổ hiền chất, ngươi còn muốn giấu diếm đến khi nào? Không gặp đã lâu, Tam Mật đã đợi không kịp chạy đến rồi!” Tăng Triều Tu ngửa mặt lên trời cười to, chỉ về phía Tiểu Mộc, nói với mọi người: “Đến, để tại hạ cùng mọi người giới thiệu, vị thiếu hiệp này chính là nhi tử của mình chủ võ lâm được hắc bạch lưỡng đạo cùng tiến cử Cổ Tiểu Mộc! Cổ gia cùng Tăng gia ta chính là thế giao (mấy đời thân nhau), Tiểu Mộc cũng xem như là con của ta. Ha ha ha...”

“Tăng bá ba, nhưng là y vì sao cùng ma đầu Huyết Hồn kia...” Có người khó hiểu.

“Cái này phải hỏi Cổ hiền chất.” Tăng Triều Tu mỉm cười nhìn về phía Cổ Tiểu Mộc khuôn mặt có chút chua xót.

“Mạc Mạc, thực xin lỗi...” Không hề nhìn Mạc Nhiên, cũng không đi đoán hắn ở dưới sa cân (khăn lụa) sẽ là biểu tình như thế nào, Cổ Tiểu Mộc nhắc chân đi về hướng quần hùng.

Chừng năm bước xa, Cổ Tiểu Mộc ngừng cước bộ, từ trong lòng lấy ra một vật, ôm quyền nói: “Tại hạ Cổ Tiểu Mộc, bởi vì nghe giang hồ đồn đãi Huyết Hồn một ma đầu như vậy lại không người biết lai lịch hắn. Phụ thân Tại hạ Cổ Thiếu Thiên liền giao cho tại hạ một mệnh lệnh, để ta tiến nhập giang hồ nghĩ cách

tiếp cận Huyết Hồn, từ trên người hắn điều tra bí mật. Coi như là rèn luyện cho tại hạ khi mới bước vào giang hồ.”

“Thì ra là thế...” Giới Vũ đại sư tỉnh ngộ. “Hảo một câu không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con! Không hổ là nhi tử của Thiếu Thiên, quả nhiên trí dũng song toàn!”

Giương mắt nhìn về phía Huyết Hồn, chỉ thấy hắn giống như đã đông lại, trừ bỏ vật áo bị gió núi thổi bay thân mình lại không chút nhúc nhích!

Thở dài, Giới Vũ cúi đầu tuyên thệ Phật hiệu. (a di đà phật a)

“Như vậy Cổ thiếu hiệp phải chăng đã thăm dò được bí mật Huyết Hồn lạm sát?” Lão đạo trưởng Vô Đang mở miệng dò hỏi.

“May mắn đã không làm hổ thẹn! Tại hạ cùng Huyết Hồn cùng nhau sinh sống nửa năm, trong vòng nửa năm này cùng hắn sớm chiều ở chung, vả lại khi hắn nhiều lần tán công còn trợ giúp, nhất là lúc ba tháng trước hắn cuối cùng một lần tán công, trong thời gian đó ta cùng hắn ở trong núi...như hình với bóng, để cho hắn đối tại hạ trở nên tin tưởng không nghi ngờ không giấu diếm! Theo lời tự thuật của Huyết Hồn, hắn chính là nhi tử của đôi phu phụ tà mà mười một năm trước đột nhiên biến mất trên giang hồ. Lần này xuất sơn, chính là vì báo thù cho phụ mẫu.”

Sau đó, nam nhân tóm tắt một chút sự tình đôi phu phụ tà mà bị giết, rồi mới giơ lên vật trong tay. “Mười một năm trước, tòng bảo đồ bị đoạt đi không phải là thật. Đây, mới chân chính là bảo tàng chi đồ! Hiện tại, ta đem nó giao cho Tăng bá phụ bảo quản, hi vọng Tăng bá phụ có thể vào ngày mai khai đàn (tế lễ) đốt đi vật này để an ủi những người vì nó mà táng thân! Vật này, tuy là bảo vật, nhưng cũng là hung vật, thay vì lấy bảo tàng khiến thiên hạ đại loạn, không bằng phá hủy sạch sẽ! Cha ta cũng là ý tứ này.”

“Chậm đã! Người nói hắn trong ba tháng này đều là cùng người sống ở trong núi, vậy kẻ ở trên giang hồ nơi nơi giết người suốt ba tháng kia là ai? Cha ta chẳng lẽ không phải do Huyết Hồn giết chết?”

“Theo tại hạ đoán, ước chừng cũng là vì tòng bảo đồ mà giết người đi. Cho nên, tại hạ mới có thể hi vọng Tăng bá phụ ngày mai mở đàn tế linh đốt đi vật này, chớ để trên giang hồ tái dẫn tới huyết tai!”

“Cổ hiền chất nói đúng! Ngu bá (khiêm tốn khi nói về mình) sẽ theo ý tứ của Cổ đại hiệp mà làm, đốt đi vật này giải quyết tất cả!” Tăng Triều Tu đưa tay tiếp nhận tòng bảo đồ, thu vào trong lòng. Đồng thời quay đầu đối với nhân vật đại biểu các phái nói: “Tối nay kính thỉnh chưong môn các phái, trưởng lão cùng tại hạ đi trông coi vật này, miễn cho kẻ xấu dòm ngó. Chờ đến đúng Ngọ ngày mai liền khởi đàn tế thiên!”

“Cổ Tiểu Mộc! Đem vật kia trả lại cho ta! Đó là di vật của cha mẹ ta, người không có quyền xử trí!... Trả ta! Người này một tên lường gạt!” Thanh âm phẫn nộ tới cực điểm thậm chí còn mang theo chút run rẩy.

“Cổ đại ca mới không phải kẻ lừa gạt! Y đường đường nhi tử mình chủ võ lâm, người cho là y sẽ đối với người một tên ma đầu lạm sát có tình nghĩa thật sự sao! Hừ! Cổ ca ca, không cần để ý hắn! Để phụ thân hảo hảo giáo huấn hắn một chút, phế bỏ võ công của hắn, miễn cho hắn tiếp tục ở trên giang hồ khắp nơi giết người lung tung!” Tăng Tam Mạt mang theo tiểu dung kiều ngạo, như là cố ý kích động Mạc Nhiên, ở trước mặt mọi người vươn tay khoắc lên cánh tay Cổ Tiểu Mộc, thân thiết nói. [nữ nhân, ta muốn hảo hảo giáo huấn người trước xấn tay áo]

Hít sâu một hơi, đè xuống cuộn cuộn trong lòng, mạnh mẽ nhẫn nại chính mình nói: “Cổ Tiểu Mộc, người nói, người đối với ta hết thấy... chẳng lẽ đều là... giả? Trả lời ta!”

“Tam Mạt, bá phụ, chúng ta vào trang đi, hắn... cũng là người đáng thương, cũng không phải lạm sát, cho nên hôm nay hãy bỏ qua cho hắn đi...” Tiểu Mộc không trả lời thẳng vấn đề của Mạc Nhiên, cười với nữ hài khả ái.

“Đáng thương?! Ha ha ha...! Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên ta lại cũng có một ngày bị người nói thành đáng thương! Ha ha ha..., Cổ Tiểu Mộc, người hảo!” Tiếng cười giống như tiếng than đổ quỳên, nghe thấy khiến người lộ vẻ không đành lòng!

“Hừ, không nghĩ tới Huyết Hồn người cũng có ngày này, vừa rồi người không phải thật hung dữ sao! Hiện giờ...cũng bất quá..., Tam Mạt nha, nhìn người cùng Cổ thiếu hiệp như thế...Hì hì... Nghĩ đến quan hệ tất

không tầm thường a?” Duẩn Phượng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng!

“Ha ha, không dỗi gặt chứ vị, Tam Mạt từ nhỏ đã cùng Cổ đại hiệp định ra hôn sự, chỉ đợi Tiểu Mộc thành tài xuất sơn, liền muốn đi Chu Công chi lễ (???)! Đến lúc đó, thỉnh chứ vị anh hùng nhất định đến ăn mừng. Ha ha!”

Cổ Tiểu Mộc vẻ mặt xấu hổ, không biết nói cái gì mới tốt.

“Chúc mừng, chúc mừng” Một mảnh âm thanh chúc tụng vang lên.

Đột nhiên, một tiếng kêu sợ hãi, “Các người mau nhìn Huyết Hồn kia! Hấn, hấn...”

Mọi người nhìn về phía Huyết Hồn đang đứng, vừa nhìn liền không khỏi một trận run người! Chỉ thấy quanh thân Huyết Hồn nổi lên sương trắng, tay phải nắm bảo đao huyết hồn không ngờ ngưng kết thành sương!

“Mạc Mạc...” Cổ Tiểu Mộc kinh hãi tiến lên từng bước.

“Không được gọi ta là... Mạc Mạc! Cổ Tiểu Mộc! Người hảo! Đây chính là chuyện bạch đao các người làm đúng không? Ha ha ha...” Thanh âm cười đến thật thê lương! Tiếng cười vừa dứt, Huyết Hồn chỉ hướng Tam Mạt.

“Nữ nhân, ta muốn thứ nhất giết người! Còn người, Cổ Tiểu Mộc! Người... Đợi... Đi!”

“Mạc Mạc, người có cái gì liền hướng ta tới! Chuyện này cùng Tam Mạt không quan hệ! Người không nên xằng bậy!” Khuôn mặt nam nhân khẩn trương, đứng ở phía trước bảo vệ nữ tử. [xằng bậy thì đã thế nào?!]

Nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng hận ý không kiềm được dâng lên! Tại sao phải giấu diếm ta? Tại sao muốn gạt ta? Người không phải nói chỉ cần một mình ta sao? Nữ nhân kia là ai? Tại sao không nói cho ta người có vị hôn thê? Tại sao phải bảo hộ nàng như thế? Nàng đối với người trọng yếu vậy sao? Người rốt cuộc giấu diếm ta bao nhiêu sự tình?

Bảo đồ ta đưa cho người, thân thể ta cũng có thể cho người! Chính là người tại sao muốn gạt ta?!

“Nữ nhân, ta muốn người chết!” Một tiếng quát chói tai, Huyết Hồn vận khởi công lực toàn thân một đao bổ về phía Tăng Tam Mạt!

“Mạc Mạc! Dừng tay!” Nhanh như điện quang thạch hỏa, một thân ảnh mạnh mẽ nhào ra, cường liệt tiếp nhận công kích toàn ực của Huyết Hồn!

“Ha ha ha...! Cổ Tiểu Mộc, nguyên lai người còn có công phu! Nguyên lai người từ đầu tới cuối đều đang gạt ta! Người này... Súc sinh! Để mạng lại!” Mạc Nhiên liền tiếp tiến công giống như điên cuồng, mỗi động tác Huyết Hồn vung lên đều là cách thức rối loạn, chính là công kích mất mạng!

“Bách Lý Mạc Nhiên! Người dừng tay! Ta không muốn đánh với người! Ta biết thật có lỗi với người! Người... Mau dừng tay!” Nam nhân vừa đánh vừa lui, nhưng là chỉ đỡ không có đánh trả, trong nháy mắt liền thối lui đến bên vách núi cao trăm thước.

Mất thấy Cổ ca ca thể nguy, Tăng Tam Mạt tìm khe hở của Huyết Hồn, lặng lẽ huy kiếm đâm phía sau Mạc Nhiên.

Mạc Nhiên hai mắt đỏ ngầu, như là căn bản không có nhận ra phía sau đánh lén. Khi hắn cảm thấy kiếm khí gần người đã tránh không kịp, bỗng ta truy sát nam nhân đáng hận kia, chính là ở bên huyền nhai xoay người trở tay bổ về phía sau!

“Mạc Mạc! Dừng!” Cổ Tiểu Mộc thấy Mạc Nhiên xoay người vung đao bổ về phía nữ tử, vội vàng đem tay phải hóa thành kiếm khí chém ra!

Cảm thấy kiếm khí sắc bén trước mặt, nhưng Mạc Nhiên lại bỏ mặc, một đao hướng phía sau chém tới!

“A!” Nữ tử phát ra một tiếng hét thảm, chỉ thấy những sợi màu đen bay lên khắp trời!

Lúc thấy rõ Tăng Tam Mạt chỉ là bị tước đi mái tóc, nam nhân đã thu tay lại không kịp! Kiếm khí sắc bén không thua kém với bảo kiếm đã muốn hướng đến Mạc Nhiên!

Không trốn không tránh, trừng mắt nhìn theo đao kiếm kia hướng trên mặt mình.

Sa mao nứt ra, huyết quang chột lóe! Một cái liếc mắt cuối cùng kia tràn ngập vô tận cảm tình..., thân thể bởi vì vô pháp thu thể, cứ như vậy ngã xuống huyền nhai!

“Không!!!! Mạc Mạc...!!” Nam nhân đưa tay bắt lấy, lại chỉ bắt được một mảnh góc áo kia! Người tuần tú tuyệt ngạo kia đã rơi vào trong huyền nhai trăm thước!

Tại sao người không tránh...? Tại sao? Người rõ ràng có thể tránh quá! Người là đang trừng phạt ta sao...? Trừng phạt ta che giấu người, lừa gạt người..., Mạc Mạc, thực...xin lỗi...!

Ba ngày, nam nhân không nghe bất luận người nào khuyên can, ở trên đỉnh huyền nhai quỳ ba ngày ba đêm!

Một ngày kia, y liền hướng quần hùng tỏ rõ mình là dùng dạng phương pháp gì mới đạt được tín nhiệm của Huyết Hồn, nói như vậy y là lợi dụng thể xác và *** thần người khác để đạt được mục đích thì thật không xứng đi thú thê sinh tử, cũng nói rằng hôn sự cùng Tăng Tam Mạt cũng chỉ là trước đây hai nhà nói đùa, không có thực tế nói rõ, cho nên y sẽ không cưới Tam Mạt làm vợ và cũng sẽ không tái thú người khác. Y ngay tại chỗ cự tuyệt hôn sự cùng Tam Mạt mà Tăng Triều Tu đưa ra!

Sau đó, thậm chí lúc y nghe được sự tình trạng chủ Thiên Nhất Trang mặc danh tử vong, tàng bảo đồ biến mất cũng không chịu đứng dậy khỏi mặt đất...

Hừ hừ!!! Cổ Tiểu Mộc!!!! Người dám che giấu nhiều sự tình như vậy! Đáng chết!!!

Cho dù thế nào ta chính là ủy khuất cho Mạc Mạc a T^T

24. Chương 24

Trong lúc trên giang hồ nơi nơi đồn đại Huyết Hồn bị nhi tử của tiền minh chủ võ lâm Cổ Tiểu Mộc bức nhảy huyền nhai, trang chủ Thiên Nhất Trang mặc danh bị hại, một ma đầu một đại hiệp trước sau biến mất trong chuyện của giang hồ, một nhóm võ lâm tân tú (tân: mới tú: xuất sắc) cũng từ chốn giang hồ nổi lên. Trong đó người dẫn đầu không cần phải nói hiển nhiên là Cổ Tiểu Mộc được xưng là tiêu dao thư sinh.

Đáng tiếc, tiêu dao thư sinh được mọi người hi vọng sẽ lên làm tân lãnh đạo của bạch đạo chẳng những cự tuyệt thỉnh cầu của chúng nhân, bắt đầu lưu lạc giang hồ. Thậm chí sau khi y nói rõ không tái thú thê nữa, thể nhưng lại đi đuổi theo một chiếc xa hương (xe hương)! Truy thì truy đi, y còn tuyên bố mỹ nhân trong xa hương là người y đã hảo dự đính (đặt trước), ai dám cùng y tranh đoạt y liền một chưởng chém chết hẳn! Làm cho người giang hồ đối với chủ nhân xa hương tràn ngập hiếu kì, không biết có thể làm cho Cổ Tiểu Mộc đối với Tăng Tam Mạt đứng đầu giang hồ tam mỹ nhưng sắc mặt cũng không chút thay đổi, lại liên tiếp truy ở phía sau nằng như vậy đích thực phải là một người quốc sắc thiên hương như thế nào.

Mã xa *** xảo bị một đại hán ăn mặc như thư sinh giương cánh tay ngăn lại.

Người đánh xe phát phát roi ngựa, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Huynh đệ, người nếu không nhường đường, cần thận tại hạ phóng được độc người!”

“Ha ha, Trong Sinh huynh khi nào trở nên nhẩn tâm như thế? Huynh đệ ta là sợ người đánh xe quá mệt mỏi, đặc biệt tới thể chỗ nha!” Tiêu dao thư sinh Cổ Tiểu Mộc buông hai cánh tay xuống, vẻ mặt vui cười nói.

“Không cần. Có thể vì mỹ nhân đánh xe là phúc khí của tại hạ, không nên để người khác thay thế.” Trọng Sinh cũng cười theo trả lời.

“A, phải không? A, đúng rồi, ta quên nói cho Trọng Sinh huynh một chuyện. Nghe nói, đương kim Thánh Thượng hiện đang xuất cung cải trang vi hành, xem xét dân tình, hai ngày này ước chừng đang ở phụ cận đi! Mà cỗ xa hương này lại dễ dàng làm người khác chú ý như vậy, chắc hẳn sẽ khiến cho đương kim Thánh Thượng hứng thú! Ha ha.”

Còn đang là thời điểm xuân hàn (tiết lạnh mùa xuân), Tiểu Mộc lại không biết từ đâu lấy ra một cây phiến tử (cây quạt), mở ra rồi khép lại, gõ gõ trong lòng bàn tay nói: “Trọng Sinh huynh, muốn tiểu đệ ta ở trước mặt đương kim Thánh Thượng giúp người nói tốt vài câu, tiền cử người làm người đánh xe cho hẳn hay không? Hắc hắc!”

Trọng Sinh đang nghe đến mấy chữ đương kim Thánh Thượng thì thân thể đã muốn cứng đờ. Khi hắn nghe xong lời của Tiểu Mộc, biểu tình đã hoàn toàn ngây ra. Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng hỏi: “Người... sao lại biết?”

“Ta đương nhiên sẽ biết! Trọng Sinh huynh, người không quên ta tìm hiểu tin tức đặc biệt là sở trường chứ? Huống chi ta còn có vị cha mẹ nhân lai vô sự thích khắp nơi tìm kiếm danh nhân bí ẩn. Chuyện của đương kim Thánh Thượng dĩ nhiên cũng ở trong hàng ngũ quan tâm của bọn họ! Trọng Sinh huynh, người xem người rốt cuộc muốn đem vị trí xa phu cho ta làm hay không a?” Người mà không nhượng lại cho ta làm, ta sẽ đi nói cho hoàng thượng phôi tiểu quỷ người ở đây!

Cười khở: “Người bởi vì vị trí mã xa phu này, không tiếc khí lực điều tra chuyện riêng tư của tại hạ để uy hiếp? Người rốt cuộc là ngu ngốc hay thông minh đây, tại hạ thật sự không nghĩ ra.”

“Y đương nhiên là ngu ngốc! Ngu ngốc tới cực điểm, là một con trư long bà dài người không dài não!” Tiếng mắng sắc bén bỗng nhiên truyền ra từ trong xa hương.

“Oa! Đại ca nha! Người cuối cùng chịu cùng ta nói chuyện! Mau để ta nhìn người hiện tại như thế nào đi? Vết thương trên mặt người...” Vừa nghe người trong xe lên tiếng, đại nam nhân vui vẻ lập tức liền hướng trên cửa xe nhảy tới.

“Người quân ta chết! Người này hồn dẫn trư long bà! Chạy trở về mà cưới Tam Mạt của người đi! Người không phải cùng nàng dính thân (dính hôn) sao? Không phải nói giết ta liền cùng nàng hành Chu Công chi lễ sao? Hiện tại người khắp nơi truy theo ta là ý tứ gì?!” Người trong xe phẫn nộ quát, một cước đem cửa xe đá văng.

“Mạc Mạc, người sẽ không nói cho ta biết người là bởi vì điều này mới có thể ở bên huyền nhai không tránh thể công của ta, cố ý ở trên mặt lưu lại vết thương, thật làm cho ta thương tâm muốn chết! Ô ô..., hại ta khổ sở ở vách đá quý ba ngày...” Nam nhân vẻ mặt ai oán.

“Đừng tưởng rằng người quý ba ngày ta sẽ tha thứ cho người! Ai kêu người dấu diếm ta việc cùng nàng kia dính thân, còn cho nàng khoác cánh tay người, ta muốn giáo huấn nàng người còn như vậy bảo hộ nàng! Trừ lần đó ra, người rốt cuộc còn dấu diếm ta bao nhiêu sự tình?! Còn có, ta không nghĩ tới người thế nhưng sẽ thật sự ra tay tổn thương ta! Đáng chết!”

“Mạc Mạc, người không cần không nói đạo lý được không? Nếu người không khẳng định đi tước tóc Tam Mạt, hoàn toàn có thể tránh thể kia...”

“Ta chính là muốn tước tóc nàng thì sao! Ta thế nào biết người lại thật sự vì nàng không ngại thương tổn ta! Hừ!” Từ thái dương phía bên trái đến khóe mắt lưu lại một đạo vết sẹo, chẳng những không có tổn thất về tú lệ ban đầu, vết sẹo hồng sắc kia còn làm cho hắn lộ thêm một phần mị lực tà tà!

“Ô ô, Mạc Mạc..., nghe lời ta đi, người ta không phải không nói cho người biết chuyện này mà là ta căn bản không nhớ rõ cùng Tam Mạt còn có dính thân đó! Thẳng đến khi Tăng Triều Tu đưa ra ta mới nhớ trước đây phụ mẫu hai nhà giống như có nói đùa qua, nhưng đây chẳng qua là đùa giỡn, cha mẹ ta cùng ta cũng không xem là thật! Không nghĩ tới Tăng Triều Tu lại vẫn nhớ, còn ở trước mặt mọi người đột nhiên đưa ra, ta cũng bị dọa cho hoảng sợ! Mà trong loại tình huống lúc đó ta không tiện hướng người giải thích..., Mạc Mạc, tha thứ cho ta đi!” Tiếng dứt, nam nhân giọng lên phiền tử liền hướng trên mặt mình vạch tới!

Mạc Nhiên kinh hãi, muốn xuất thủ ngăn cản nhưng đã không kịp! Chỉ thấy trong nháy mắt, Cổ Tiểu Mộc trên mặt ở vị trí giống như hắn đã có thêm một vết thương!

“Người, người này... Đầu đất! Người đừng tưởng rằng người làm như vậy, ta, ta... ta sẽ mềm lòng! Đầu đất! Tử mộc đầu! Đại ngốc qua!” Vừa muốn vươn tay ra, vừa không muốn như thế nhanh mềm lòng, Mạc Nhiên nhất thời do dự không quyết được.

“Hắc hắc, Mạc Mạc, cái này chúng ta liền thành đôi rồi! Hắc hắc!” Nam nhân mặc cho máu cứ như vậy chảy xuống, ngây ngốc cười nói.

“Tiểu Mộc, người thật sự là hồ nháo!” Trọng Sinh nhìn thấy máu mới từ trong đờ dẫn tỉnh táo lại, từ trong xe lấy ra rượu y dược muốn giúp y thượng dược trị liệu.

“Ta không cần, Mạc Mạc không có trị ta cũng không trị. Trọng Sinh huynh, vừa rồi ta không phải nói đùa với người, đương kim Thánh Thượng thật sự ở trong vùng này, nếu người không muốn gặp người đó, vẫn là nhanh rời đi thì hơn!” Ngăn cản Trọng Sinh giúp mình trị liệu, Tiểu Mộc ánh mắt hàm chứa lo nghĩ nhìn hần.

Dừng lại động tác trong tay, thì thào, “Thật sự, hần đang ở phụ cận...? Ta, ta đây liền ly khai, liền ly khai...” Hồ loạn thu thập một chút hành lý và hòm thuốc, nam nhân gọi là Trọng Sinh trong lòng đã sớm đại loạn!

”Trọng Sinh huynh, thỉnh dùng ngựa của tiểu đệ.”

“A, đa tạ...!” Trọng Sinh vội vàng khoác lên hành lý lên ngựa rất nhanh đi xa.

Trên mã xa *** xảo, hai người sống vai ngồi ở trên xa viên (càng xe), một bên chạy đi một bên tán gẫu.

“Uy! Tử nhân! Ta còn chưa hoàn toàn tha thứ cho người, người ngồi xa một chút cho ta!” Đưa tay đẩy đẩy.

“Mạc Mạc, xa viên này có điểm lớn như thế, người cũng không thể để ta ngồi trên thân ngựa mà kéo xe chứ?” Tiếp tục tiến sát lại.

“Người thật sự không có sự tình gì dấu diếm ta nữa? Ân?”

“Không có! Ta thề! Nên nói cho người, ta ở trong sơn cốc thất thất bát bát đều nói cho người. Sau đó, người hỏi ta, ta cũng đều trả lời người. Ta không nói, không phải ta không biết mà là ta đã quên. Thật sự!” Ách, ta còn có một việc dấu diếm người nữa, bất quá chuyện này cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ không nói cho người biết! Ta... muốn đem chuyện này mang theo xuống mộ!

“Hừm hừ! Xú mộc đầu (đầu gỗ thối)! Dám cùng người nói ta đáng thương? Huyết Hồn ta có lúc nào thì đáng thương chứ? Đáng chết!” Chợt nhớ tới chuyện này lại là tức khí không có chỗ xả! Liền vươn khuỷu tay thụi vào bụng nam nhân.

“Ngô... Đau, ta... không phải muốn nói người đáng thương, khi đó, người thấy Tăng Tam Mạt quần lầy ta, vẻ mặt ghen tuông nhần nại áp chế chính mình, bộ dạng thật sự rất khả ái, thiếu chút nữa cứ như vậy buột miệng nói ra. Đành phải nửa đường đổi thành đáng thương..., lúc đó ta cũng không phải đang cười với Tam Mạt, mà là nghĩ đến bộ dạng người ăn dấm chua tức giận đến nghiêng răng nhin không được...” Mặt cũng đau bụng cũng đau, Cổ Tiểu Mộc đáng thương hề hề.

“Uy, mặt... còn đau không? Cho ta xem xem!” Cuối cùng không nhin được đưa tay sờ lên mặt y,

“Hắc hắc, không có đau... Khi đó, người nghe thấy chuyện ta cùng Tam Mạt đánh thân, nhất định thực thương tâm khổ sở đi? Thực xin lỗi..., ta thật sự không dự đoán được còn có việc ngoài ý muốn như vậy xuất hiện..., kết quả làm người bị tổn thương quá mức.” Vuốt ve hai má đối phương.

“Ngu ngốc! Đừng để ở trong lòng nữa. Như vậy, đám bạch đạo nhân sĩ cùng Tăng Triều Tu cũng bởi vậy càng thêm tin tưởng tử vong của ta không phải sao?”

Mã xa không nhanh không chậm hướng phía Nam mà đi.

“Trọng Sinh sao lại cùng hoàng đế lão nhân có quan hệ vậy?” Mạc Nhiên cảm giác trong lòng người ôn nhu thuần hậu kia giống như cát giấu vô tận thống khổ.

“Ai, mạc vấn thiên, tình vi hà vật (chớ hỏi trời cao, tình là cái gì). Bởi vì thiên lão gia cũng không biết được cảm tình của con người là một hồi sự như thế nào!” Tiểu Mộc giận dữ nói.

Nhú mảy, “Trọng Sinh sao lại cùng hoàng đế lão nhân có chuyện tình cảm?”

“Ha ha, đương kim Thánh Thượng cũng không phải là lão nhân, chẳng những không già còn khá là trẻ! Đại khái cùng chúng ta không sai biệt lắm. Kỳ thật sự tình của Trọng Sinh cùng hoàng đế cụ thể ta cũng không rõ ràng, ta chỉ biết là hần nguyên bản cũng không gọi là Trọng Sinh...”

“Như vậy a..., đúng rồi, người chết thực sự là Tăng Triều Tu sao?”

“Không phải. Ta có nhìn qua thi thể, tuy rằng người chết rất giống, nhưng cũng không phải chính Tăng Triều Tu. Chắc là hần sớm an bài tốt kế kim thiên thoát xác rồi!”

Chẳng lẽ tử nữ (Con gái) cùng thê tử của hần đều nhìn không ra đó là giả thi?”

“Có thể hần đã cùng gia đình hần giải thích qua..., hoặc là toàn gia thông đồng cùng một chỗ lừa gạt tất cả người trong giang hồ.”

Đêm mười sáu tháng hai, nhà nhà đều bận ăn tết đoàn viên, thời điểm pháo trưng yên hỏa khắp nơi.

Ngũ Chỉ Sơn, tại biên giới Lê tộc Miêu tộc. Chỉ phong thứ ba.

Bốn phía một mảnh hôn ám yên tĩnh, trong rừng thỉnh thoảng chỉ có ánh sao chiếu rọi hoàn toàn không đủ để nhận biết đường đi. Đột nhiên, một hắc ảnh cầm trong tay bó đuốc hiện thân ở nơi sâu trong rừng tối. Vừa đi, vừa chiếu theo vật trong tay.

“Nguyệt đông sao đầu, đại khái chỉ thời gian đúng là ánh trăng vừa mới từ phía đông mọc lên trên đỉnh ngọn cây. Tam chỉ chiết yêu có thể là chỉ ngọn núi thứ ba của Ngũ Chỉ Sơn. Rồi sao đây? Tầng đá ở nơi nào? Thấy nguyệt, thấy nguyệt, thấy... A! Ha ha ha! Ta đã biết! Ta đã biết! Ánh trăng, theo ánh trăng mà đi!” Người tới giống như giải phá được câu đố, tung người nhảy lên đỉnh đại thụ đưa mắt nhìn lại. “Ánh trăng! Thấy rồi! Vô lâm vô thảo là địa phương chỉ thấy ánh trăng! Ha ha ha! Thiên na, cuối cùng tìm được rồi! Ta trả giá đại giới lớn như thế, cuối cùng...”

Vô lâm vô thảo là vùng đất trống mười trượng, chỉ có một khối đại thạch đầu hình dáng quái dị lơ lửng đứng sừng sững trên mặt đất. Ngoài phạm vi mười trượng đều là sâm lâm thụ mộc. Sâm lâm (rừng rậm) xanh um lại chỉ có một mảnh đất như thế không thấy nửa cây cỏ nào, cũng tính là thần kỳ của tạo hóa đi!

Người cầm trong tay bó đuốc đi vào khối đất trống này, mắt nhìn theo khối cự thạch kia, thân thể kích động đến run rẩy! Từng bước một tới gần...

“Ai?!” Người tới trầm thanh quát.

Sau cự thạch đi ra một nhân ảnh nho nhỏ. Thanh âm thanh thúy vang lên: ” Lão tặc! Là ta! Người trả lại mạng cho cha ta!”

“Người? Người là? Hài tử của Vạn Điểm Phàm! Người sao vậy lại chạy thoát tới nơi này? Người nhận thức ta?” Người cầm trong tay bó đuốc đại kinh thất sắc!

“Ta đương nhiên nhận thức người! Cho dù người cháy thành tro ta cũng nhận ra người! Lão tặc, ngày đó người vào phòng luyện công của cha ta giết người đoạt đi vật mà cha ta dường như luôn mang theo bên mình, nhưng chỉ sợ là thật không ngờ ngày đó ta đã ở trong phòng luyện công đi! Ta mấy ngày đó nghịch ngợm bị cha nhốt vào tiểu gian trong phòng luyện công để tọa công, lúc người giết cha ta thì ta ở bên trong tiểu gian nhìn thấy người! Người, người lão tặc mặt người dạ thú! Ta liều mạng với người!” Tiểu thiếu niên nói xong liền muốn tiến lên liều mạng!

“Thật không nghĩ tới! Lại để cho người một con cá lọt lưới như thế! Hừ! Để người tránh được ngày ấy, hôm nay... Từ từ! Người sao lại biết nơi này? Ai mang người tới?!” Người bị gọi là lão tặc lập tức kịp phản ứng, lớn tiếng ép hỏi thiếu niên.

“Huyết Hồn!”

“Người nói cái gì! Người nói vậy! Tiểu tử đó rõ ràng đã...” Người tới vô pháp tin tưởng, chẳng lẽ đây đều là kế?! Xoay người một chuồng đánh về phía cự thạch!

Cự thạch bị đánh vỡ ra, mặt đất lộ ra, động huyết ở đâu! Rõ ràng chỉ là một khối đất bằng phẳng! Chưa từ bỏ ý định giẫm đạp lên xung quanh, quả nhiên là một mảnh đất dày!

“Hảo người Cổ Tiểu Mộc! Dám đùa giỡn ta! Tiểu tử, ta mặc kệ người có phải Huyết Hồn mang tới hay không, để mạng lại!” Hần then quá hóa giận muốn đối thiếu niên hạ thủ!

“Tăng Triêu Tu! Dừng tay!” Một bóng đen với tốc độ cực nhanh bay ra, một chuồng hướng Tăng Triêu Tu đánh tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chuồng lực của hai người giữa không trung tương kích, tại tiếng vang lớn, hai người phân hướng hai bên bay ra.

Người vừa đến chính là tiêu dao thư sinh Cổ Tiểu Mộc vừa phá tan chưởng lực kia, khê bay tới bên cạnh tiểu quỷ đầu, đem nó giấu ở phía sau.

Trái lại Tăng Triều Tu lại không thể hoàn toàn tháo gỡ được chưởng lực, bị hậu kinh làm cho lảo đảo! Liên phải lùi lại vài bước, mới đứng vững được.

“Tăng Triều Tu, ngươi còn muốn nói cái gì nữa?” Cổ Tiểu Mộc vung lên ống tay áo hỏi.

“Huyết Hồn đâu? Ngươi gọi hắn ra đi!” Thở một hơi mạnh, Tăng Triều Tu quát.

“Không cần kêu, ta ở chỗ này.” Thân ảnh Huyết Hồn Bách Lý Mạc Nhiên trong sâm lâm ngoài mười trượng đi ra.

“Tăng lão tặc! Ngươi cũng đủ giảo hoạt! Có thể ẩn nhẫn hơn mười năm mới bắt đầu động thủ! Chính là ngươi không nghĩ đến, cho tới bây giờ ngươi cũng chẳng qua là công dã tràng! Hừ! Đáng hận ngươi bởi vì một tấm tàng bảo đồ, lại liên hợp người khác đoạt đi tánh mạng cha mẹ ta! Tăng Triều Tu! Ngươi heo chó cũng không bằng!”

“Ta, heo chó không bằng? Ha ha ha ha ha! Ngươi thì biết cái gì? Ngươi cho là đại hiệp liền dễ làm như vậy? Dựa vào một chút sơn điền cùng trà phôi là có thể duy trì chi tiêu của Thiên Nhất Trang to lớn như thế sao? Huống chi người giang hồ còn thường mượn cớ thăm hỏi rồi hưởng trang mượn lộ phí! Vừa muốn giữ mỹ hảo (danh tiếng) lại muốn kiếm tiền tài, ngươi nghĩ là dễ dàng sao? Cha nương ngươi đoạt được tài vật vô chủ, ta mượn dùng lại có cái gì không thể?! Đoạt tánh mạng bọn họ? Đây có cái gì kỳ quái! Bọn họ nếu đạt được bảo đồ hiển nhiên cũng biết rõ nguy hiểm sẽ theo đó mà tới, muốn cả mạng cả tiền tài làm sao đơn giản như vậy! Nếu không ta thế nào lại phải bỏ ra hơn mười năm thời gian bố trí việc này!” Tăng Triều Tu thấy hai người hiện thân, tìm bảo vật cũng không có hi vọng, dứt khoát không hề che dấu!

“Năm đó tham gia kỳ sự lại có người nào không tham tài?! Lúc trước mọi người hẹn mười năm sau, chờ đợi sự tình bình ổn, liền một lần nữa tụ cùng một chỗ tìm được sẽ chia đều. Nhưng rồi cuộc không ngờ tới, cách hạn mười năm còn nửa năm, trên giang hồ lại đột nhiên xuất hiện ma đầu người! Người bị giết lại đều là năm đó tham gia kỳ sự. Biến thành mọi người lòng đều bàng hoàng!”

“Sau đó, ngươi liền mượn cơ hội danh Huyết Hồn nổi dậy, trong đầu có ý niệm muốn độc chiếm bảo đồ phải không?” Cổ Tiểu Mộc giận dữ nói.

“Hừm hừ!... Các ngươi sao lại hiểu rõ được mưu kế của ta, làm sao bố trí cạm bẫy này!”

“Trùng hợp mà thôi. Ta ngay từ đầu chứng thực là phụng mệnh phụ mẫu xuất giang hồ tiếp cận Huyết Hồn, điều tra chuyện hắn giết người. Kết quả ta lần đầu nhìn thấy hắn liền nhất kiến chung tình, rồi mới bắt đầu tìm hiểu! Càng tra liền phát hiện việc này điểm đáng ngờ càng nhiều. Ta cố tình ở cùng hắn như hình với bóng trong núi ba tháng, trên giang hồ truyền ra tin tức Huyết Hồn giết người, đó là đương nhiên khiến ta đối với những cao thủ khác sản sinh nghi hoặc. Hơn nữa trên đường lại cứu tiểu quỷ Vạn gia, hết thấy liền lộ ra chân tướng!” Nam nhân đi đến bên cạnh Mạc Nhiên, không hề cố kỵ tựa vào người hắn thoải mái nói rõ mọi thứ.

“Hừ! Ngươi cùng Huyết Hồn diễn thật là tốt a!” Tăng Triều Tu trào phúng nói.

“Quá khen, này còn ít nhiều nhờ có nữ nhi bảo bối của ngươi! Nếu không ta còn không có thời gian cùng tử mộc đầu diễn đi!” Mạc Nhiên bĩu môi một cái. Đối với sự tình lừa đi lừa lại này thực không có hứng thú!

“Ta cuối cùng hỏi ngươi một vấn đề, Huyết Hồn, tàng bảo đồ chân chính là ở trên người ngươi?” Tăng Triều Tu vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn.

“Sớm đã không có! Lúc trước trong đoạn thời gian chạy trốn không biết rơi ở khe núi nào rồi!”

“Ngươi gạt ta!”

“Gạt ngươi thì sao!” [lại nữa =)]

“Mạc Mạc!” Nam nhân buồn cười, vươn cánh tay có đeo một chiếc vòng cổ mang theo đường vân phức tạp vỗ vỗ mu bàn tay ái nhân, đối phía sau sâm lâm hô: “Chư vị, các ngươi xuất hiện đi. Hiện giờ chân tướng rõ ràng, ta nghĩ các ngươi cũng có không ít chuyện muốn hỏi vị Tăng đại hiệp này. Như trên đường ta và

các người đã nói qua, người Huyết Hồn giết chết đều là đáng chết, trong đó có chút ngộ sát cũng là do tình thế. Oan gia nghi giải bất nghi kết (Oan gia nên giải không nên kết), chứ vị không nên suy nghĩ sâu xa! Cáo từ!”

Nói xong, Tiểu Mộc kéo tay trái Mạc Nhiên, ôm lấy tiểu quỷ phía sau, cười nói: “Đi thôi!” Hai người vận khởi khinh công, ly khai nơi thị phi này.

Tăng Triều Tu còn muốn chạy, bị một tiếng Phật hiệu phía sau truyền đến chấn trụ..., Viên gia, Lưu gia,... Phàm là người bị hấn động thủ sát hại có quan hệ đều đến đây! Cười thầm một tiếng, Tăng Triều Tu huy kiếm hướng trước ngực mình đâm tới...

“Cha nương, tiểu quỷ này giao cho các người, ta cùng Mạc Mạc đi khắp đại giang nam bắc, chưa chắc sẽ trở lại gặp hai người. Cứ như vậy, chúng ta đi!” [đúng là đứa con bất hiếu a =))]

“Đợi một chút, người gọi là Mạc Nhiên, phụ mẫu của người...”

“Cha, nương, có cái gì sau này nói! Ta cùng Mạc Mạc phải đi đây!” Tiểu Mộc cũng không biết đang sợ cái gì, không để cho lão nương y có cơ hội nhìn kỹ hỏi kỹ Mạc Nhiên, kéo hấn bỏ chạy!

“Tiểu Mộc! Mạc Nhiên! Các người...” Hai lão nhân đành dậm chân.

“Mạc Mạc, ta biết người muốn thân thủ giết chết Tăng Triều Tu, nhưng mà, ta thật sự là không muốn lại thấy người hai tay nhuộm máu...”

“Dài dòng! Ta lại chưa nói cái gì! Dù sao ta không giết hấn hấn cũng chết chắc rồi! Hơn nữa không chừng sẽ chết thật sự lắm!”

...

“Ụy! Người chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

“Không có gì, người muốn ăn gà nướng ta làm không? Đi! Chúng ta đi vào trong núi bắt dã kê!”

“Đợi chút, ta sao không nhìn thấy huynh trưởng mà người nói?”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mặt.” Thanh âm nho nhỏ.

“Người nói cái gì...”

“Ta nói hấn lúc mới ba bốn tuổi đã bị một đôi phu phụ muốn hài tử đến phát điên trộm ôm đi rồi.”

“Đây là hồi sự sao vậy?”

“Àn... Sau này, ta sẽ chậm rãi nói cho người nghe. Đúng rồi, nói trước, hôm nay ta cũng sẽ không thêm cho người phần nào đâu nga!” Nam nhân cười lớn chạy vào rừng cây.

“Người dám! Ta hôm nay muốn ăn sáu đùi gà! Mông gà đều toàn bộ cho người! Còn có ta muốn người hiện tại liền nói cho ta nghe hồi sự kia nữa...” Mạc Nhiên vui vẻ cười từ phía sau đuổi theo.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hue-thu-thien-nhai>